XII. évfolyam, 36. szám
1956. szeptember 6.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Képes híradónk a Mezőgazdasági Kiállításról

A hiú

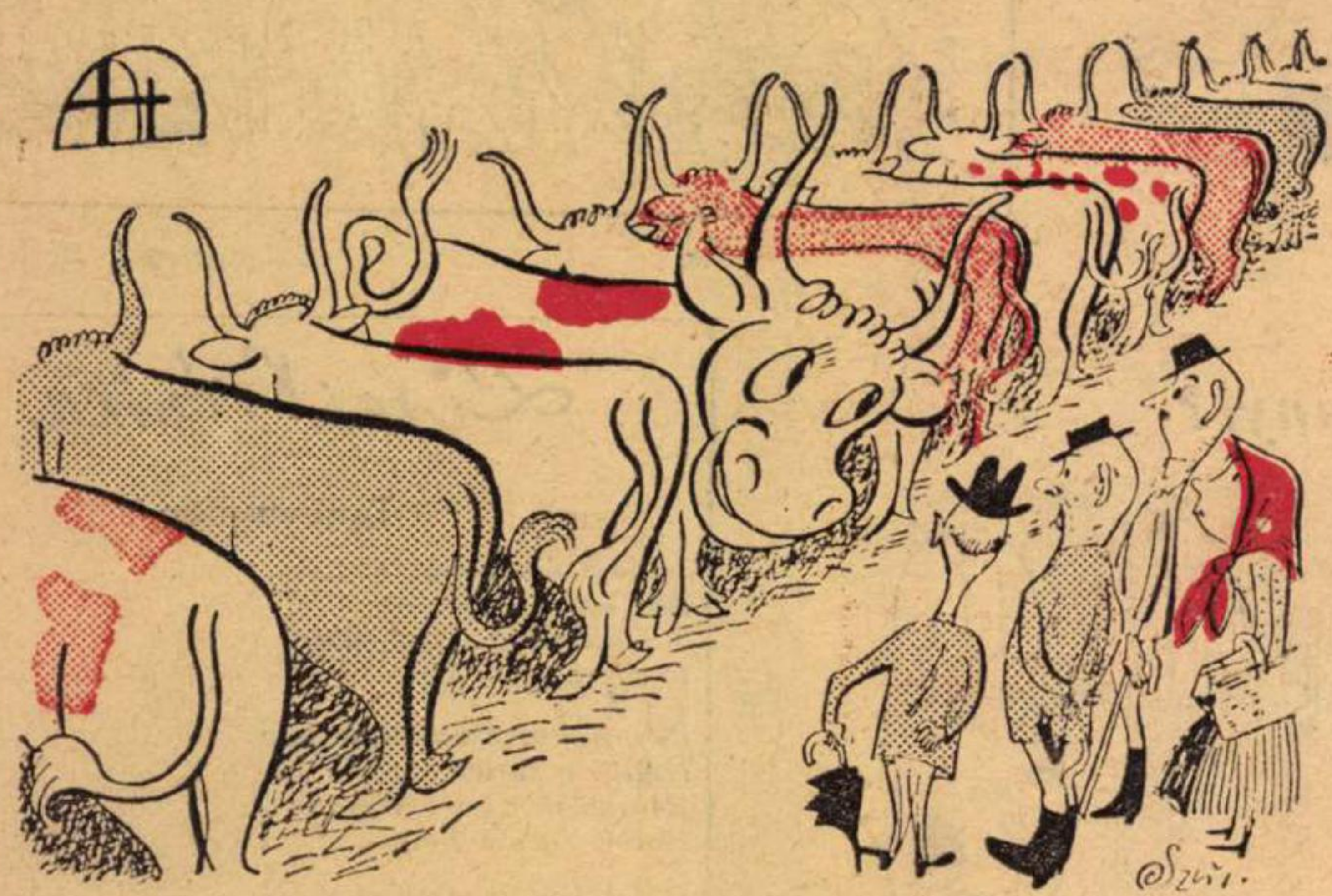

A büszke mama

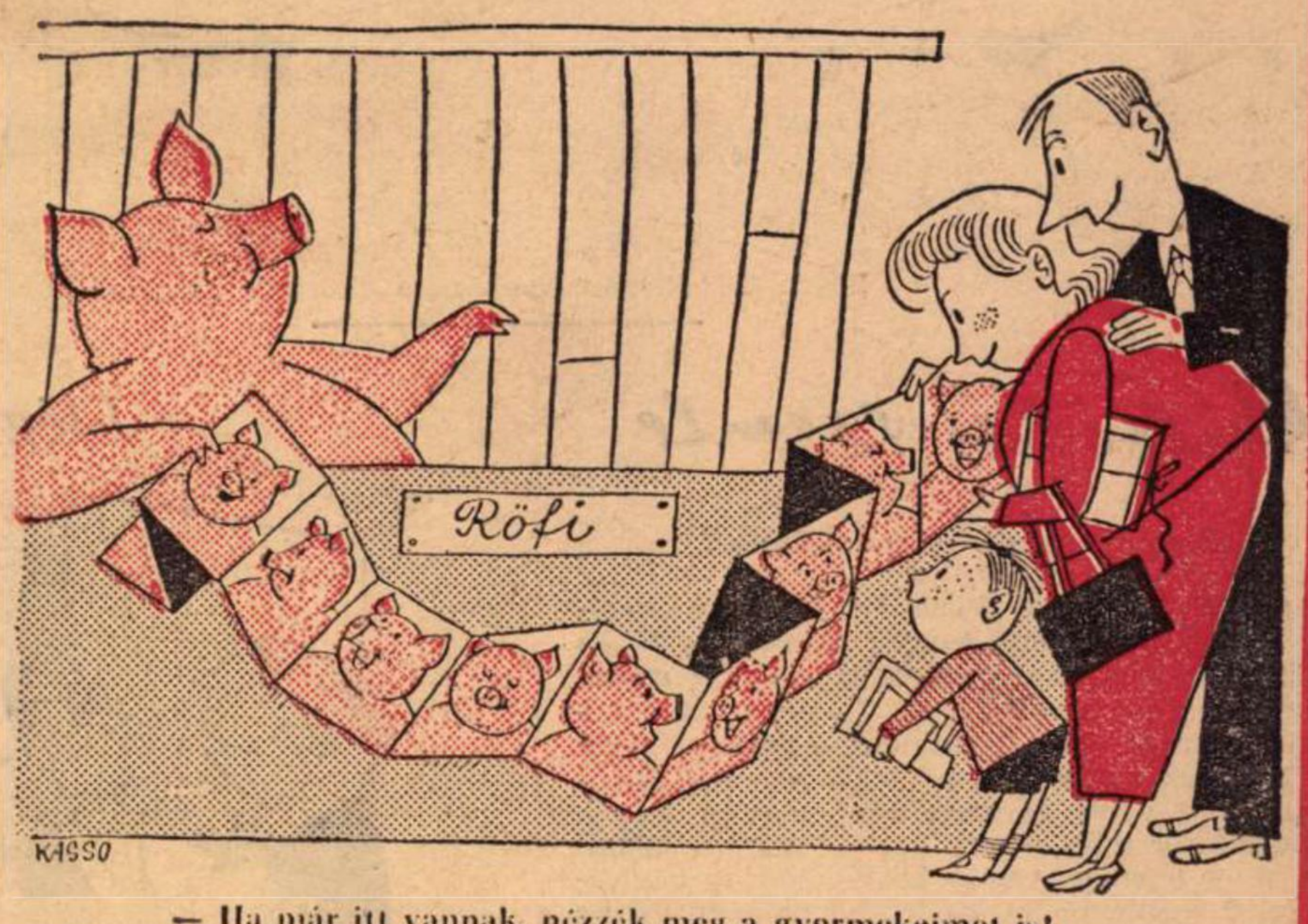

— Ha már itt vannak, nézzék meg a gyermekeimet is!

Ez is előfordul...

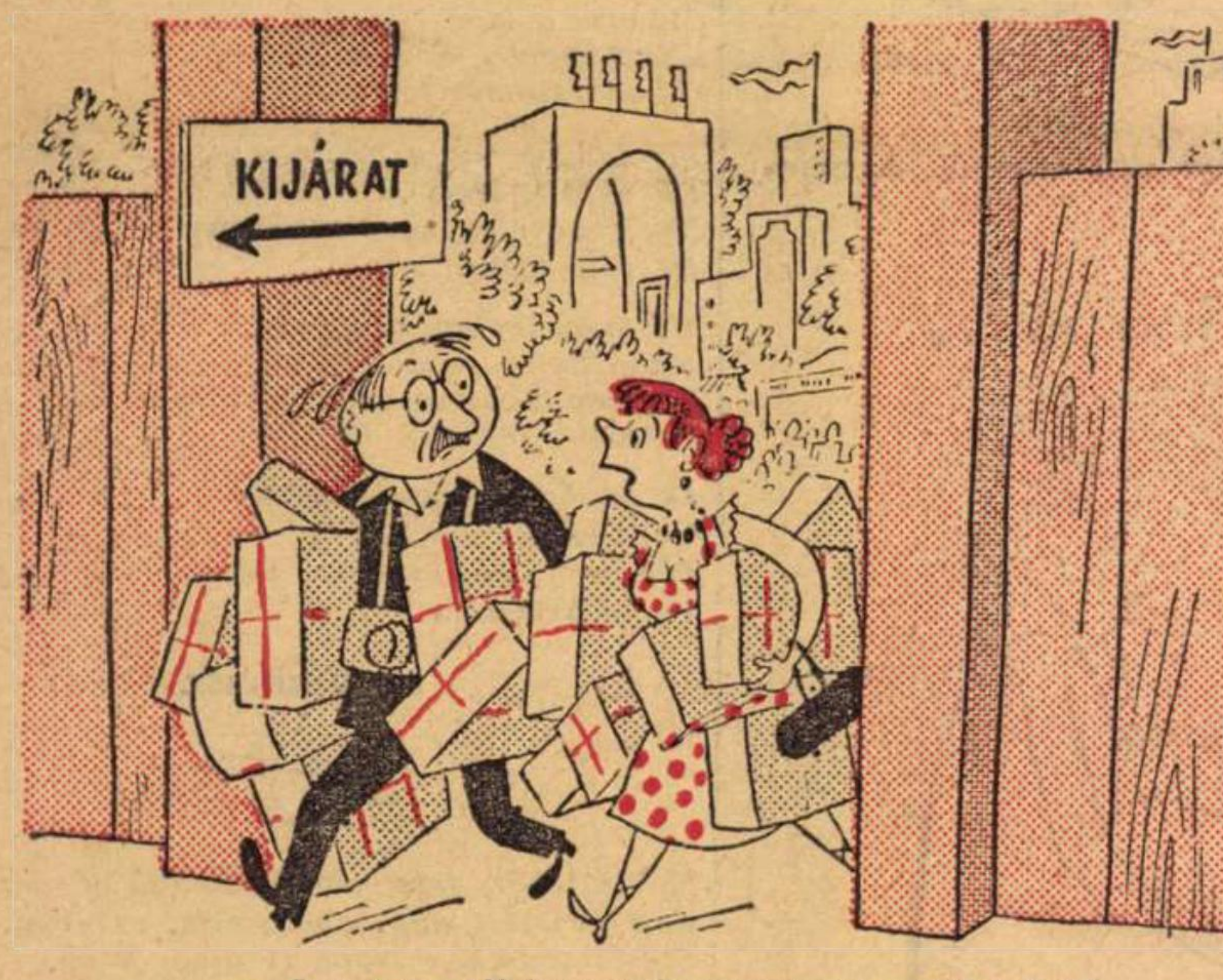

— Szent ég, elfelejtettük megnézni az állatokat!

Ez is látnivaló...

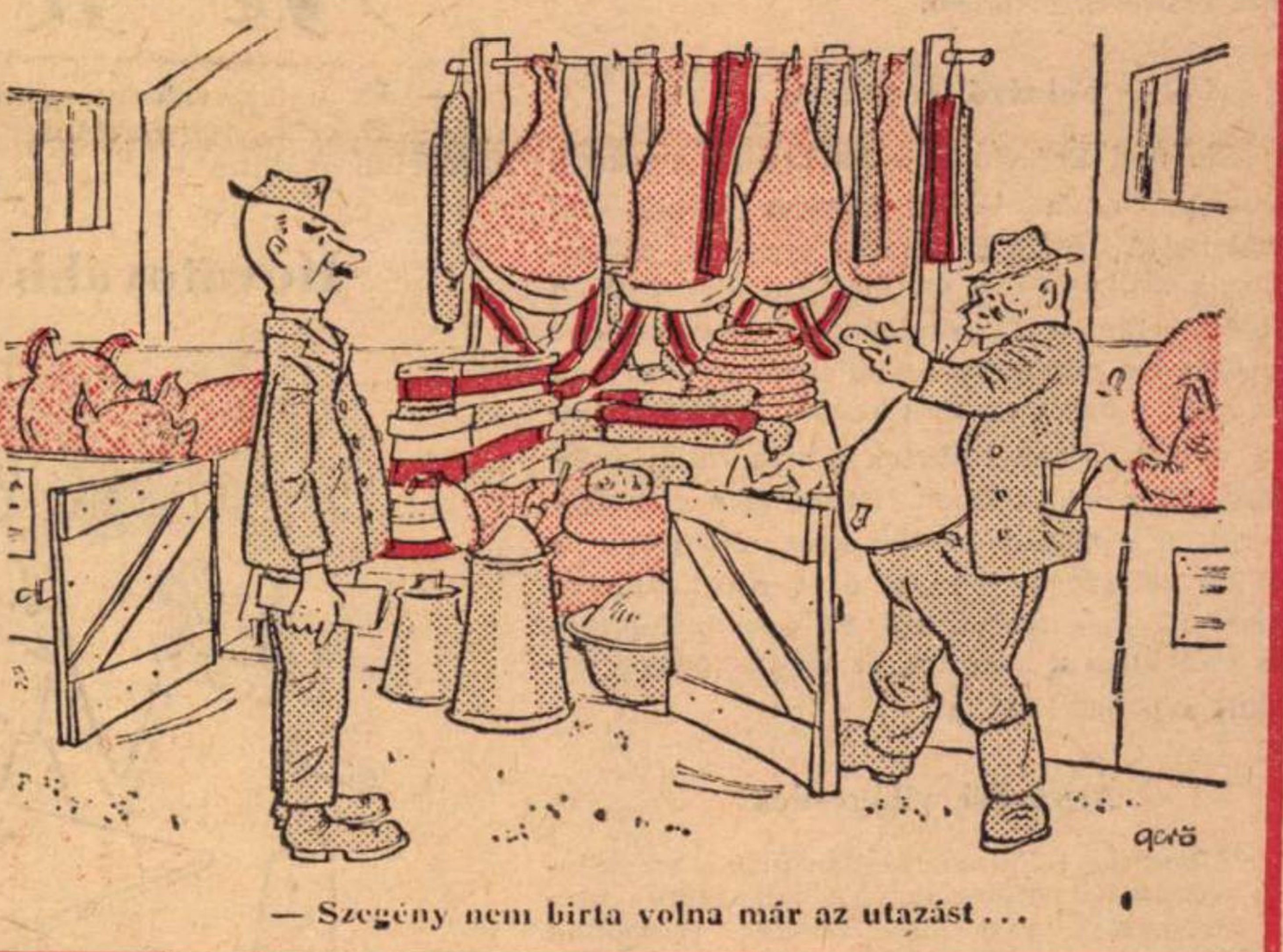

— Szegény nem birta volna már az utazást...

A sorsjáték két főnyereménye

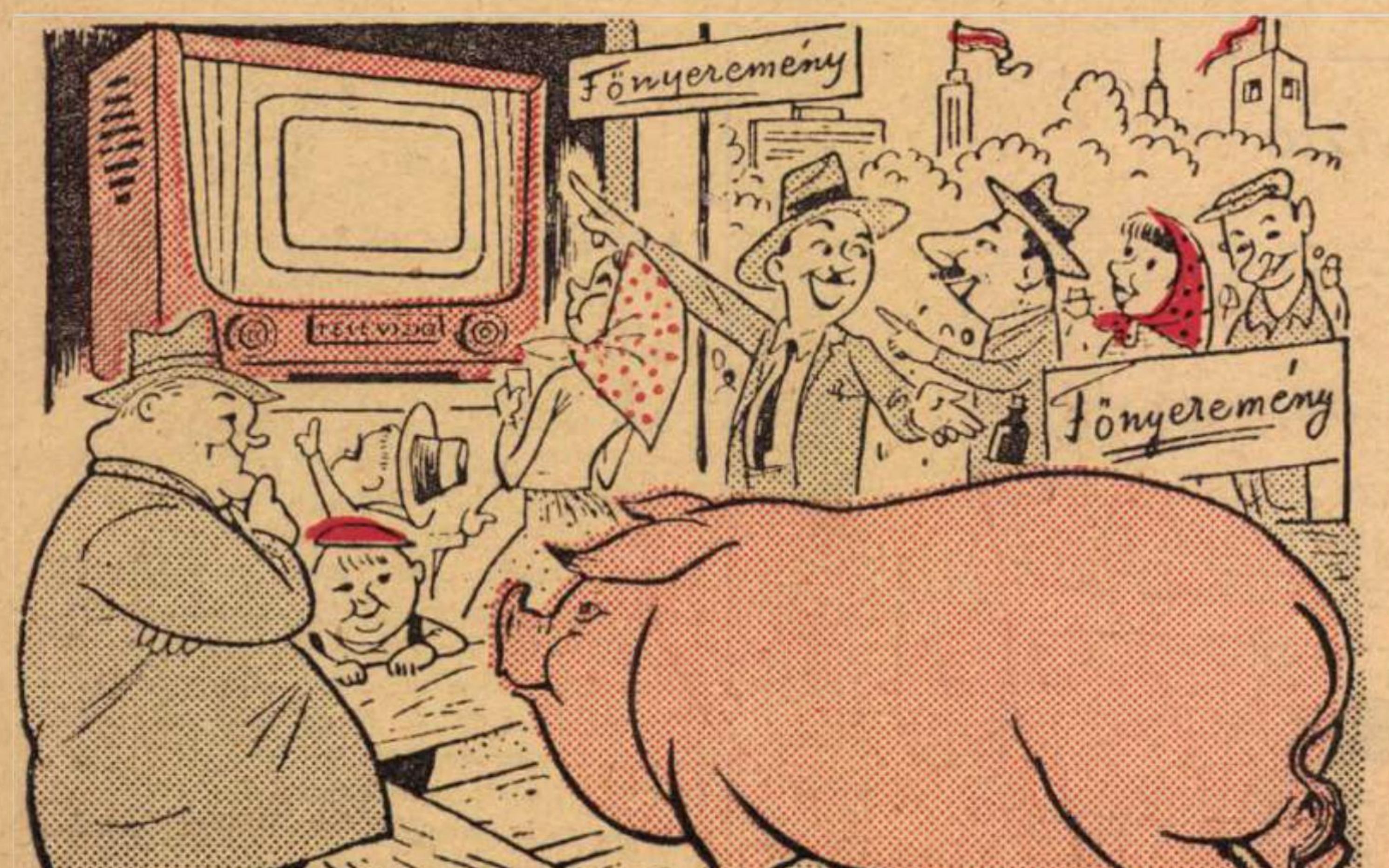
Főnyeremény
TELEVIZIO
Főnyeremény

— A televíziót választom, mert a televízióban láthatok disznót, de a disznóban nem láthatok televíziót...

Jó az arcmemóriája

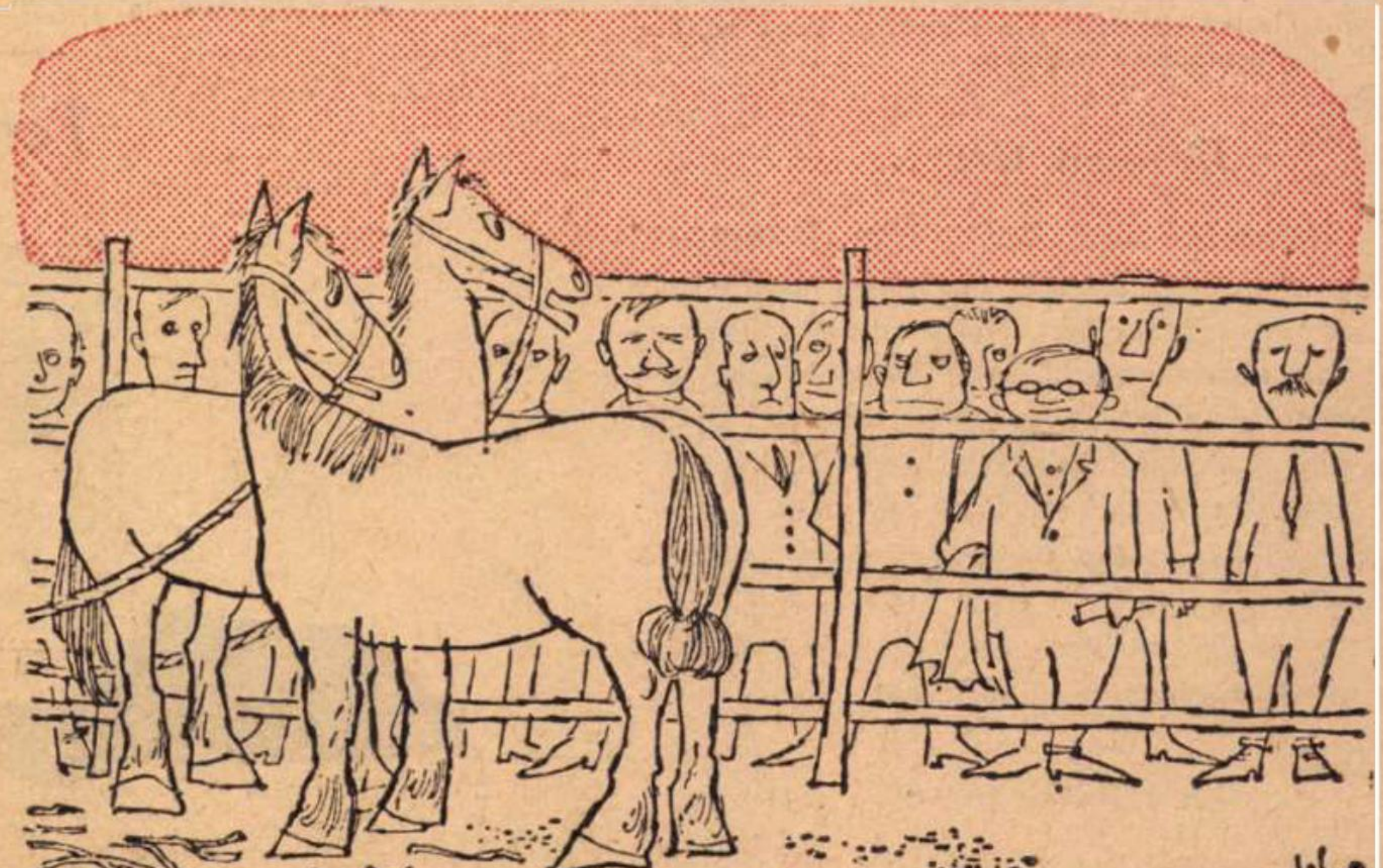

— Nézd csak Holló, ezek a pasik voltak tavaly is kiállítva...

Csatorna-átúszók

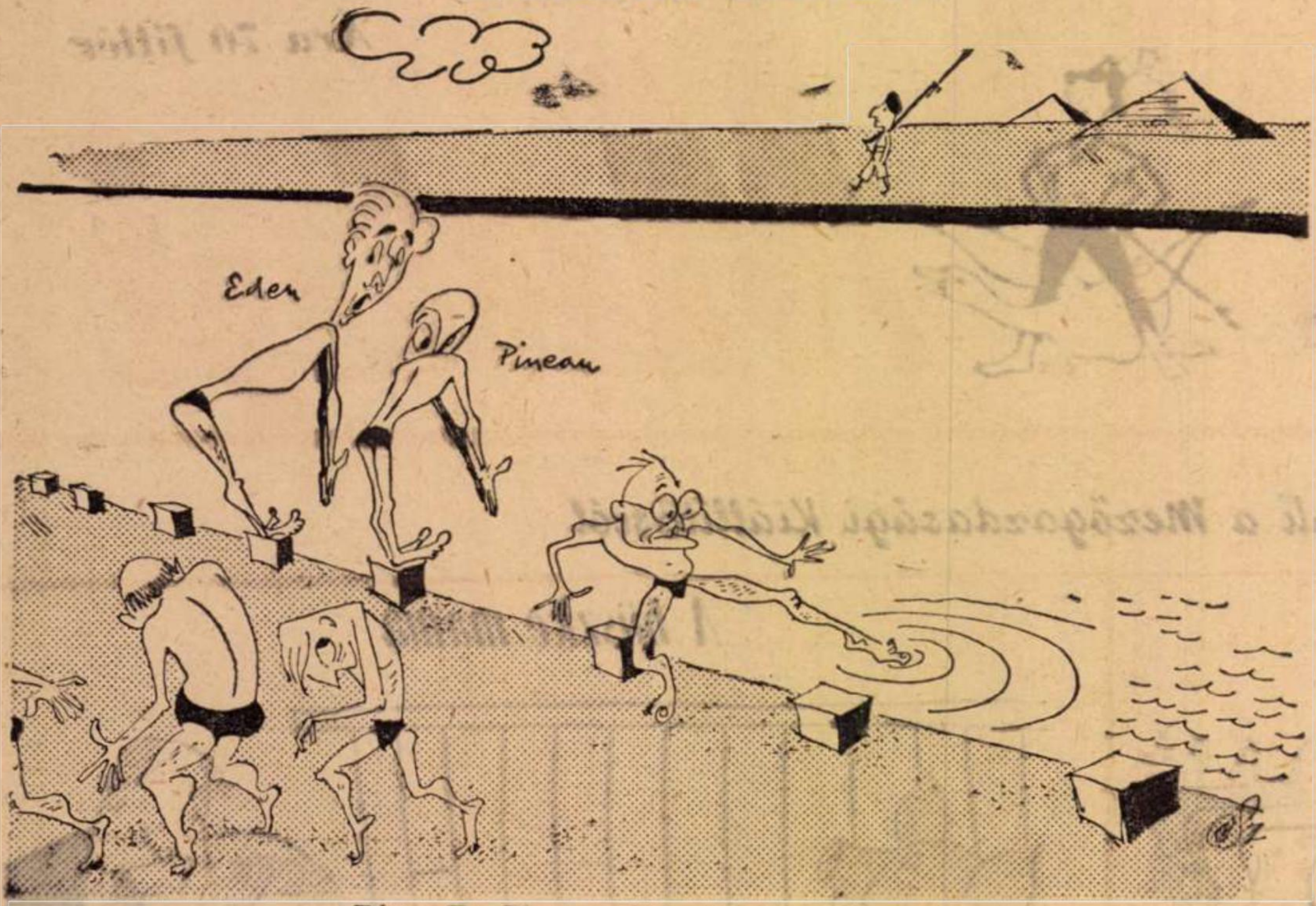

Eden: Te, Pineau, ezek nem akarnak beugrani!

Divatos kalap az első sorban

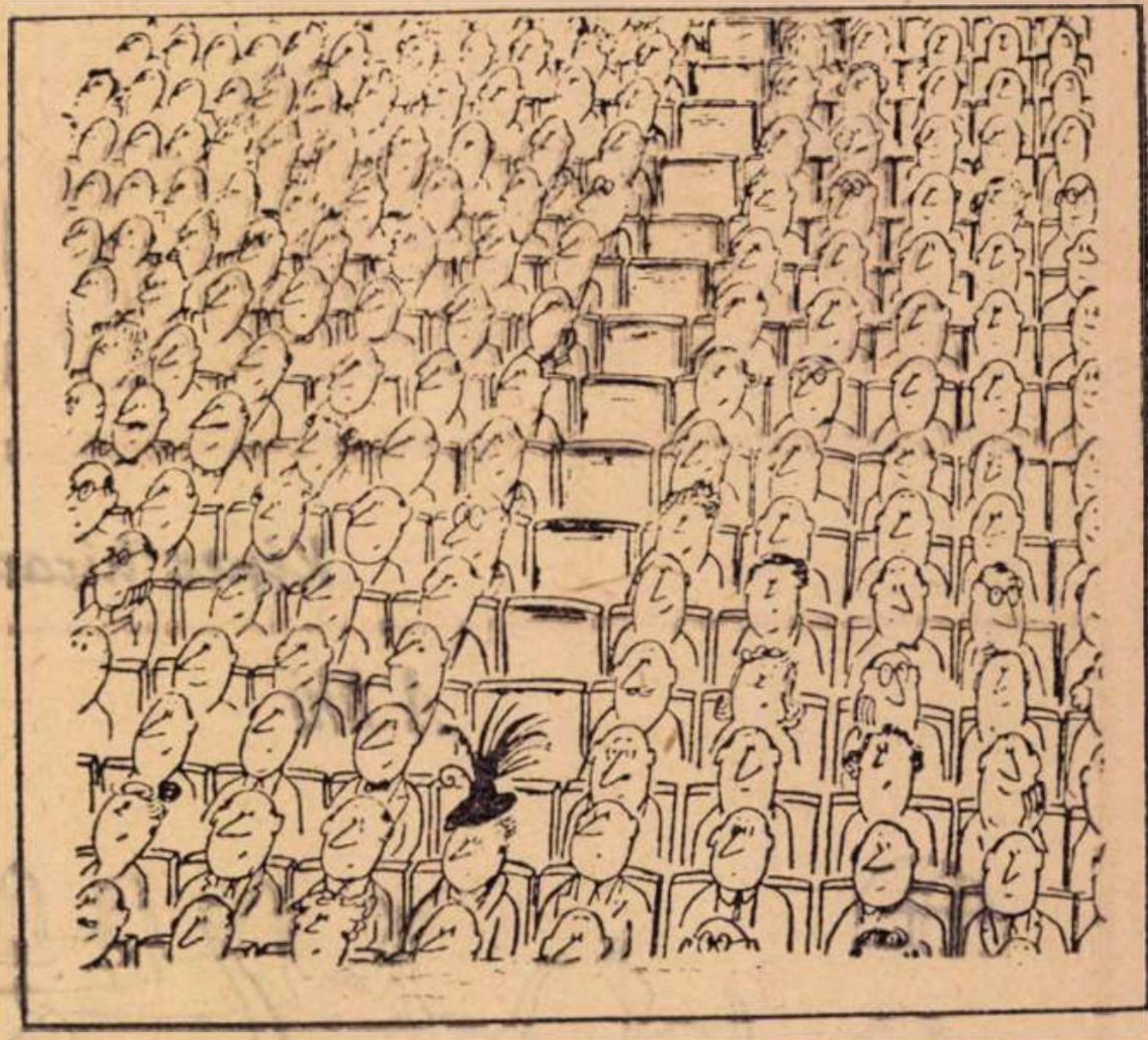

(Eulenspiegel, Berlin)

Külföldi szemle

Szaporodunk, szaporodunk?

Az U. S. News and World Report című amerikai hetilap foglalkozik a világ népesedésével, és statisztikai adatokkal bizonyítja, hogy az emberiség különösen az elmúlt száz esztendő alatt rohamosan szaporodott. Kiszámította továbbá, hogy ha Krisztus születése óta hasonló mértékben szaporodott volna az emberiség, jelenleg éppen egymilliószor több ember élne (ha tudna) a földön, mint jelenleg, vagyis hozzávetőleges pontossággal 2 kvadrillió és 700 trillió halandó. Nincs értelme ehhez a számhoz cinikus megjegyzéseket fűzni, de kíváncsiak volnánk, hogy azok, akik állandóan panaszkodnak a vendéglők és más szórakozóhelyek zsúfoltsága miatt, mit szólnának ekkora népesség esetében.

Felrázó automata

A „Sie und Er” című svájci hetilap amerikai tudósítója, Ursula Ulrich érdekes készülékről számol be. A készülék hasonlít az utcai mérlegekhez, s áruházakban és földalatti állomásokon látható. Az illető rááll a talapzatra, tíz centet dob be, s ebben a pillanatban a talapzat lázasan mozogni kezd, s úgy megrázza az illetőt, mint Krisztus a vargát. Olyan emberek állnak rá az automatára, akik kedvetlenek, fáradtak, s eluralkodott rajtuk a tespedtség. Tíz cent ellenében a készülék valósággal felrázza őket, s újjászületve szökkennek le a talapzatról. Súlyosabb depressziós esetekben a készülék az agyrázkódásig felélénkíti a panaszkodókat.

Ágyazási világcsúcs

A melbournei olimpiai faluban már a személyzet kiképzése is befejeződött. A jelentkezők tanfolyamon vettek részt, majd vizsgán számoltak be tudásukról. A legkiválóbb teljesítményt egy Mrs. Shirley Pattions nevű kétgyermekes asszony érte el, aki egy teljesen feltúrt ágyat egy perc és 10 másodperc alatt kifogástalanul rendbetett. Az ausztráliai lapok szerint ez a melbournei olimpia első világcsúcseredménye.

Elveszett tárgy...

A Nebraska-állambeli Blair város „Enterprise“ című lapjában érdekes hirdetés jelent meg, amely általános feltűnést keltett. Noha az emberek hozzá vannak ahhoz szokva, hogy az elveszett tárgyak terén néha csattanós meglepetések akadnak, a fent említett hirdetés sok ember képzelőerejét mozgatta meg. A hirdetés így szólt: „A városi bálon elveszett egy világoskék estélyi ruha. A becsületes megtaláló ... stb.“ Rettenetes arra gondolni, hogy milyen hanyag nők vannak: nem tudnak vigyázni a ruhájukra!

A félelem bére

A „Time“ jelenti Los Angelesből:
Los Angeles keleti részében a megrémült lakosok óriási robbanást jelentettek a rendőrségnek. Kisvártatva hat riadóautó, hat tűzoltókocsi, egy mentőautó és egy autóra való detektív robogott a robbanás színhelyére, ahol egy Anthony Gams nevű férfiút találtak, amint szomorúan nézegette autójának kipukkadt gumiját.

Elég ennyi?

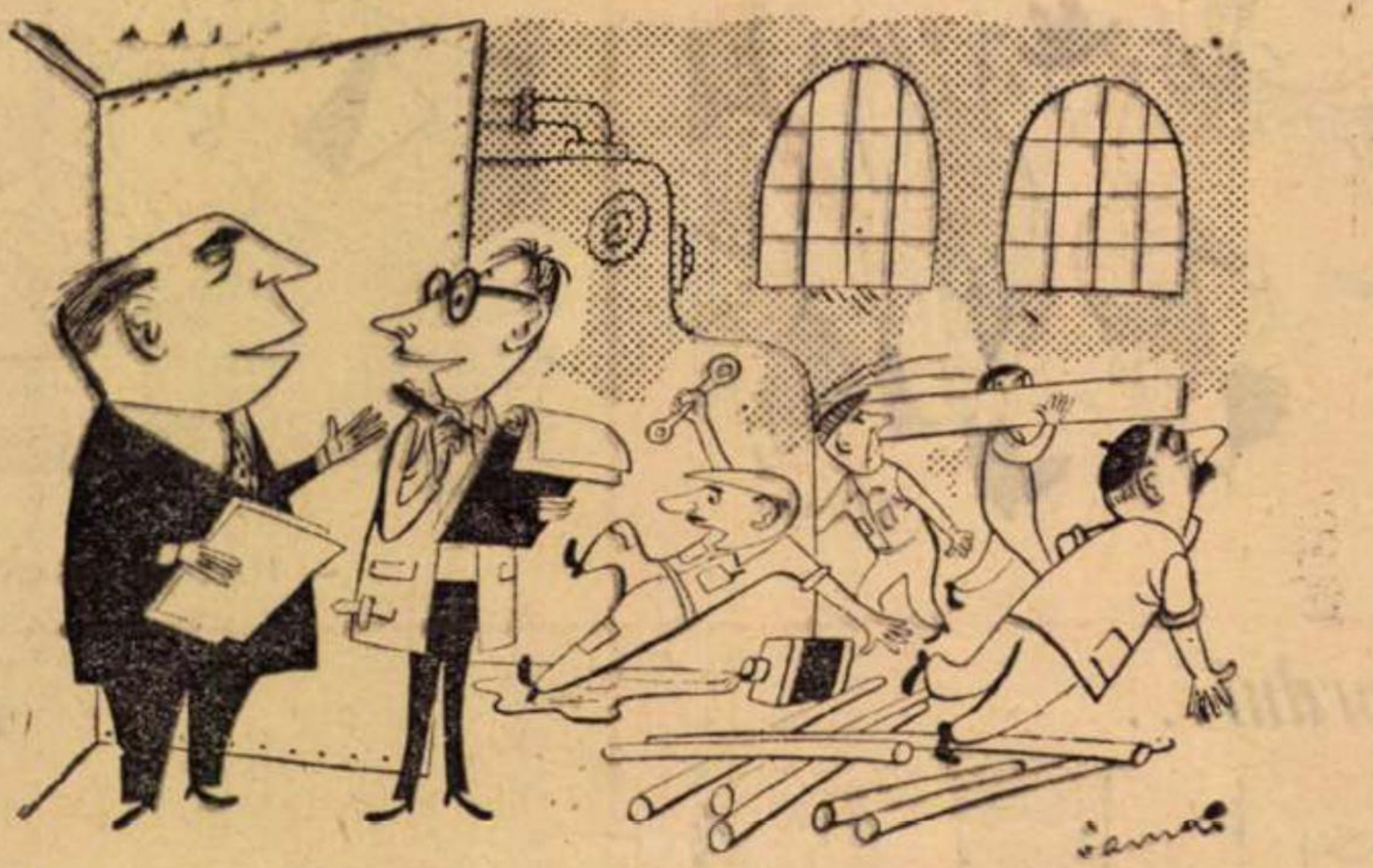

— És tettek valamit a munkavédelem érdekében?
— Hogyne. Elhatároztuk, hogy csoportosan megtekintjük a munkavédelmi kiállítást.

Hovatovább szükség lesz rá...

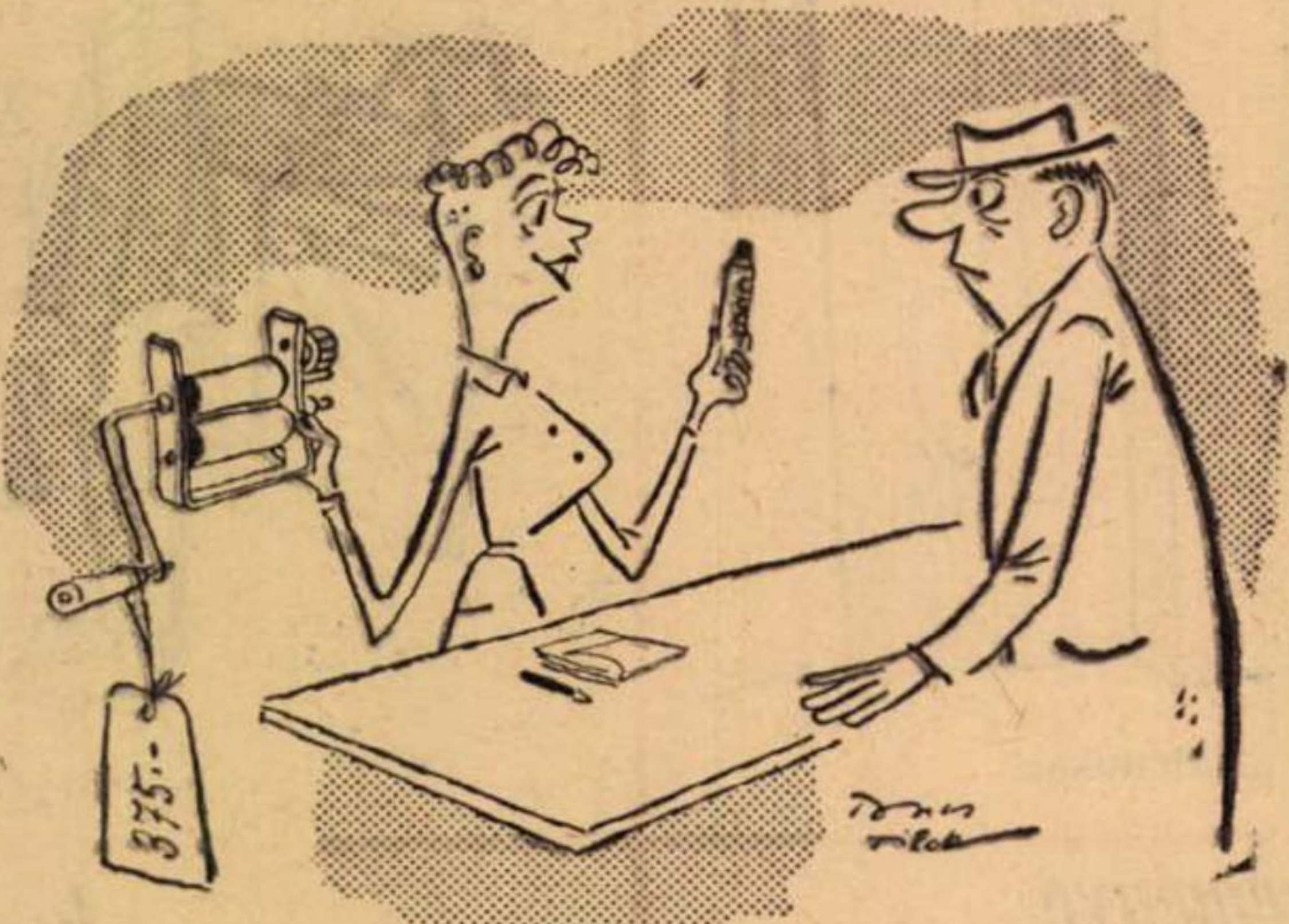

— Parancsol a fogkrémhez egy kinyomógépet?

Televízió

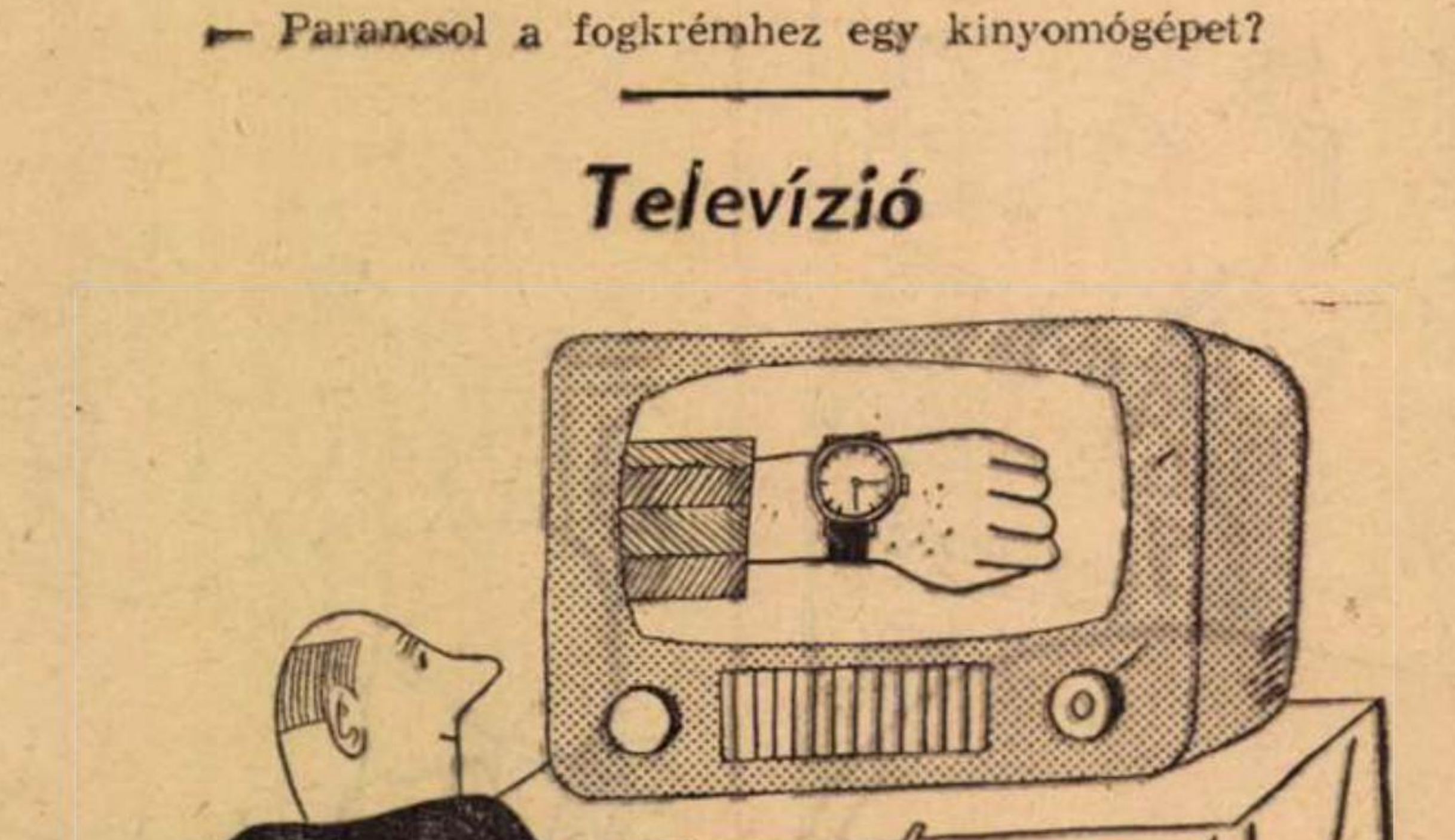

— Pontos idő...

Lírai Krónika

Tanévnyitás

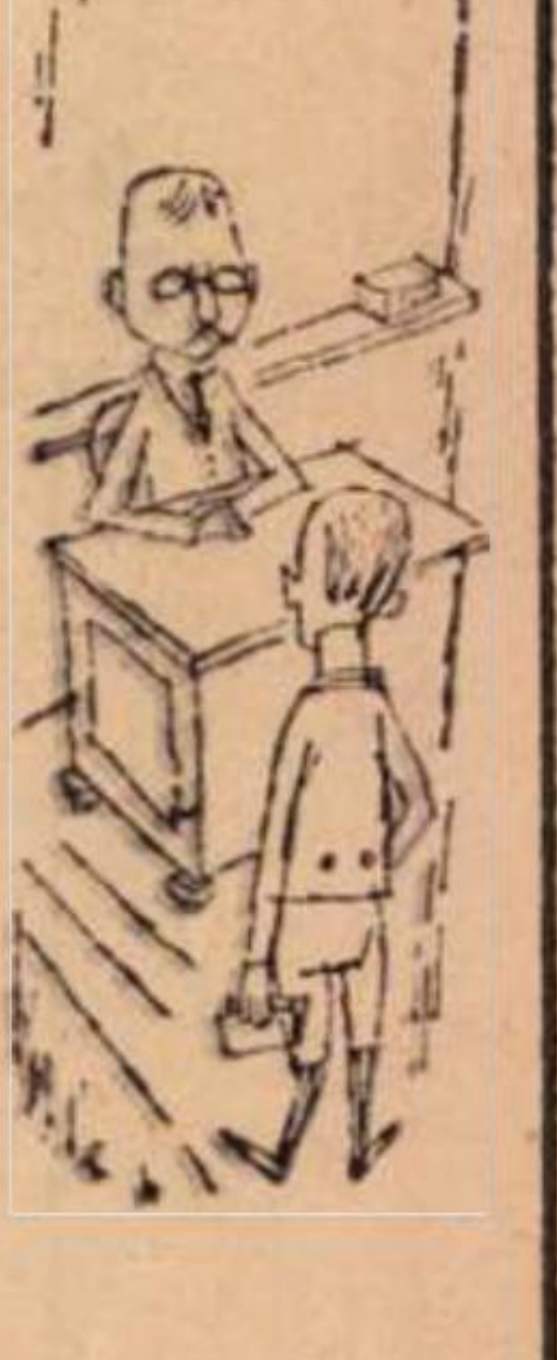

Jártam én is iskolába,
Bár hajam ma ősz
S életemnek kisablakán
Besurrant az ősz.

De amikor szeptemberben
Nyilik a tanév,
Belopózik vén szivembe
Holmi furcsa hév.

Csacsi játék, amivel most
Elszórakozok,
Gondolatban újra latin
Igét ragozok.

Szomjas füllel nyelem, amint
Mondja a tanár:
„Nem legebo, hanem legam,
Ostoba szamár!“

Megvolt ennek a gyümölcse,
Ha nem is legott,
Nyolc év alatt megtanultam
Ragozni lego-t.

Büszkén léptem az életbe,
Nagy dolog ez ám,
Tudtam, hogy az imperfectum
Futurum legam.

De tanár úr, balszerencsém
Volt, én azt hiszem:
Pont ezt nem kérdezte tőlem
Többé senkisem.

Vízibusz

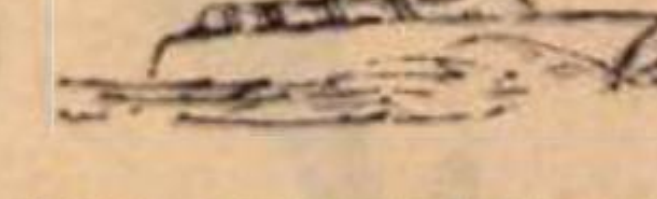

Hattyúfehér, fess, pehelykönnyű jószág,
Egy forintért úgy suhan, mint az álom,
Szerelmeseknek csupa szépség, jóság,
De legfőképpen a nőknek ajánlom.

Ha összevesznek, a nő vízbeugrik
Könnyes szemekkel, fájó, forró fővel
S ha úgy érzi, hogy megtört már a férfi,
Hát utánamegy a következővel.

Szalma

„A közhit szerint az az ember szalma,
Ki nejét in contumaciam csalja,
Ha süt a nap, ha esőzik, ha hózik,
Ő tivornyázik, mulat, dáridózik ...“
A kartárs mindezt bevéste fejébe,
Mikor nyaralni ment a felesége,
De az első nap nem történt még semmi,
A másodikon cirka ugyanennyi,
A harmadik is unalmasan telt el
(A szalmaság sem fenekéig tejfel ...)
És a napok így múltak csendben, sorba,
És nem esett az erényein csorba,
Ugy repült el a két hét, mint egy óra,
Egyszer sem ment el pezsgős dáridóra,
Nem ostromolták nők (nem érti őket),
Magát se érti: nem ostromolt nőket
S hogy neje megjött, közli öntudattal,
Nem is kicsivel, de jókora naggyal:
„Szalma voltam, de nem ugráltam én ám,
Szalma voltam, de rendben volt a szénám ...
Az egész szalma-elmélet hát téves!“

... Tudniillik a kartárs hetven éves.

Gergely Miklós

Ketten beszélnek...

— Van abban valami elkeserítő, kedves Gombolai kartárs, hogy maholnap itthagyjuk ezt az árnyékvilágot, és még mindig nem ültünk le, hogy kedélyes, baráti beszélgetés során tisztázzuk: miért utáljuk mi ketten egymást oly állhatatosan. Nem gondolja?

— Érdekes. Épp a minap járt ugyanez az eszemben. Végülis úgy döntöttem azonban, hogy egy ilyen beszélgetés, bár kétségkívül szórakoztató lenne, nem kecsegtet eredménnyel. Azt gyanítom, hogy a közöttünk huszonkét éve fennálló mélységes undor nélkülöz minden tárgyi alapot. Én legalábbis nem tudnám okát adni annak, hogy miért leszek elviselhetetlenül ideges, ha magát megpillantom. De tudtommal én sem bántottam magát.

— Valóban nem. Ám hátha kianalizálhatjuk egymásból ezt a beteges ellenszenvet?

— Ugyan minek? Azt akarja, hogy minden kapcsolat megszűnjék közöttünk? Ne feledje, hogy ha megszüntetnők azt az idegességet, amely a maga láttára elfog, le kellene mondanom arról a jó érzésről is, amely akkor lep el, amikor végre elkotródik a közelemből.

— Jó, de valahogy mégis zseníroz az a gondolat, hogy maga kijön a temetésemre s röhög azon, hogy mások mennyire szomorkodnak.

— Ez a feltevés sértő. Nem mondom, hogy bánkódni fogok, ha túlélem magát, de hogy röhögni? Nem. Én magát csakugyan nem szívelem, de úgy fogom eltemetni, mint ellenséget illik: néma tisztelettel és megilletődve az elmúlás gondolatától.

— Valamelyest megnyugtat. Valóban, a mi évtizedes ellenszenvünk sohasem volt — hogy úgy mondjam — tevőleges. Béke és barátság lengené be a földet, ha mindenki úgy utálná embertársát, mint mi ketten egymást. Ártott magának valaha is például, hogy én egy-egy zajosabb sikere alkalmával a pokolba kívántam?

— Legkevésbé sem. Sőt, mert éreztem a tehetetlen és dühödt irigységét, még jobban örültem a sikeremnek s újabb és újabb feladatokra sarkalltam magamat, csak, hogy magát megüsse a guta. Nem tudom, akaratlanul is nem tett-e jobb szolgálatot nekem maga, mint barátaim őszinte elismerése. Meg aztán nézze csak: a barátaimban egyszer s másszor csalódnom kellett. De a maga ellenszenvére bizony nyugodtan számíthattam.

— Mi tagadás, nem vagyok szalmaláng-természet. És maga sem az. Ha belép a szobámba, az ujjaim hegyén érzem, hogy a legszívesebben felképelne. Pontosan úgy, mint huszonkét évvel ezelőtt, amikor először egymásra pillantva egyszerre kezdett forogni a gyomrunk.

— Nos, látja, ezt a szinte fenségesnek mondható, gránitszilárd érzést akarta maga az imént kielemezni és megszüntetni.

— Igaza van. Megint. A vitáinkban mindig magának volt igaza s ezért külön utáltam magát minden egyes esetben.

— Viszont maga mindig elismerte az igazamat, s méghozzá anélkül, hogy ellenszenve emiatt csökkent volna. Magán keresztül gyűlöltem meg a tárgyilagosságot, melyről ma is az a nézetem, hogy ember és ember között a legkietlenebb kapcsolat. Mielőtt azonban elbúcsúznék, megkérdem: nem tudna kölcsönözni nekem háromszáz forintot elsejéig? A barátaimtól nem kérek, mert a pénzkérés sokszor megzavarja a barátságot.

— Örömmel állok rendelkezésére. Parancsoljon... De meg van a véleményem magáról, hogy éppen tőlem kér kölcsön. Ez jól illik a maga karakteréhez.

— Csakúgy, mint a magáéhoz az, hogy ad nekem. A viszontlátásra!

— Minden jót.

Tabi László

„Ó-korszerűsítés"

A dolgozók néhol még mindig a műhelyekben étkeznek.

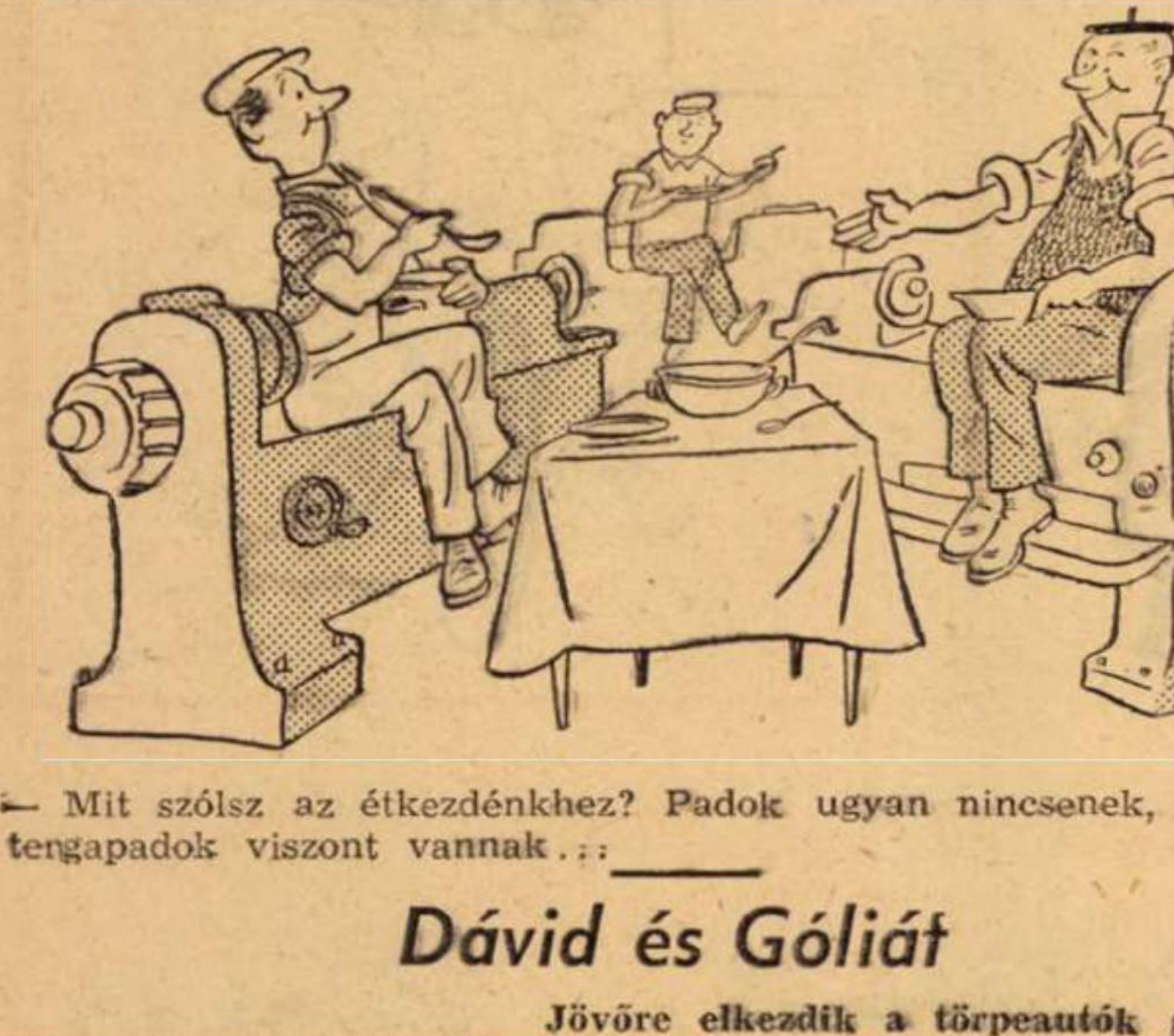

— Mit szólsz az étkezdénkhez? Padok ugyan nincsenek, de esztergapadok viszont vannak...

Dávid és Góliát

Jövőre elkezdik a törpeautók gyártását.

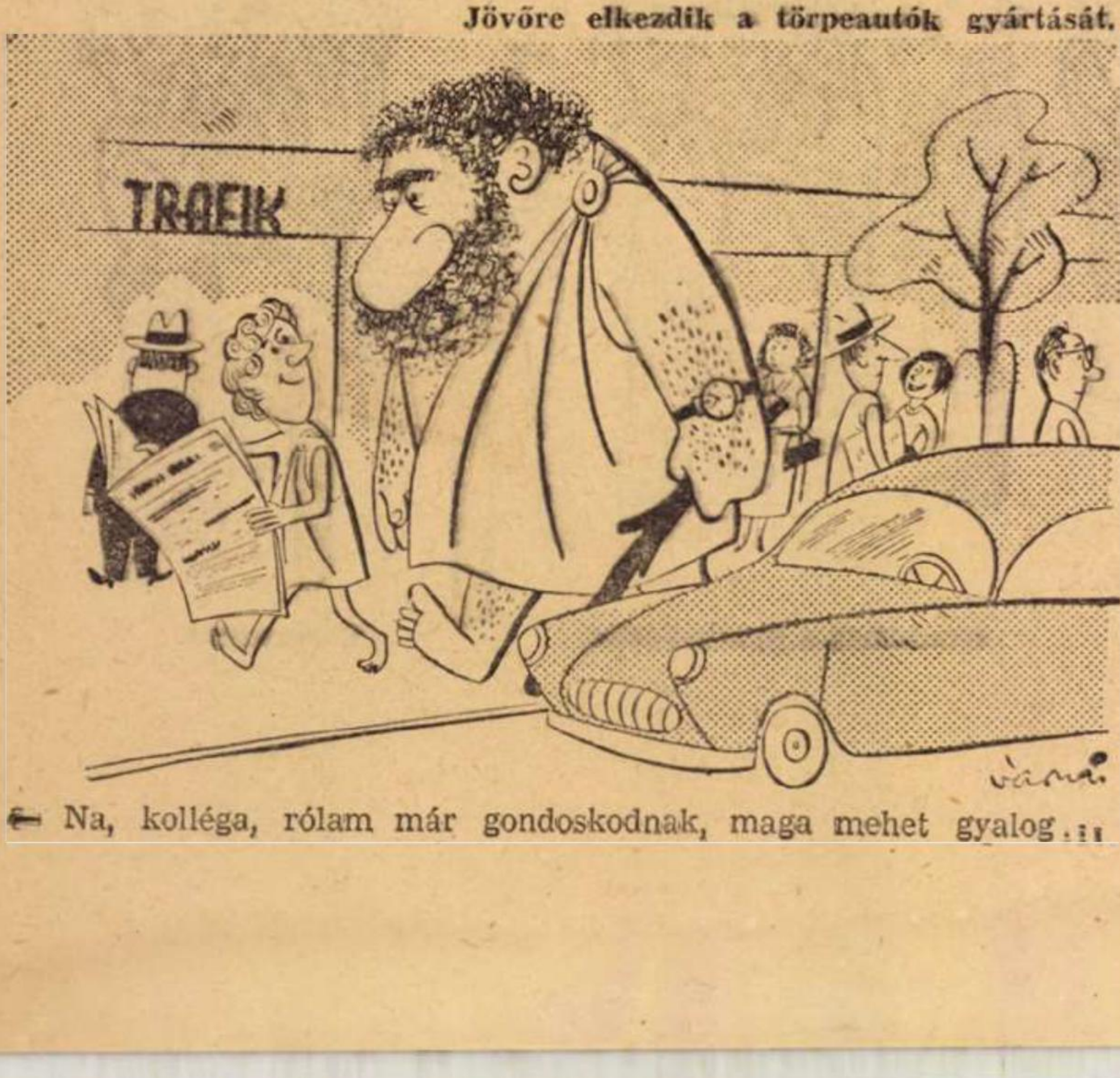

— Na, kolléga, rólam már gondoskodnak, maga mehet gyalog...

Kapuzárás és kapunyitás

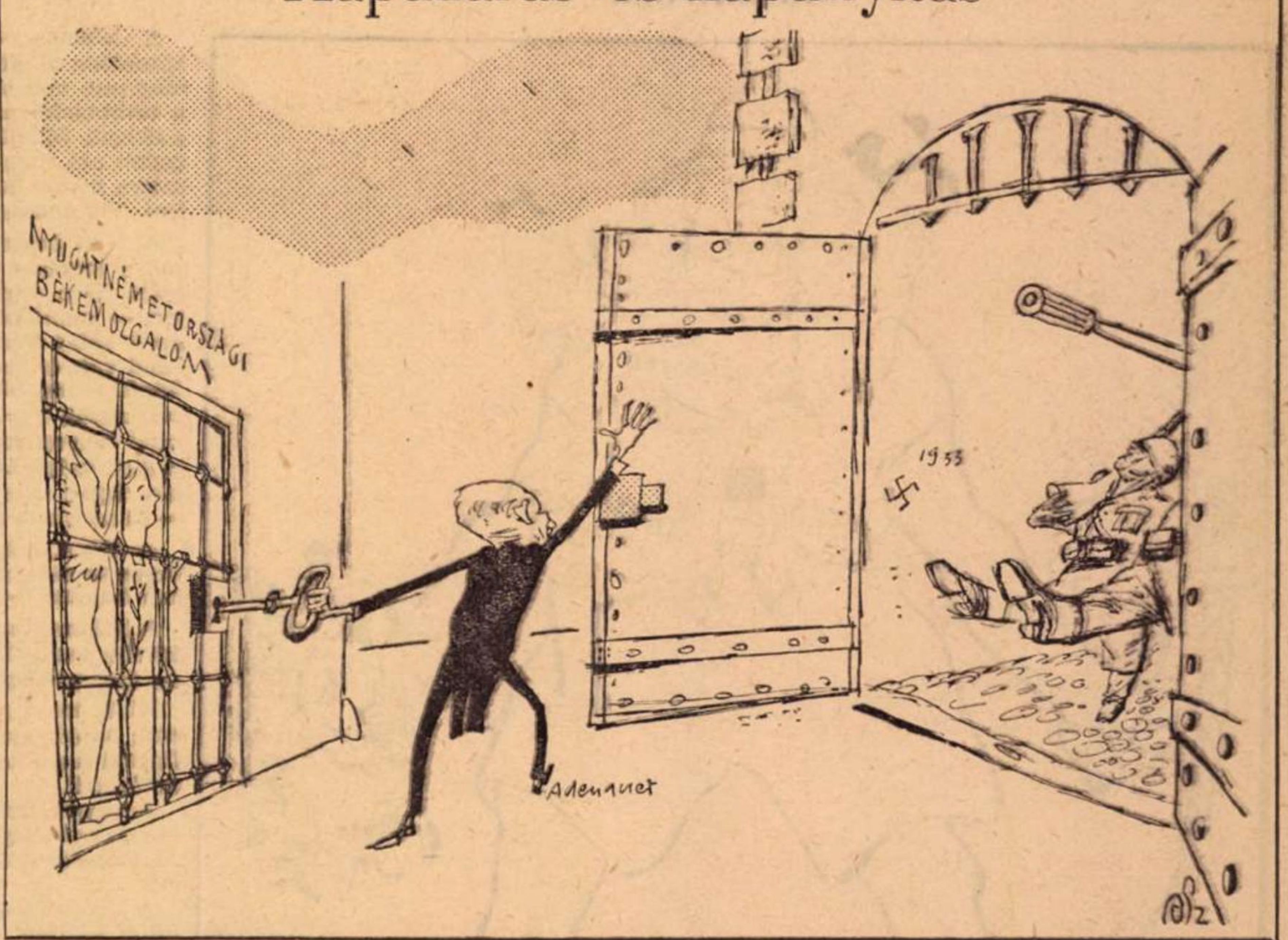

Bizony elromlott...

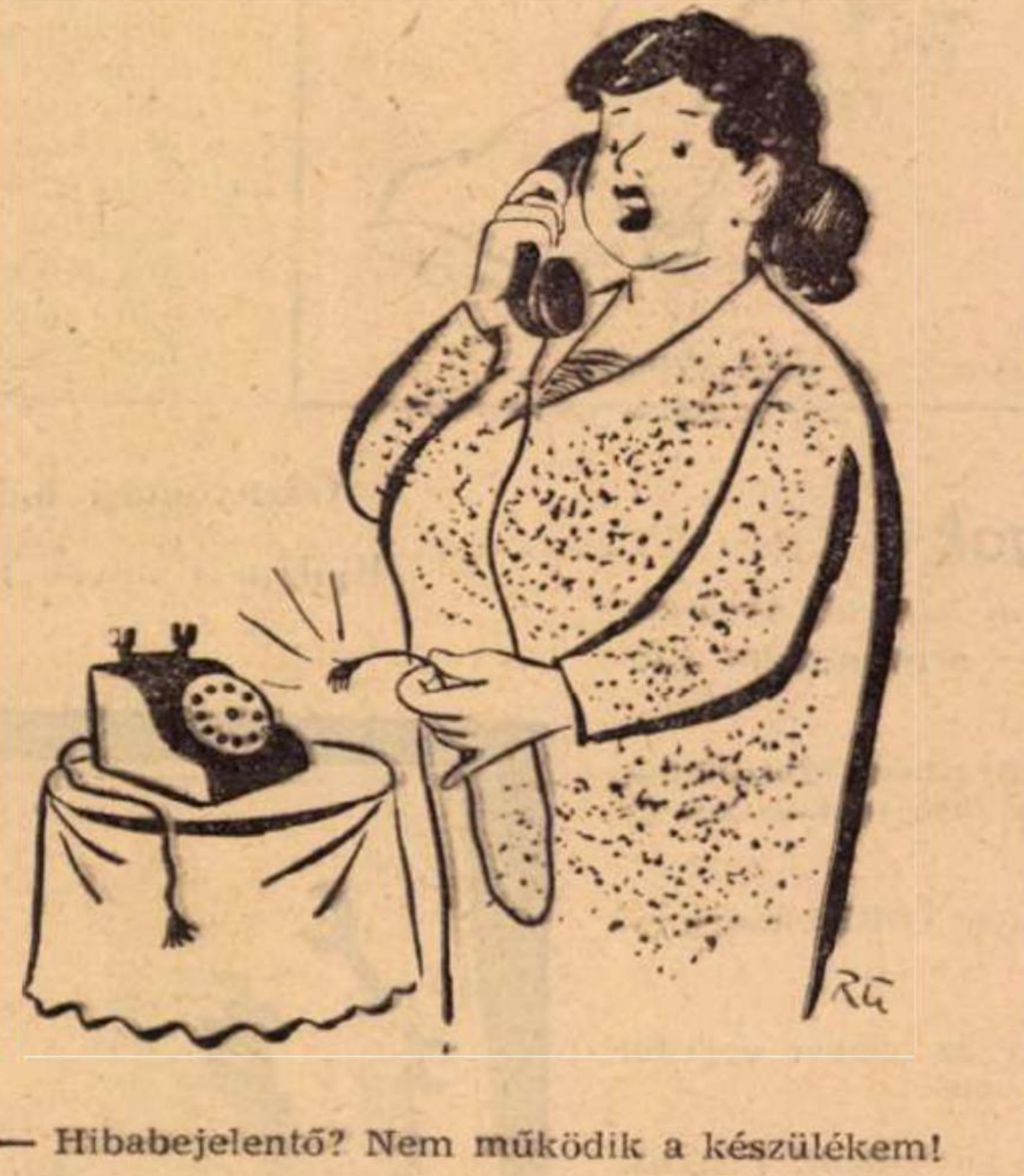

— Hibabejelentő? Nem működik a készülékem!

Az óvatos ember

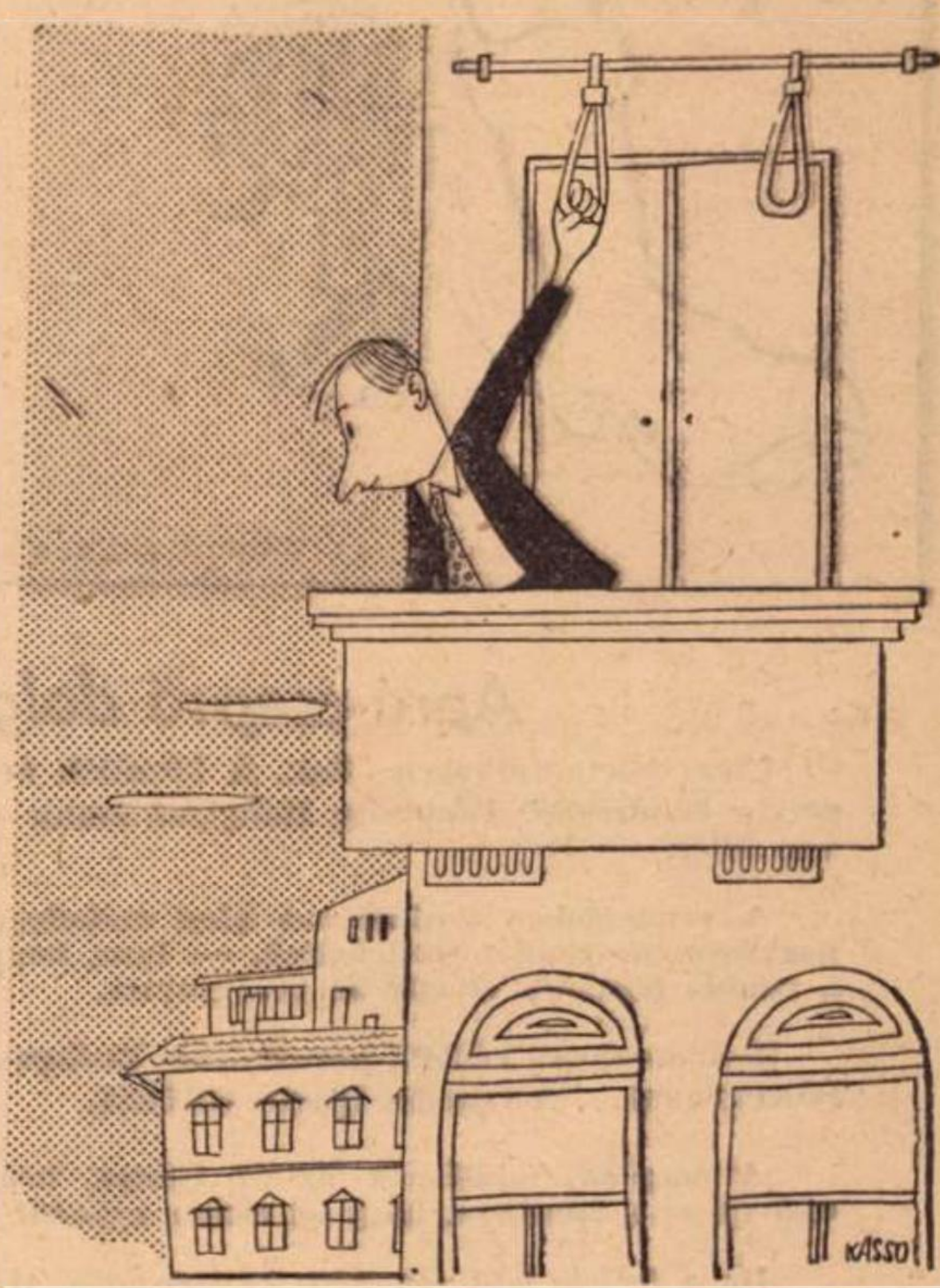

Nem igaz!

Ugy kezdődött, hogy Iksz elmesélte Ipszilonnak, mekkora pofont kapott Ü-től.

Ipszilon álmélkodva hallgatta a történteket, aztán összecsapta a kezét és — a legújabb divatot követve — így kiáltott fel:

— Neeem igaz!

— Tudtam, hogy ezt fogja mondani! — kacagott Iksz, de a szeme szomorú volt. — Na, de én felkészültem rá, mert elhatároztam, hogy harcolok ez ellen az ostoba szólásmód ellen. Tessék, mellékelem az SZTK igazolását. Doktor Szabódi Lehel Ágost orvostudor igazolja, hogy a pofon következtében tökéletes hülye lettem. Pecsét is van rajta, tillárom, hajh! Meg van elégedve? A papírt adja vissza, holnap kisütöm ebédre.

— Nenenenem igaz! — dadogta Ipszilon és nagy szemeket meresztett barátjára.

— Szóval még mindig nem hiszel nekem. Rendben van! — suttogta Iksz sápadtan és előhúzott a zsebéből egy staniclit. — Tudod, mi van ebben? A fogaim. Nyolc darab. Öt felső és három alsó. Az annyi, mint nyolc.

— Kiverte a fogait? — rémüldözött Ipszilon. — Nem igaz!

Iksz lehúnyta a szemét, motyogott valamit magában, aztán vésztjósló hangon folytatta:

— Ha még egyszer ezt mondod!... Na jó, idesüss!

A farzsebéből előhúzott egy fénykép leporellót és magyarázni kezdett:

— Látod ezt! Az első képen még nyugodtan beszélgetünk a tiszta ész kritikájáról, a másodikon már az orrom előtt hadonászik, a harmadikon nagyot ugrik a levegőbe, a negyediken kifeszíti a tenyerét és az alsó ajkába harap, az ötödiken ijedten hunyorgok, mert a tenyere közeledik az arcom felé, a hatodikon már csak egy hajszál választja el, a hetediken már ül a pofon. Látod? Nézze meg ezt a kifejlett tenyeret. Ritka manapság az ilyen tenyér. Mondom, nagy pofon volt!

— Nemememem igaz! — hebegte fejcsóválva Ipszilon. — Ez nem lehet igaz..

Iksz megőrizte nyugalmát, csak a pillanatonkénti fejrángatás árulta el belső izgalmát. Előhozott egy magnetofont és remegő kézzel beindította:

— Bummm!... Bummm!... Bummm!... Bummm! — hallatszott a magnetofonból.

— Mi ez a bumm? — érdeklődött Ipszilon, tenyerét fülére illesztve.

— Ez kérlek a pofon. A pofon zaja. Mintha egy ágyú szólna, nem? Figyeled, hogy visszhangzik a fejem? A csilingelés a fülemből jön. A harangzúgás szintén. Vecsernyére szól a harang, giling-galang, giling-galang...

— Ekkorát szólt? — ájuldozott Ipszilon. — Nem igaz!

Ekkor Iksz összerándult, mintha villanyütés érte volna, aztán nekifutás nélkül felemelkedett a levegőbe és szabadkézzel lekent Ipszilonnak egy óriási pofont. Az rögtön összeesett, mint egy vizesharisnya. Esés közben, másfél centire a földtől még kinyögte:

— Megpofoztál? Nem igaz!!!

Mikes György

Maszkírozás

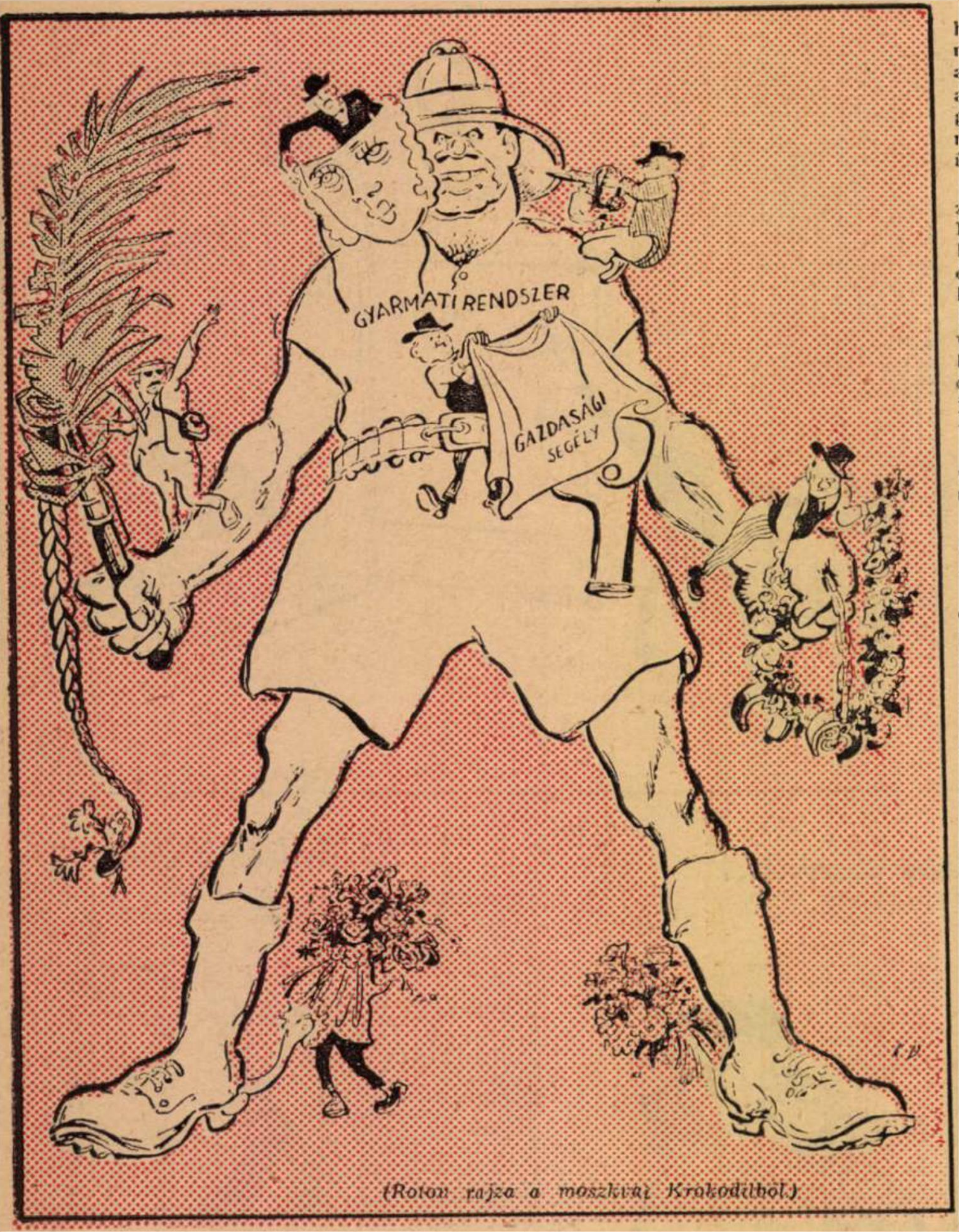

(Roton rajza a moszkvai Krokodilból.)

TITOKZATOS UTASOK

A villamosra egy aktatáskás férfi és egy hasonlóan aktatáskás nő szállt fel s ebben még nem volt semmi rendkívüli Azonban a továbbiakban igen különösen alakultak a dolgok Mindkét fél papírt és ceruzát ragadott elő, kutatóan szétnéztek, majd egymásra tekintettek és külön-külön elkezdtek írni Villamoson írni? Hát nem különös?

A férfi hosszasan vizsgálta hogyan kezeli a jegyeket a kalauznő és időnként jeleket írt a papirosra A kalauznő ideges lett — miért nézi őt ez a férfi és főleg miért ír róla? Nem voltak illuziói, a férfi jóképű volt és fiatal, ő öreg volt és nem jóképű, tudta, hogy nem titkos szerelmeslevél készül Egyik utasnak a hetibérletében kedd helyett szerdát kezelt, bocsánat, bocsánat, sutyorászta egy beteg bolha hangján, úgy-e nem tetszik jelenteni azoknak? — és az irkáló pár felé tekintett

— Miért, kik azok? — mohóskodott hevesen az utas, nem törődve saját hetijegyének bajával — Valami főellenőrök?

A kalauznő szájára tette a kezét, pszt! — lehelte hangtalanul, még annál is többek Az igazgatóságtól vannak

Ki is ment a peronra a vezetőhöz, ott csak annyit mondott: Nézz be a kocsiba, figyeld azt a két jegyezgető alakot az igazgatóságtól

A vezető benézett és füttyentett — azanyját neki, úgy látszik, kíváncsiak, hogy a karambolozás után hogy vezetem a kocsit

A kalauznő ernyedten bólintott. Tudta, miről van szó. Őt ellenőrzik, mert az utóbbi időben több jelentés érkezett be ellene téves jegykezelésekért. Egyelőre azonban nem történt semmi, bár az idegesség köre tovább bővült A jegyezgető fiatalasszony komoran összeráncolta homlokát, aztán rászegezte szemét egy-egy utasra. Csak azután jegyzett, de előfordult, hogy félig sem írta le a leírnivalót, máris visszanézett az illetőre Egy ifjú lány, aki már hat megállót utazott potyán, a vádoló szemek hatása alatt két átszállót kért egyszerre. Egy anya, aki gyerekének korából letagadott három esztendőt, ahogy rábökött az asszonyka ceruzája — te csalsz! — sürgősen felnőtt átszállót váltott, s legszívesebben kukoricára térdeltette volna önmagát. A jegyezgető pár időnként jelentőségteljesen összenézett, sőt, összesúgtak, utána még izgatottabban kezdtek jegyezgetni. A kalauznő teljesen odavolt és lelkiállapotát szokatlan udvariassággal palástolta.

— Tessenek, legyenek szívesek beljebb méltóztatni, kedves utazó felebarátaim. Szeressük egymást, Elvégre mindannyian a szocializmust építjük.

A vezető is beszólt időnként a kocsiba.

— Szíveskedjenek megmondani, nem ráz-e nagyon a kocsi? Nem megy-e gyorsan? Nem megy-e túl lassan? Szeretném, ha minden igényt kielégítenék

Közben csaknem az egész kocsira átterjedt az idegesség. Voltak persze kőszobrok, mint egy kopasz bácsi, aki békésen aludt a sarokban, meg két fiatal, akik csak egymás szemével törődtek, de sokan, nagyon sokan tudták, hogy jelentőségteljes dolgok történnek a villamoson.

— Az Állami Ellenőrző Központ emberei —, magyarázta egy nagyvállalat főkönyvelője — Valószínűleg valami nagy disznóság után nyomoznak — mondta és majd meghalt, amikor a jegyezgető férfi rászúrta szemét

— Istenem, istenem, hogy ezt is meg kellett élnem — szipákolt egy nyolcvankét éves anyóka, ahogy elgondolkozva rajta nyugtatta szemét a ceruzás fiatalasszonyka. — Vajon mit vétettem neki, hogy felír?

— Utasszámlálás —, legyintett egy fölényes statisztikus. — Csak nyugalom, nem kell begyulladni. — E kimutatások alapján állapítódik meg, hogy a villamosok utaskontingense az utasok közlekedési együtthatójával hogyan kooperál, mely esetben . .

— Hallgasson — sziszegte a kalauznő a statisztikus fülébe. — Nem látja, hogy már az egyik utast vallatják is? Valóban egy most felszállt fiatalember állt a jegyezgető pár előtt és valamit felelgetett azok kérdéseire.

— Különben minden stimmel — lehetett hallani a fiatalasszony hangját, ahogy odaszólt jegyezgető párjának — a zoknit elfelejtettem felírni.

Ezután mindhárman leszálltak. Csak hült helyük maradt ott, meg a két összegyűrt papir, amire jegyezgettek. Az üresen maradt kocsiban a kalauz az egyik, a vezető a másik papírlapot tanulmányozta. A házaspár kiadásának jegyzeteit.

— Olcsón vették a jéger alsót, morgott a vezető a kalauznő felé, aki a prézli árán gondolkozott. Úgy emlékezett, hogy ő legutóbb többet adott volna érte a kisboltban.

Nagy S. József

Apró-cseprő dolgok

Utcai telefonfülkében állok. A készülék nem kapcsol. Az érme persze bennragad. Tanulság: Hallgatni arany — nem beszélni hatvan fillér.

A vendéglőben szokatlanul kicsi székelygulyáshoz, szokatlanul nagyösszegű számlát mellékeltek. — Igaz, hogy nem laktam jól, de a számla legalább elvette az étvágyamat.

Hannoverben: TÖRPE-porszívógép, Budapesten TÖRPE-rádió és TÖRPE-autó... A fejlődés igazán ÓRIÁSI.

A magános üdülésnek az az előnye, hogy az ember egyedül van és az a hátránya, hogy az ember egyedül van.

Ha a férjem hall egy hírt, az szenzáció. Ha én hallom? Pletyka.

Nem igaz, hogy Teodort azért szeretem, mert magas fizetése van. Szeretném én őt akkor is, ha kétszerannyit keresne.

Azt mondta a főnököm, hogy Mona Lisához hasonlítok... Lehet, hogy azért, mert Mona Lisa sem tudott gépen írni.

Márta letagad a korából 10 évet és (hogy ezek az évek el ne vesszenek) gyorsan hozzáadja az én koromhoz.

A fiam még lenézi, de már nézi a nőket.

Kun Erzsébet

Gáznyomási helyzetkép

Budapest egyes helyein

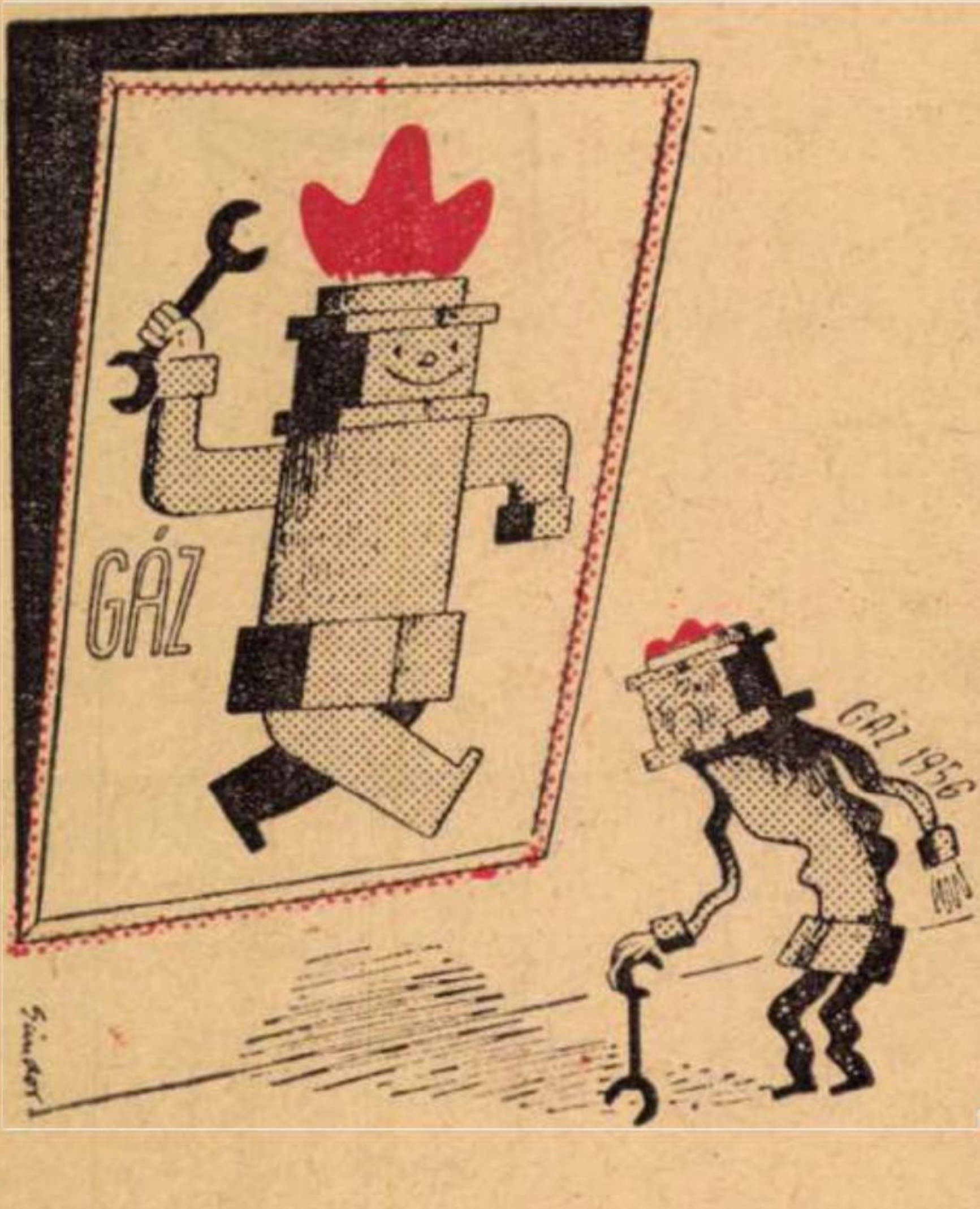

Egy kis nézeteltérés

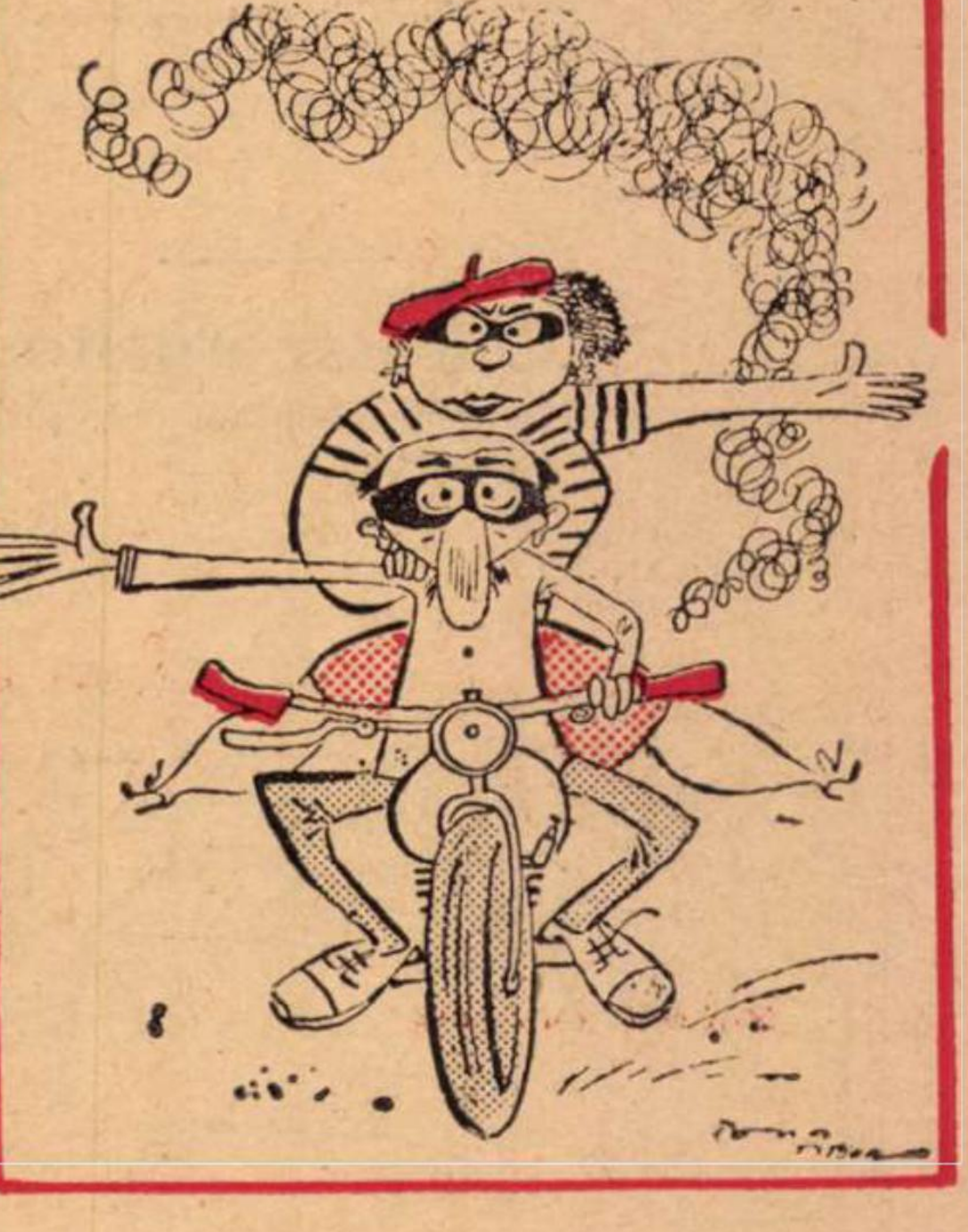

Őszi tervezgetés

„Elutazni annyi, mint egy kicsit csempészni..."

Ismeretlen világjáró.

Két házaspár üldögél a teraszon a langyos szeptemberi alkonyatban. Ahogy illik, a két férfi külön társalog, a két nő ugyancsak külön párbeszédet folytat. Illetve csak az egyik beszél, beszél, a másiknak nem sikerül félbeszakítania. Ne figyeljünk a férfiakra, bizonyára nem érdekes, hallgassuk, mit mesél a nő.

— Utazom a Tátrába Mancikám, felpakolok öt-hat pulóvert és kardigánt meg olcsó karórát, azokat elcserélem vagy eladom és Poprádon veszek nylon-kesztyűt, parfümöt és hegymászó cipőt. Na, már most az aldunai hajóútra magammal viszem az ócska rádiónkat és hozok mazsolát, kávét és szekfűszeget. Október elején megyek Bécsbe hajóval, megrakodok szalámival és tokajival, hozok alsóneműt, mütyüröket és műbőr aktatáskát. A szófiai utam is rendben van, úgyis túl akartam már adni az egyik írógépünkön és onnan hozok egy pazar bőrkabátot...

Itt lélekzetet vett, mire az egyik férfiú, aki csak az utolsó szavakat hallotta, kedélyesen átszólt:

— Mi az, asszonyok, megint csak ruhákról beszélgettek?

Mire a másik férfi csendesen így válaszolt:

— Ó, dehogy, a feleségem külkereskedelmi expozét tart.

(stella)

Kezekben elbeszélve...

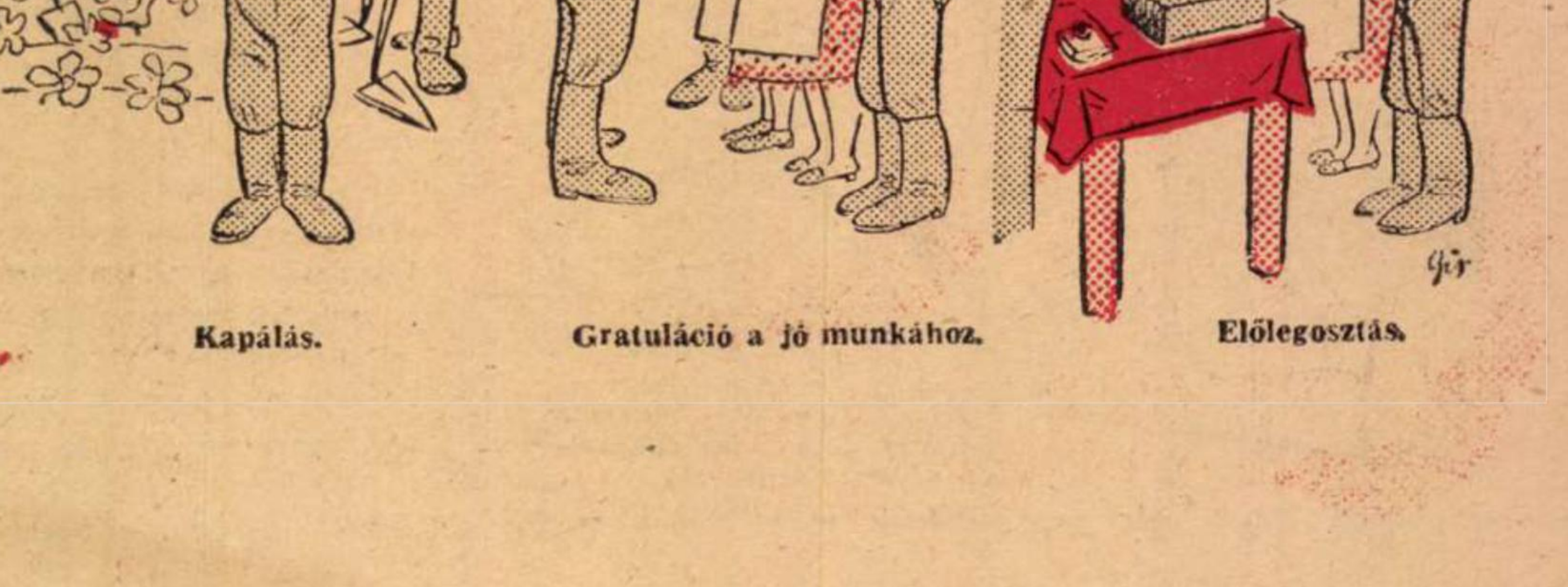

Kapálás. **Gratuláció a jó munkához.** **Előlegosztás.**

Szabálytalan útijegyzetek Bulgáriából

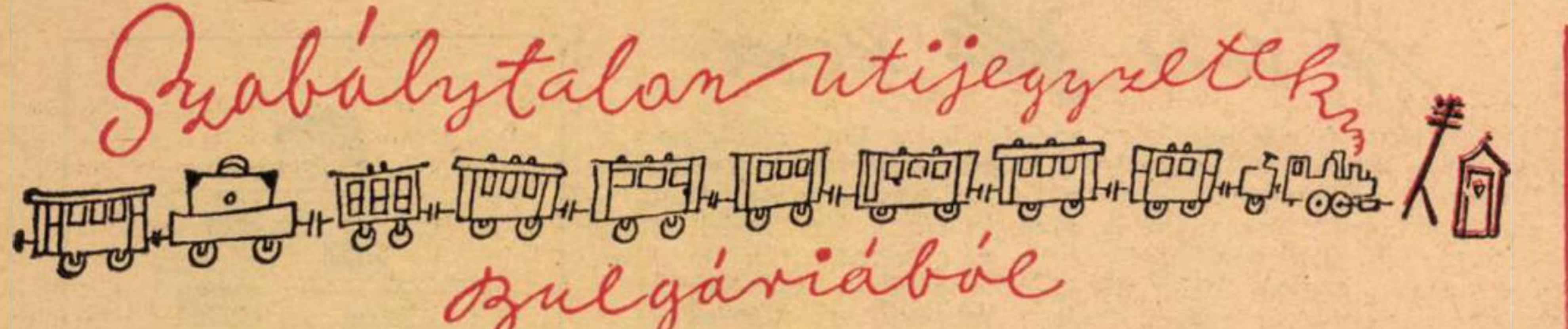

Mikor néhány héttel ezelőtt elolvastam az Irodalmi Újságban Kellér Dezső szellemes szatíráját a lapjainkat elöntő „szabályos" útijegyzetekről, elhatároztam, hogy ha megjárom Bulgáriát, csak szabálytalan jegyzeteket írok a Ludas Matyiba. De már itt is nagy a konkurrencia, mert közben Gádor—Szür írt, rajzolt és viccelt Berlinről, a múlt héten pedig Gerő Sándor tette le egész oldalas csehszlovákiai névjegyét a nyájas olvasó asztalára. Szót fogadva azonban Kellérnek, nem az útról, hanem egy és másról mondom el sajátos tapasztalataimat, mindenféle felfedezési kisérlet nélkül.

Nemzetközi nyelven

Jobb, ha legalább *egy* idegen nyelven jól beszél az ember, mintha ötből tud egy-egy keveset. De azért egy kis német, orosz, latin, francia, olasz keverék, sok hadonászással végül is megértésre vezet. A legnagyobb baj ilyenkor, ha szemérmes az ember, és nem mer beszélni. Én mertem. A Nisava gyönyörű és romantikus völgyében „begyulladt" alattunk a hálókocsi fékje: nagy sürgés-forgás, jön a rengeteg vasutas és egyéb szakember.

— Mozsno andare? — kérdem orosz—olasz összetételben a mi kedves lengyel kalauzunkat, ami szerintem azt jelenti, hogy „Lehet menni?" Úgy látszik szerinte is, mert „Moment"-tal felelt, a kocsi alá mászott, majd néhány perc múlva visszatért és ugyancsak orosz—olaszul válaszolt:

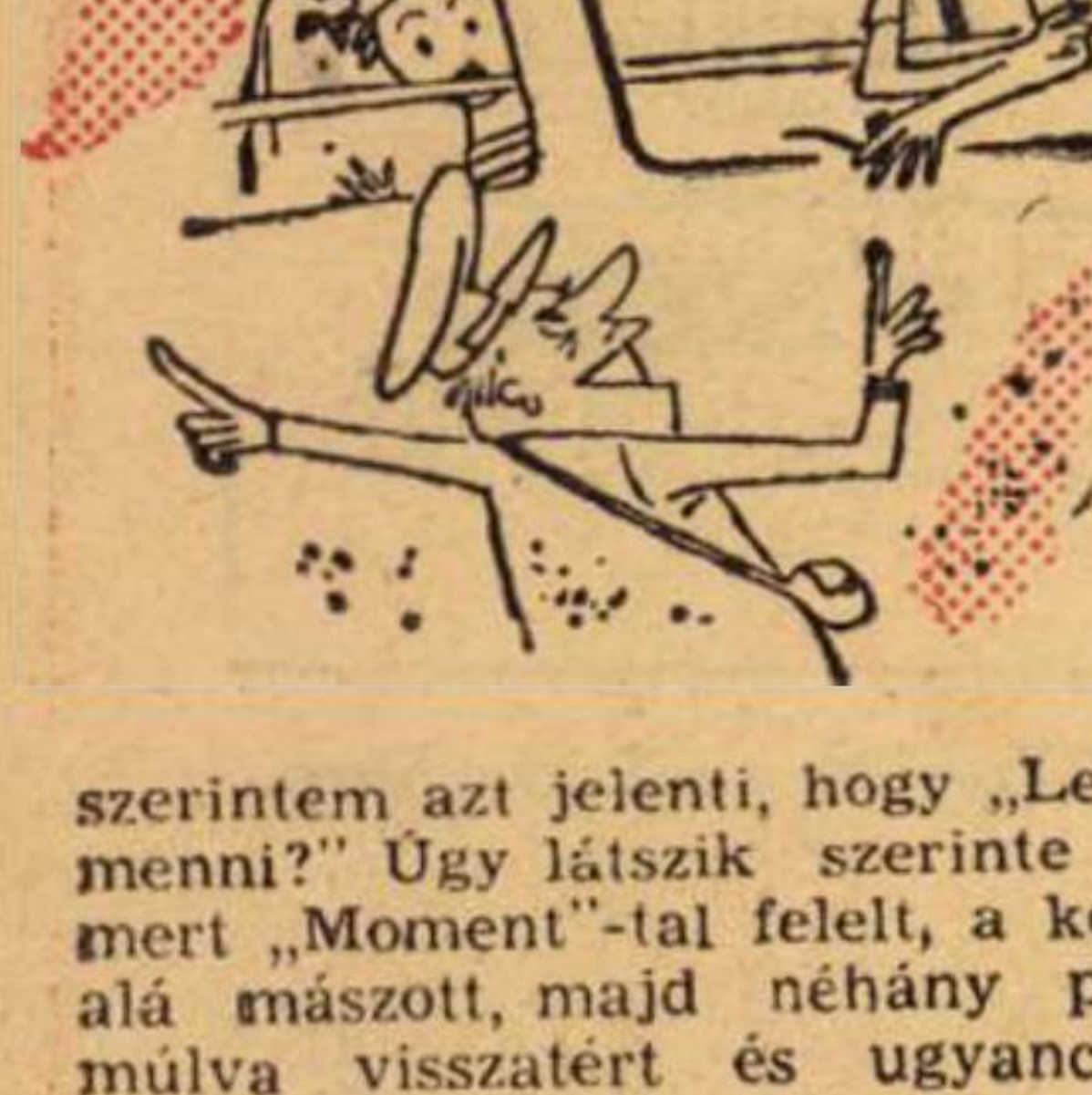

— Mozsno! Szi, szi... (Lehet! Igen, igen...)

Ilyen lakonikus rövidséggel is megértettük egymást a világ minden táján érvényes nemzetközi nyelven, és láttam rajta, hogy legalább olyan büszke a nyelvtudományára, mint én.

Hubavo momicse

Szófiában már saját és egyéni bolgár szótárt készítettem a leggyakoribb szavakból. Nagy sikerem volt vele. Mindössze negyven szóból állítottam össze. Nem részletezem. Az egyik áruházban az engem készségesen útbaigazító, nagyon kedves és csinos eladónőnek így köszöntem meg a figyelmességét: „Blagodária, hubavo momicse" — köszönöm szépen, szép kislány. Elmosolyodott ő is, meg a mellette álló másik két eladó is, de harsány nevetésbe törtek ki, amikor kettőt lapoztam a szótáramban és hozzátettem: „Kede zsivejes?" A lányokkal együtt most már mindenki percekig nevetett körülöttem, aztán persze én is nevettem, és egy kicsit el is pirultam, amikor bolgár barátaim megmagyarázták, hogy kérdésem az adott helyzetben egyértelmű és pajzán ajánlatként hatott, mert azt jelenti: „Hol laksz?" Isten látja lelkem, mást akartam a kislánytól kérdezni, csak éppen sajtóhibás volt a szótáram.

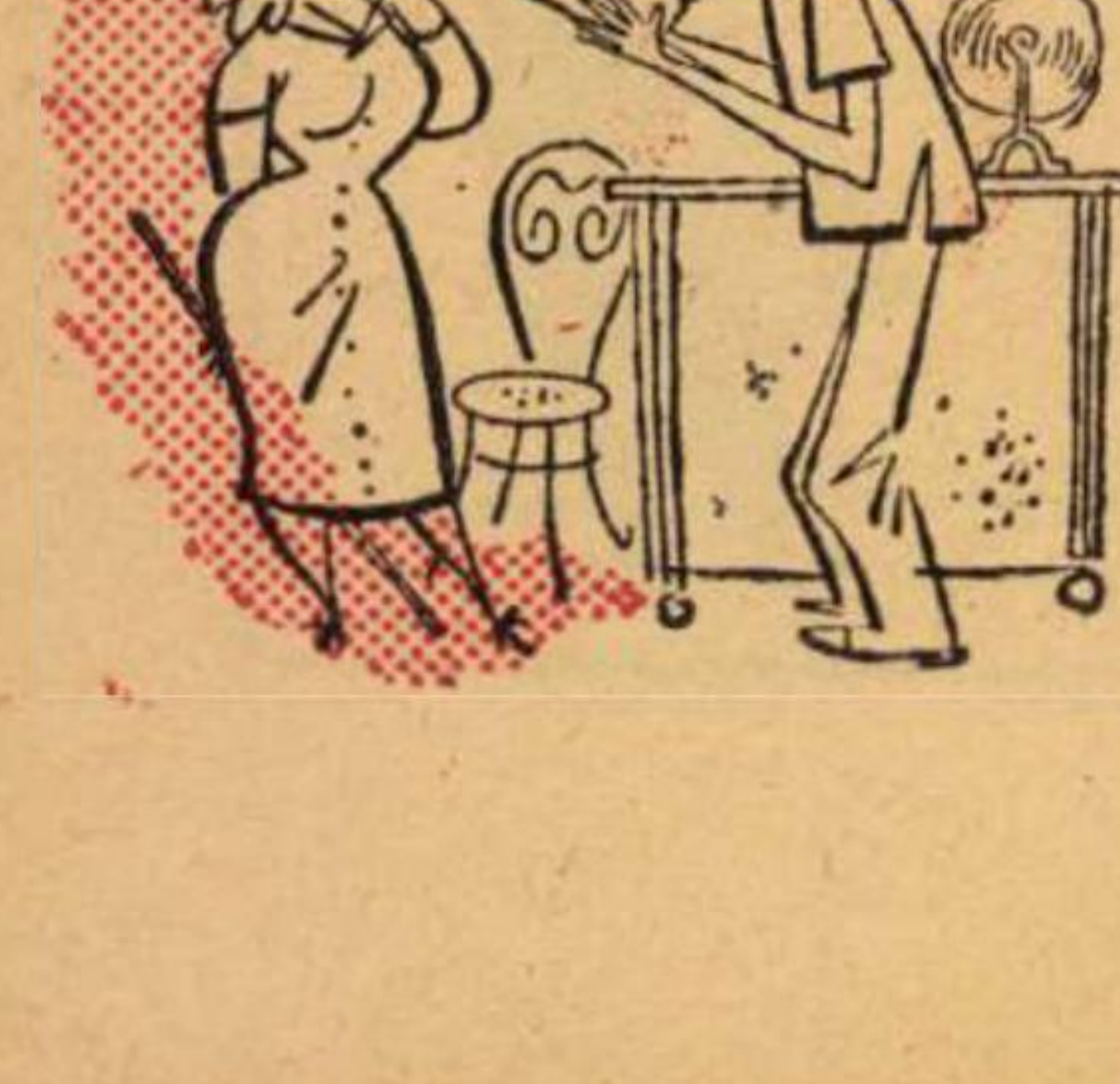

Ilyen eredmények ellenére is meg kell vallanom, hogy bolgár nyelvismeretemet eddig még nem tudtam megfelelően tökéletesíteni. A bolgár Ludas Matyinak, a „Starsel"-nek kitűnő lírikus-humoristája, Gecsev, az egyik este, néhány pohár szlivova után átölelt:

— Ne szólj egy szót sem — mondta —, ha a kezeddel beszélsz, jobban megértelek.

Hetivásár

A vendéglőkben bőséges a választék és nagyok az adagok. (Egy-két háziasszony konyháját is megnéztem: ott még nagyobbak.) Az árak mellett az étel súlyát is feltüntetik az étlapon. A húsadag általában kétszerese a miénknek és a tortaszeletek akkorák, hogy nálunk három is kitelne belőle. Az emberek jóltápláltak, izmosak és erősek. Nem egy búcsú-féle hetivásáron jártam végig a színes és zajos sátorutcákat. A bazárosok, mézeskalács-, tükör-, fésű- és játékárusok egész sora lepi el az ilyen hetivásárokat és körös-körül szellőringatta girlandot fűznek a sátrak felső szegélyén a kék, zöld, sárga, fehér és sokféle színű lamé- és batisztmelltartókból. Amint mondják, gyakori vásárfia ez itt...

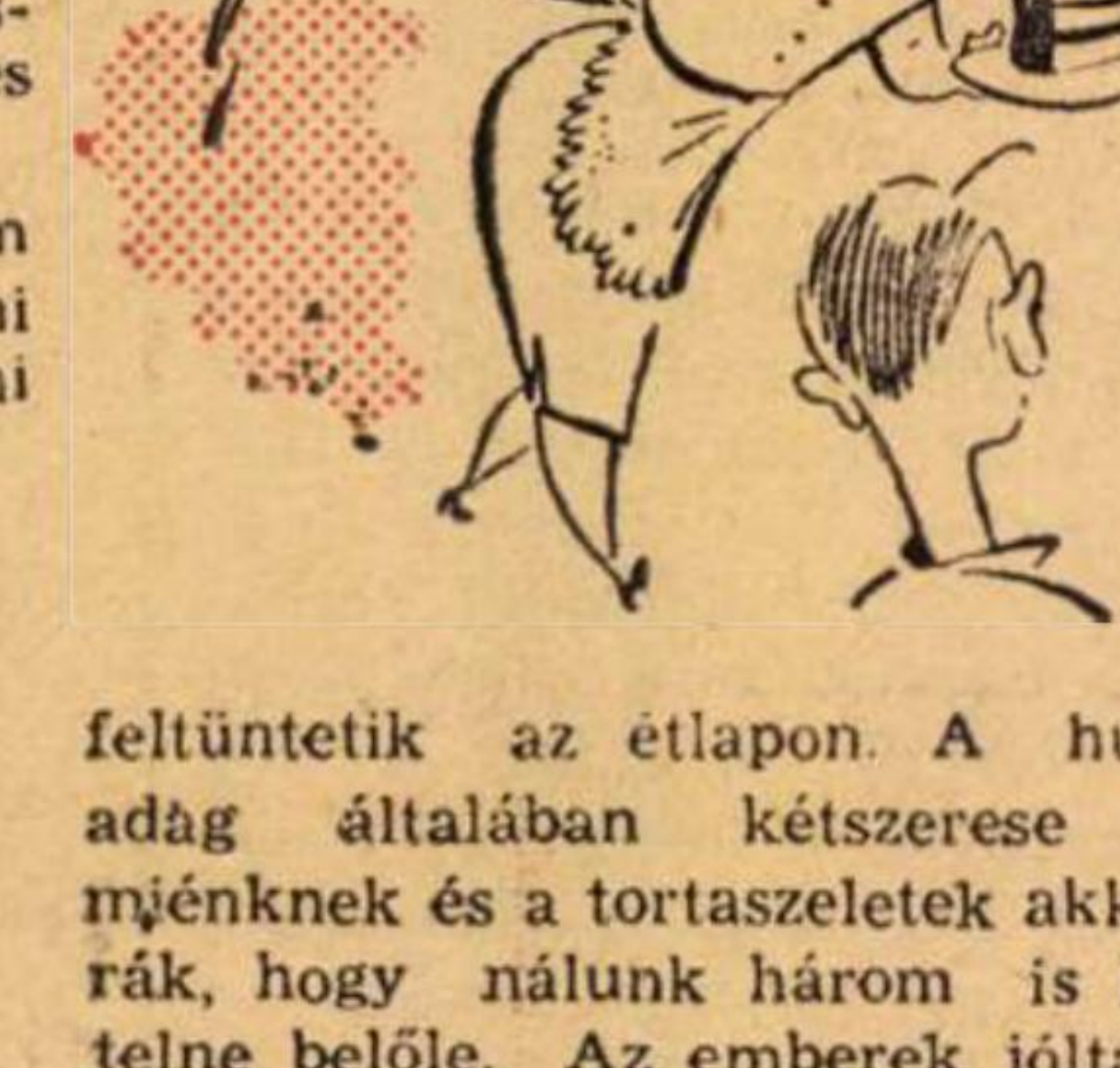

Éppen úgy, mint nálunk

A bolgárok sokat olvasnak és sokat politizálnak. Különösen a külpolitika érdekli az embereket, de állandóan megvitatják a belpolitikai eseményeket is. Érdeklődöm: hány minisztériumuk van? Kezdik sorravenni (éppen úgy, mint nálunk), de sehogysem jutnak megegyezésre. (Éppen úgy, mint nálunk.) Végül is valaki ezt a dodonai választ adja: — Annyi itt a minisztérium, hogy a miniszterhelyetteseknek külön szakszervezetük van. (Éppen úgy, mint nálunk.)

Magyarul, bolgár kiejtéssel

Rengeteg olyan bolgár emberrel találkoztam, aki a háború idején, mint katona, Magyarországon járt. Gyakran emlegetik Pécset, Siklóst, Szigetvárt, Fehérvárt, meg János bácsit, aki borral kínált és Mariska nénit, aki frissen fejt tejet hozott minden reggel cserépköcsögben. Andrejev ül mellettem, és hibátlan magyarsággal énekli:
Barna kislány csitt, csitt, csitt
Itt tanulta Somogyban, 44-ben. Gecsev pedig, akiről az előbb már szóltam, ékes bolgár kiejtéssel többször ismételgeti magyarul: „Állami vasutak." Ő a felszabadulás után, pár évvel ezelőtt járt Magyarországon. Akkor tanították meg magyar barátai erre a két szóra azzal, hogy magyar nyelven a legszebben így fejezheti ki a legmelegebb hangú szerelmi vallomást. Meg is tette! Ma már tudja, hogy beugratták.

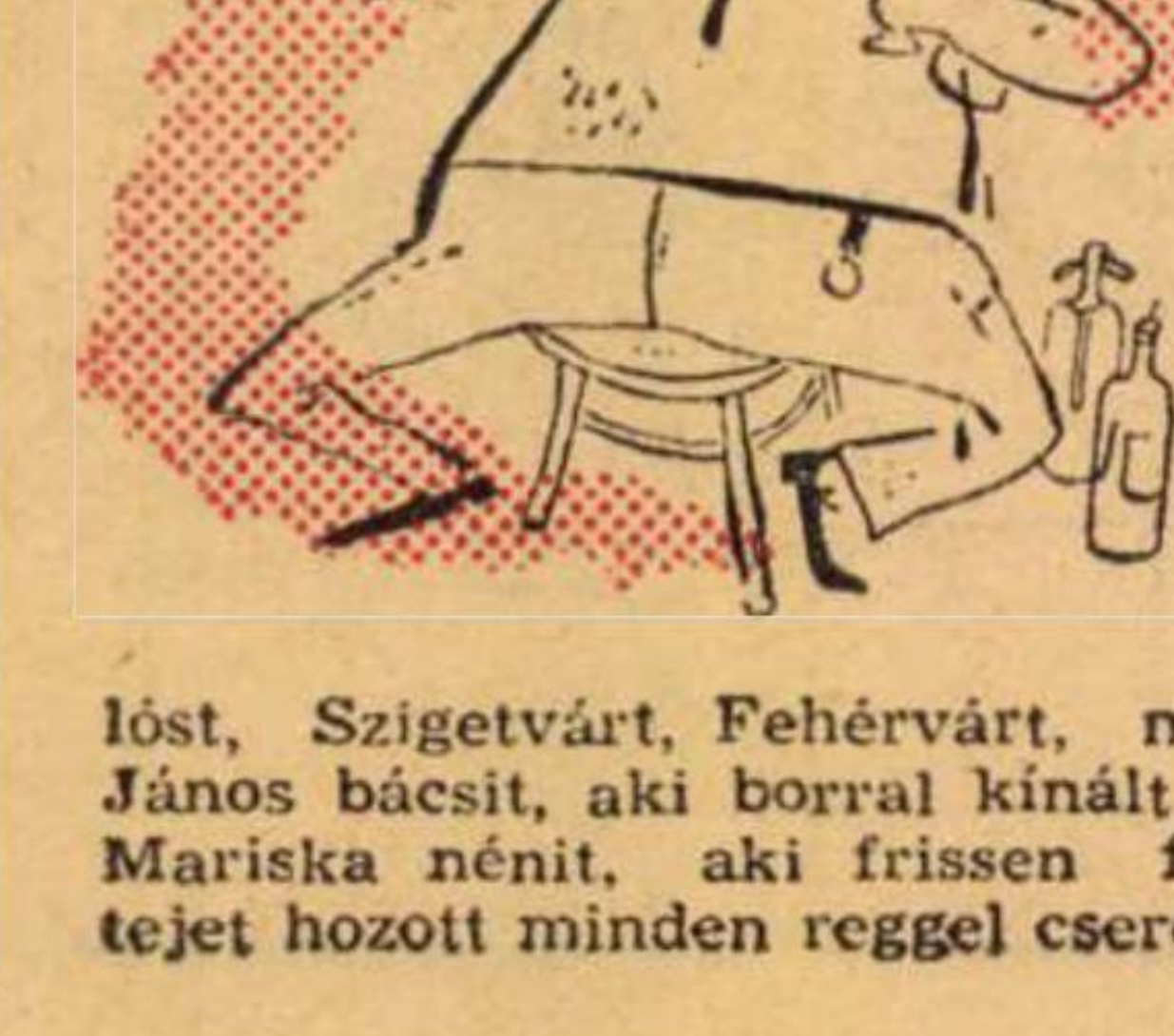

Hírünk a világban

Kedves, barátságos emberek a bolgárok és nagyon szeretnek bennünket, magyarokat. Mikor a Bankia—Szófia vicinálison a jegykezelő kalauznő megtudta, hogy magyar vagyok, derűsen megjegyezte:

— Kár volt jegyet váltani! Az én vonalamon a magyarok ingyen utaznak.

★

Sztálinban (Várna) részt vettünk a bolgár flotta ünnepi díszszemléjén. Közvetlenül a vezérhajó mögött röpített bennünket egy kisebbfajta segédhajó a Fekete-tenger hullámain. Nagy élmény volt! A díszszemlét vezető tiszt magyarul búcsúzott tőlünk:

— Üdvözlöm és szeretem magyar elvtárs testvéreimet.

Magyar diákokkal tanult együtt a Szovjetunióban.

★

Aggódó házigazdáim, Vladimir Lumbarszkit, a közeli Verdikál községben lakó orvost küldték el hozzám, mert úgy látták, „meghúzott" a nap. Az orvos háromszor jött fel a hegyre — gyalog, alaposan megvizsgált, körülkopogtatott, többször lemérte a vérnyomásomat, tanácsokkal látott el, órákat töltött nálam. Nem fogadott el honoráriumot.

— Van pénzem — mondta. — Örülök, hogy ismerek három embert Magyarországról. Magukat kettőjüket (Lontay László tolmácsolt a Magyar Nemzettől), és Littmann professzort, akinek a munkája csodálatos.

★

Egyik este Cselkas kollégám, a „Starsel" kitűnő főszerkesztője vendégül látott a szófiai magyar étteremben. (Remek hely, nagyon szeretik a bolgárok is!) Mikor belépünk, valaki a kebelbeliek közül odaszól ifjú Balogh János miskolci prímásnak, aki zenekarával közel egy éve itt muzsikál:

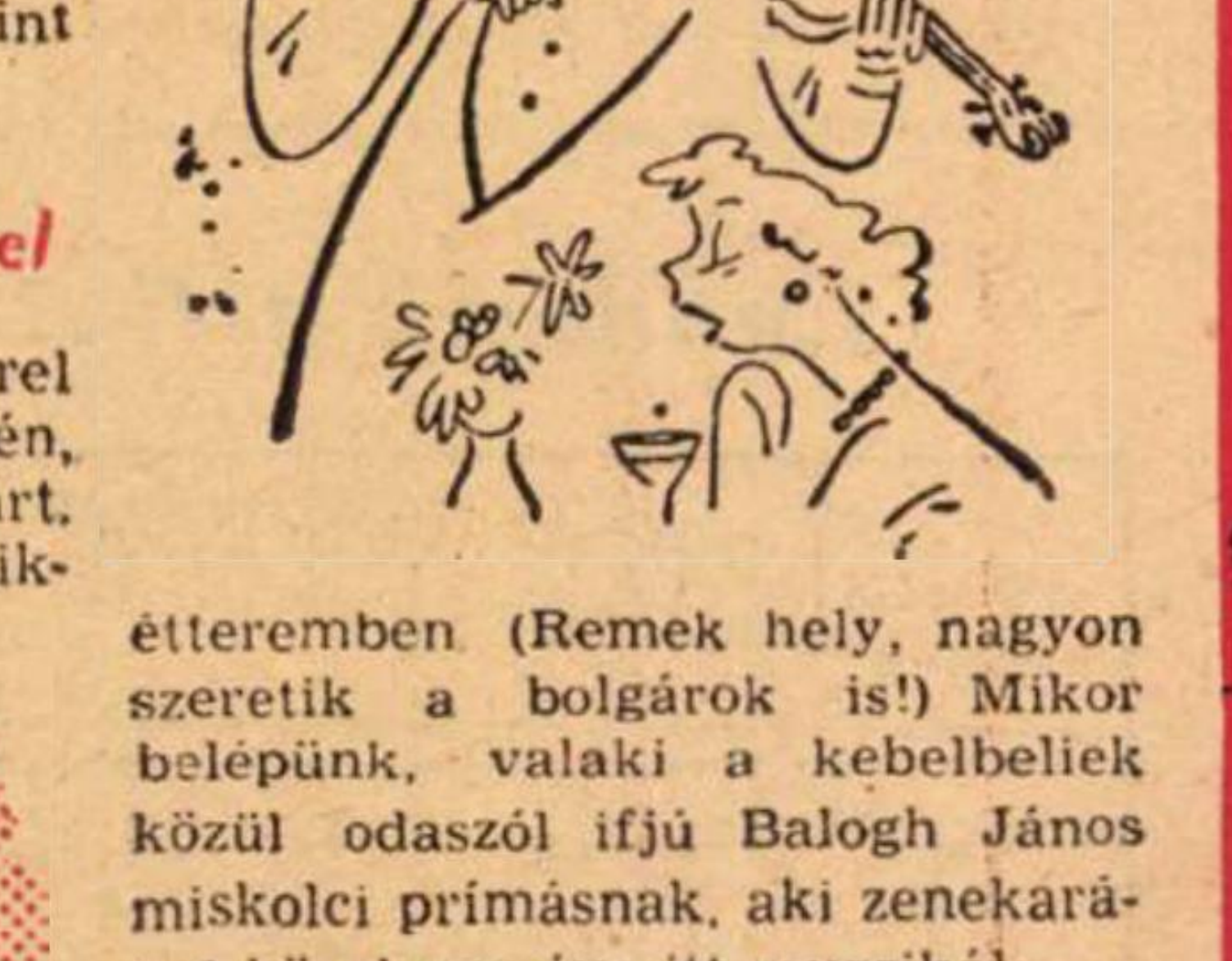

— Vigyázz Balogh! Magyar újságírók vannak itt...

Azóta is azon tűnődöm, mire kell vigyáznia a szépen muzsikáló miskolci Baloghnak, ha magyar újságírók jelennek meg a szófiai magyar étteremben. Még jó, hogy Cselkas barátomék nem értették meg. Mit szóltak volna, hogy ilyen a hírünk a világban...

Földes György

A lejtőn

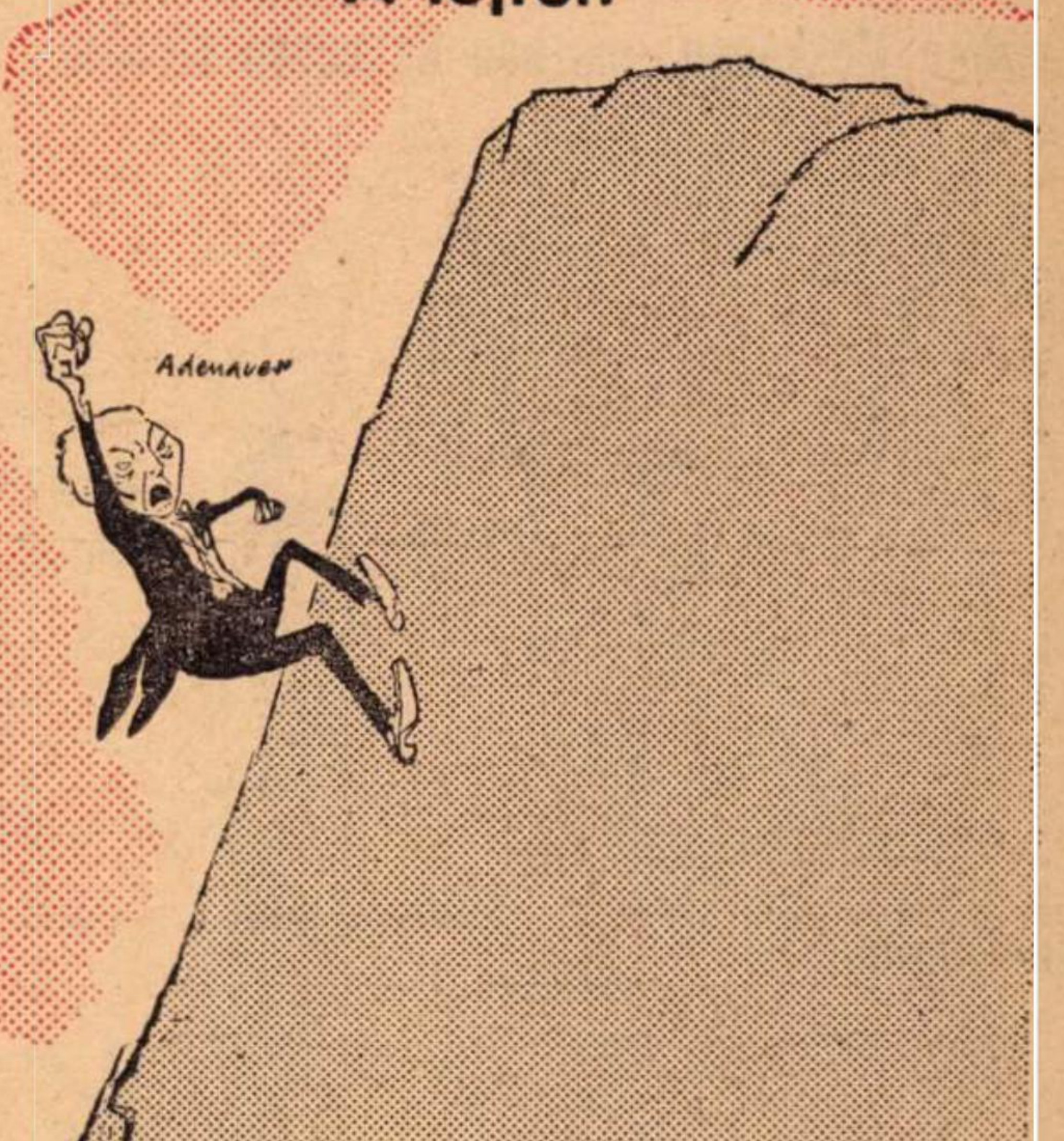

— Ha majd helyesnek találom, akkor majd megállok...

Aminek nem szabadna lennie...

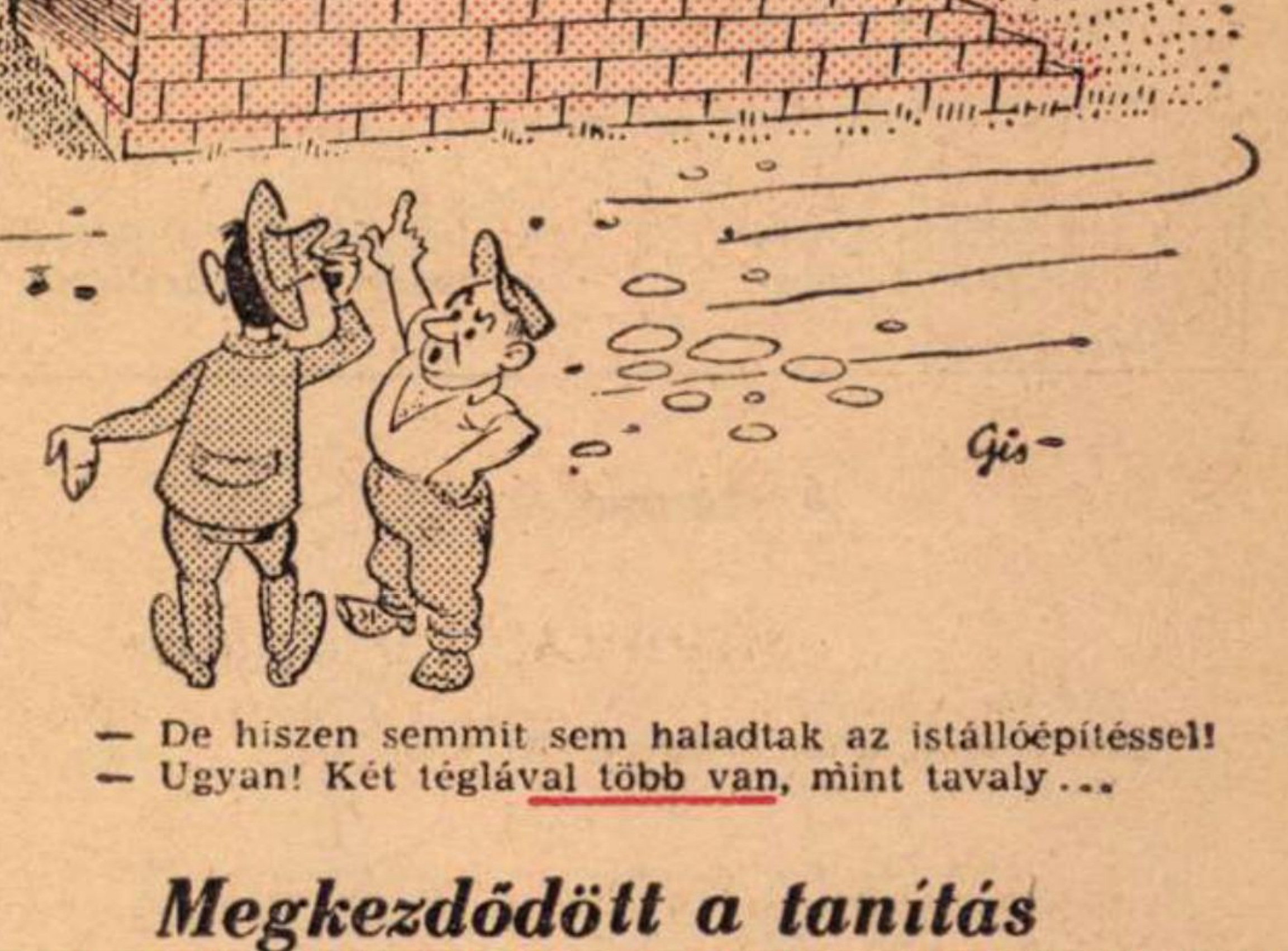

— De hiszen semmit sem haladtak az istállóépítéssel!
— Ugyan! Két téglával több van, mint tavaly...

Megkezdődött a tanítás

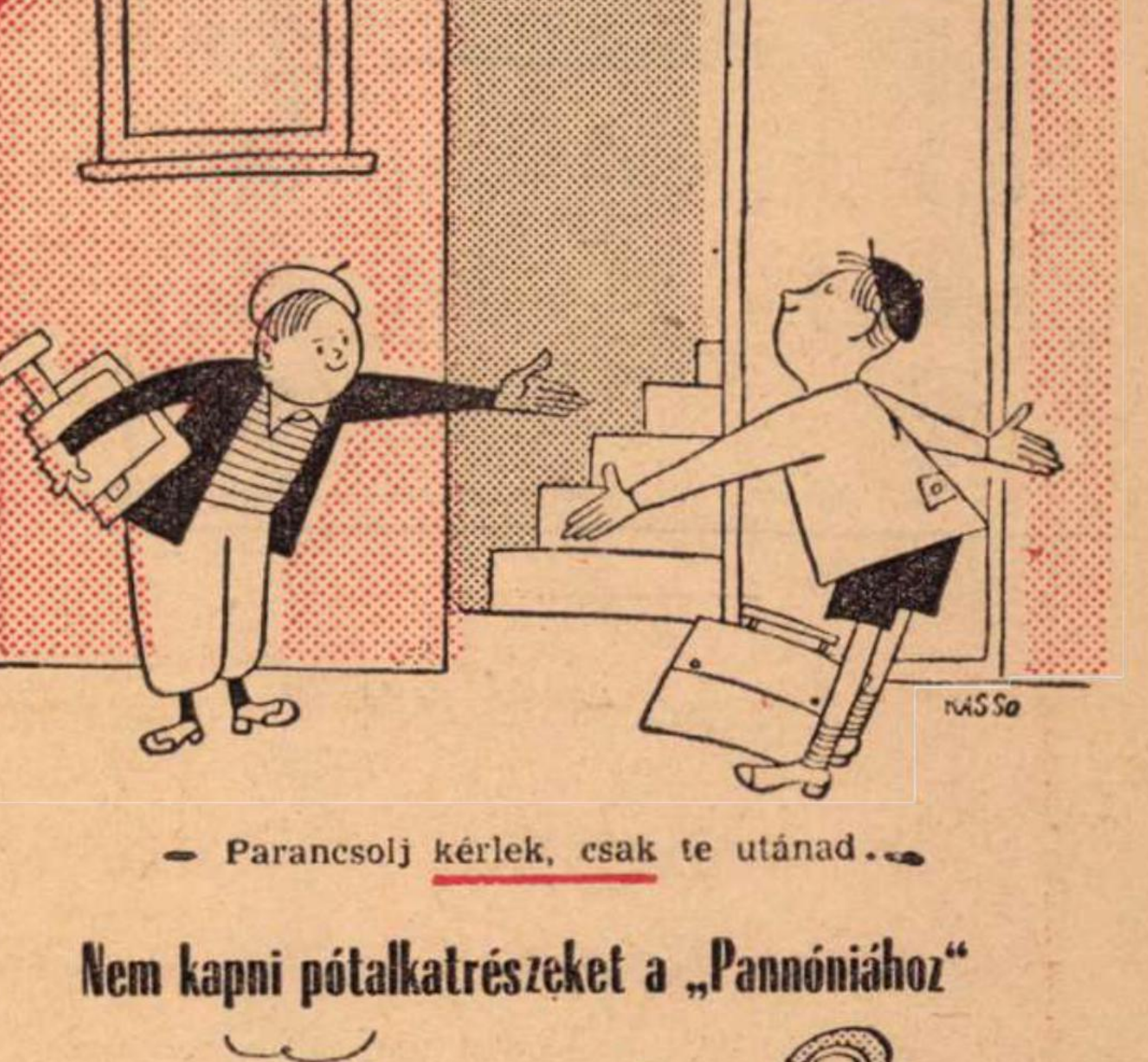

— Parancsolj kérlek, csak te utánad...

Nem kapni pótalkatrészeket a „Pannóniához"

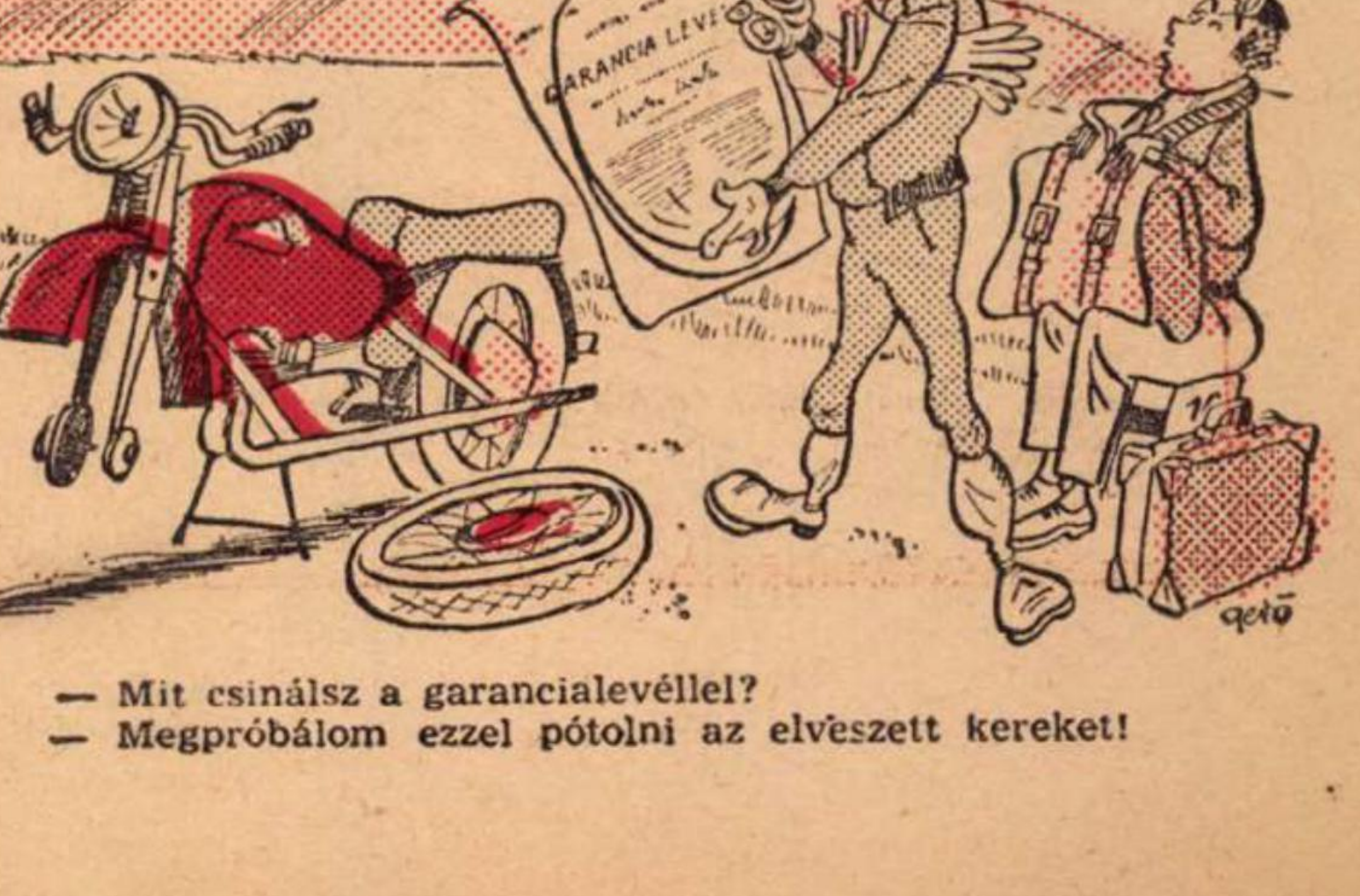

— Mit csinálsz a garancialevéllel?
— Megpróbálom ezzel pótolni az elveszett kereket!

Részben Mekkában, részben Kakucson történt

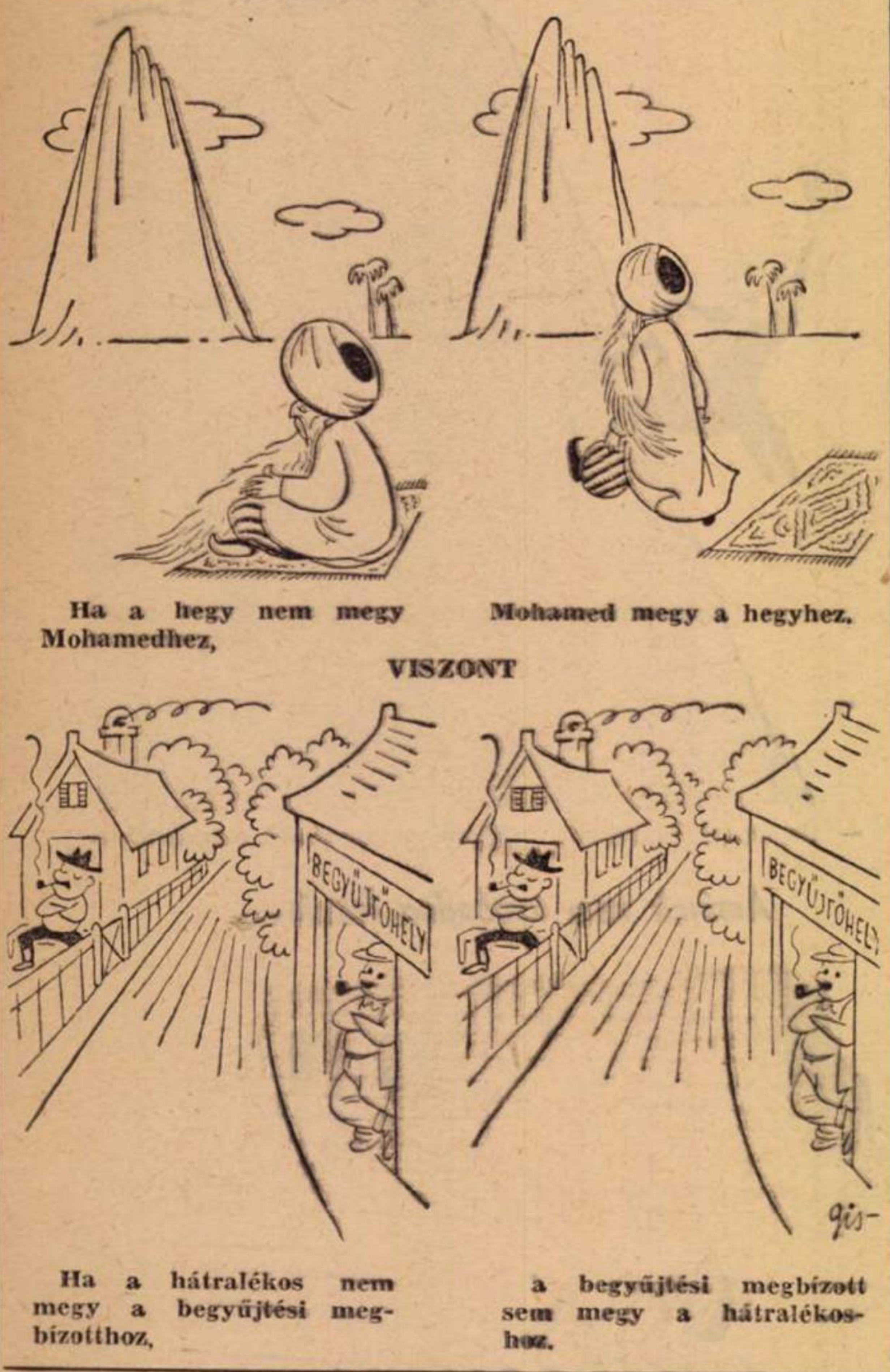

Ha a hegy nem megy Mohamedhez, **Mohamed megy a hegyhez.**

VISZONT

Ha a hátralékos nem megy a begyűjtési megbízotthoz, **a begyűjtési megbízott sem megy a hátralékoshoz.**

A rekorderek

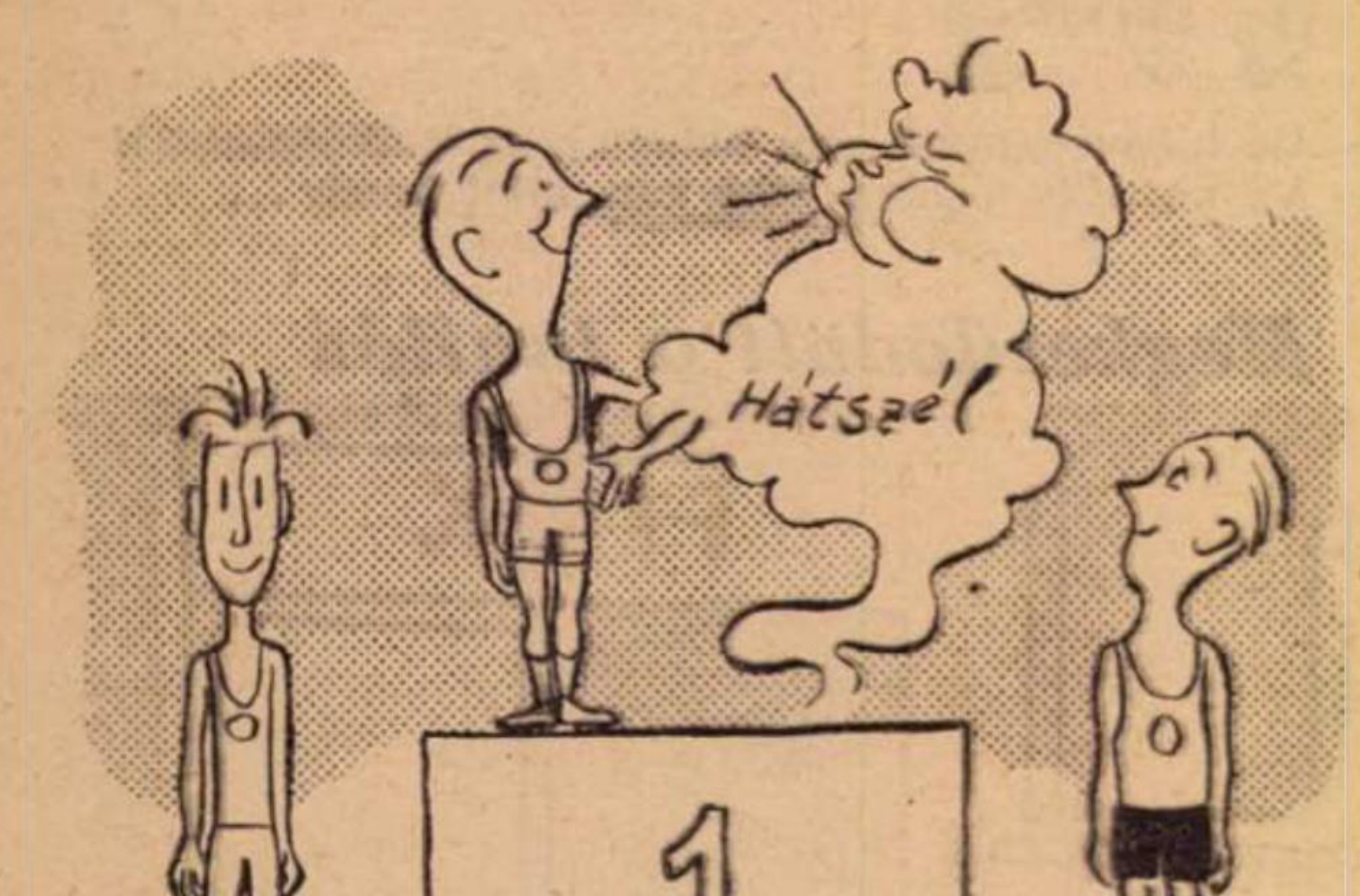

Cicero telefonál

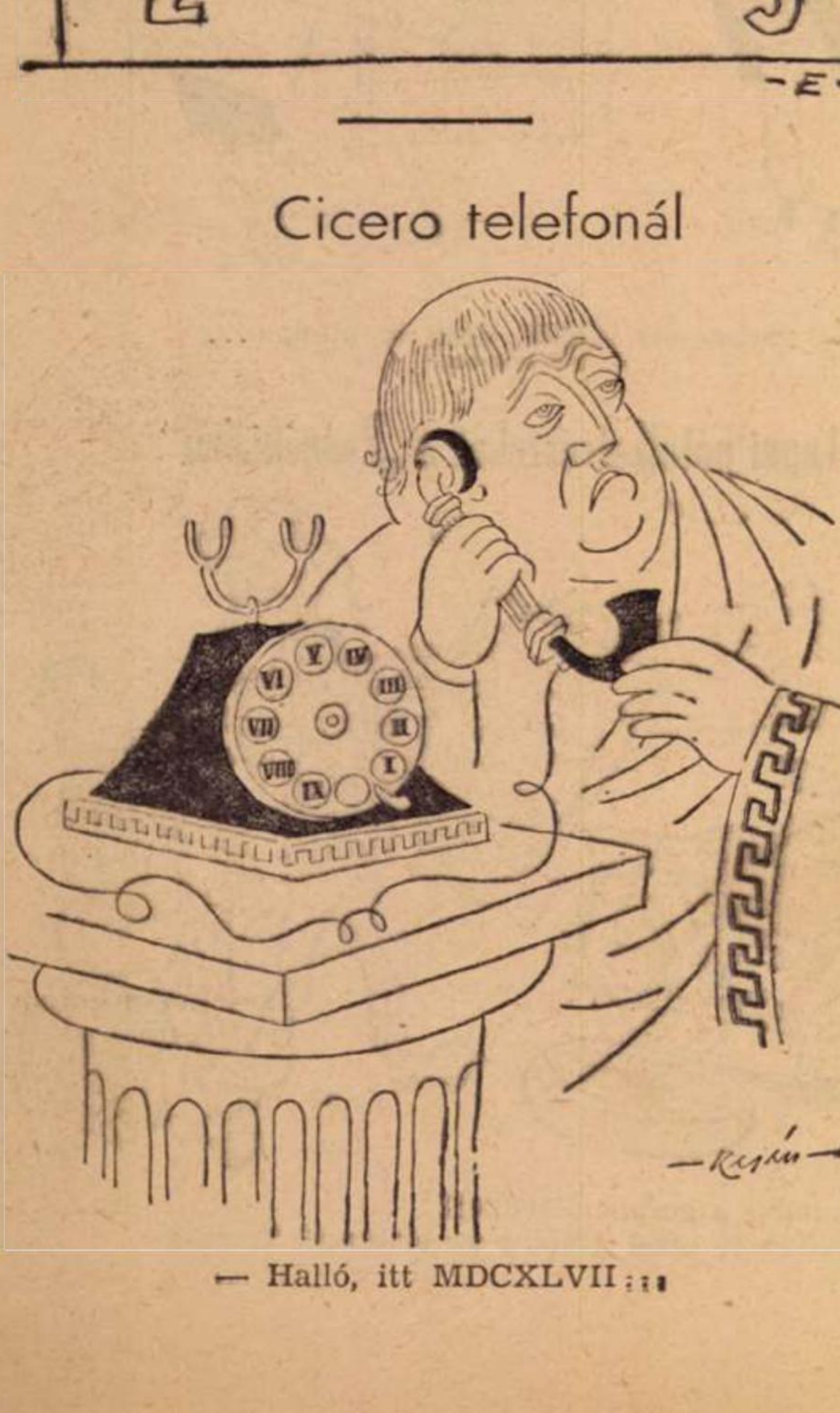

— Halló, itt MDCXLVII...

A sors keze

Vigyek virágot Sárikának, vagy ne? Ez itt a kérdés. Mit csináljak? Vigyek? Ne vigyek? Mert, ha viszek, akkor azt hiszi majd... éppen erről van szó, nem korai-e még a virág... hogyan fogná fel a dolgot... esetleg arra gondolhatna, hogy... no persze... akkor, miért nem merem neki megmondani?... nem, nem adom ki magamat, végzetes lehet...

De ha nem viszek virágot, akkor éppen a tegnapi beszélgetésünk után, joggal gondolhat arra, hogy... igen, igen... okos lány, ebből sok mindenre tud következtetni... esetleg jóvátehetetlenül mindent elrontok... brutális dolog lenne... esetleg majd ott állok, mint szamár a hegyen... ha nem lenne ez a lány olyan kiszámíthatatlan... talán mégis vinni kellene?... vagy mégse?...

Ez a rettenetes az életben, ez a többféle lehetőség... itt állok a válaszúton, és nem tudok dönteni... Miért nincs mindig csak egyféle megoldás, akkor az ember nem őrlődne fel a tépelődésben, tegyem, ne tegyem, melyik a jobb... az ember persze végül választ, aztán megbánja, esküszik, hogy mégis a másikat kellett volna választani, az jobb volt...

Szóval vigyek virágot, vagy ne?... Ha a szívemre hallgatnék, vinnék, mert a legszívesebben virággal szórnám tele az egész Stocek utcát... szeretnék május éjszakákon leszedni minden orgonát... de helyes lenne?... jó lenne?... nem inkább az ellenkező hatást érném el vele?... nem rontok el mindent?... szörnyű ez a dilemma... összeroppanok a döntés súlya alatt...

Eh, döntsön a sors! Fej vagy írás! Ha fej, akkor viszek virágot, ha írás, akkor nem. Így nem az enyém a döntés felelőssége! Nem is teketóriázom... csak egy pillanat, a térdeim közé veszem az aktatáskámat, az zavar az istenítéletben... így ni, elő a bukszát, bele a pénzt a sors kezébe... itt a húszfilléres, rázzuk meg... így ni... csapjuk tenyérbe... hm, írás... szóval... tulajdonképpen ez még csak próba volt, most már tudom, hogy' megy ez a dolog... tehát gyerünk... érdekes, megint írás... nem hamis húszfilléres ez, amelyiknek rossz a súlypontja?... akkor persze nem gilt, a cinkelt sors nem dönthet... de nini, ezen a pénzdarabon nincs is fej, csak búzakalász... a búzakalász az nem fej, még ha fejeskáposzta lenne... de még hozzá egy sereg írás is van ott, hogy aszongya Magyar Népköztársaság, meg hogy 1953... a másik oldalon pedig csak annyi, hogy 20 fillér... ez az oldal még inkább fej, mert a számhoz, a számoláshoz fej kell... szóval nincs fej, anélkül pedig nem lehet... az egész nem számít! Különben is helytelen volt pénzre bízni a döntést, a pénz átkozott és romlásba dönti az embereket. A pénz már sok embert tett tönkre, én pedig nem engedem magamat tönkretenni, amikor életem legnagyobb... nem váltom fel aprópénzre a boldogságomat...

Sokkal egyszerűbb, ha például a villamosok döntenek... régen volt vízpróba, tűzpróba, legyen most villamospróba... ha négyes villamos jön, akkor viszek virágot, ha hatos jön, akkor nem... itt nincs tétovázás, nincs ingadozás... négyes — virág, hatos — nincs virág... de, miért dobog úgy a szívem?... a távolban, igen, a távolban egy fehér vitorla... mi füstölög, mi sárgállik ott a sínen távolba?... ha egy csöpp becsület van benne, akkor négyes... aki a virágot szereti, rossz villamos nem lehet... egy, kettő, három, négy, te kis Sári hova mégy, nem megyek én messzire, csak a Sanyi keblire... a virágot csak meg kell köszönni valahogy... na... már kezdem kivenni... ó, átkozott hatos, most kell annak is idetolnia azt az undorító képét... kinek kell az?...

De tulajdonképpen ez a hatos még nem ér, hiszen, amikor elhatároztam a dolgot, akkor ez már régen úton volt, tehát nem tudhatta... nagyon helytelen lenne ilyen könnyelműen felrúgni a sors kihívásának elemi szabályait... világos, hogy csak a következő villamos érvényes, onnan kezdődik a dolog, i. k., istenítéletünk kezdete...

Nos, nézzük csak, gyere, kis villamos... ha négyes vagy, légy négyes, ne hitvány rongy hatos... hát ez hallatlan!... nem káprázat, megint hatos... hát szóval ez a pesti villamos... fejetlenség, tehetségtelenség, aztán csodálkoznak... így irányítják a közlekedést... szegény, elgyötört dolgozók várják a négyest, és már a második hatos jön, de bezzeg négyesnek se híre, se hamva...

Nem történt valami baleset a négyesekkel? Talán egyszerre kaptak rövidzárlatot, vagy kisiklottak, vagy befordultak a Dunába, és most nem lehet indítani őket. Az ilyen rendkívüli körülmények egészen más megvilágításba helyezik a dolgot... így nem érvényes az egész... a sorsnak meg kell adni a lehetőséget ahhoz, hogy dönteni tudjon... olyan ez, mint, amikor valakit a középkorban tűzpróbának vetettek alá, de senkinél sem volt gyufa... szóval ez nem dönti el a dolgot...

Valami reális, valami minden tekintetben becsületes próbára van szükség... de mi legyen az?... hopp, megvan! Hármat számolok! Ha addig nem jelenik meg a fejem fölött egy lökhajtásos helikopter, akkor viszek virágot a Sárikának, ha megjelenik, akkor nem viszek! Nem én, még, ha meggebedek, akkor sem! Döntsön a sors, én alávetem magamat a döntésének, akár így, akár úgy, itt nincs helye hamis érzelgősségnek, férfiatlan ingadozásnak! Egy... kettőőőő... háááá — rom!... Tessék! Ország, világ láthatja, nem csalás, nem ámítás, a sors vastörvénye ez, sehol egy fia lökhajtásos helikopter sem, de még csak légcsavaros sincs!... Jövök, drága Sárikám, hozom a virágot neked, te rózsabimbó, fogadd el tőlem ezt a kis virágot, hiszen a sors is így akarja...

Feleki László

Corvin
Vásárfiát Corvinból!

Szinte repül
DONGÓ
segédmotorral

Madárkereskedésben

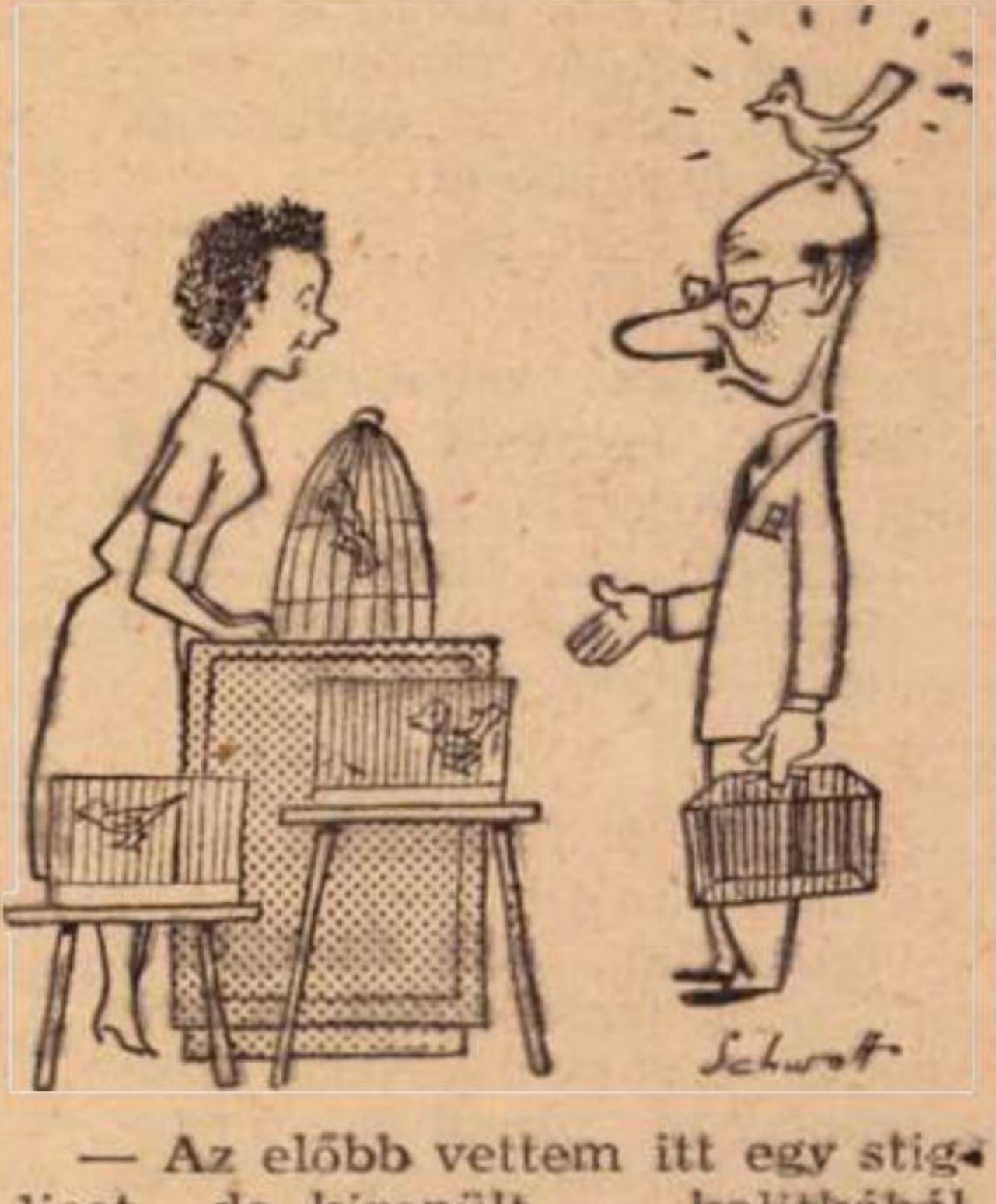

— Az előbb vettem itt egy stiglicet, de kirepült a kalitkából. Nem jött véletlenül vissza?

Rendezik a fiatalkorúak munkakörülményeit

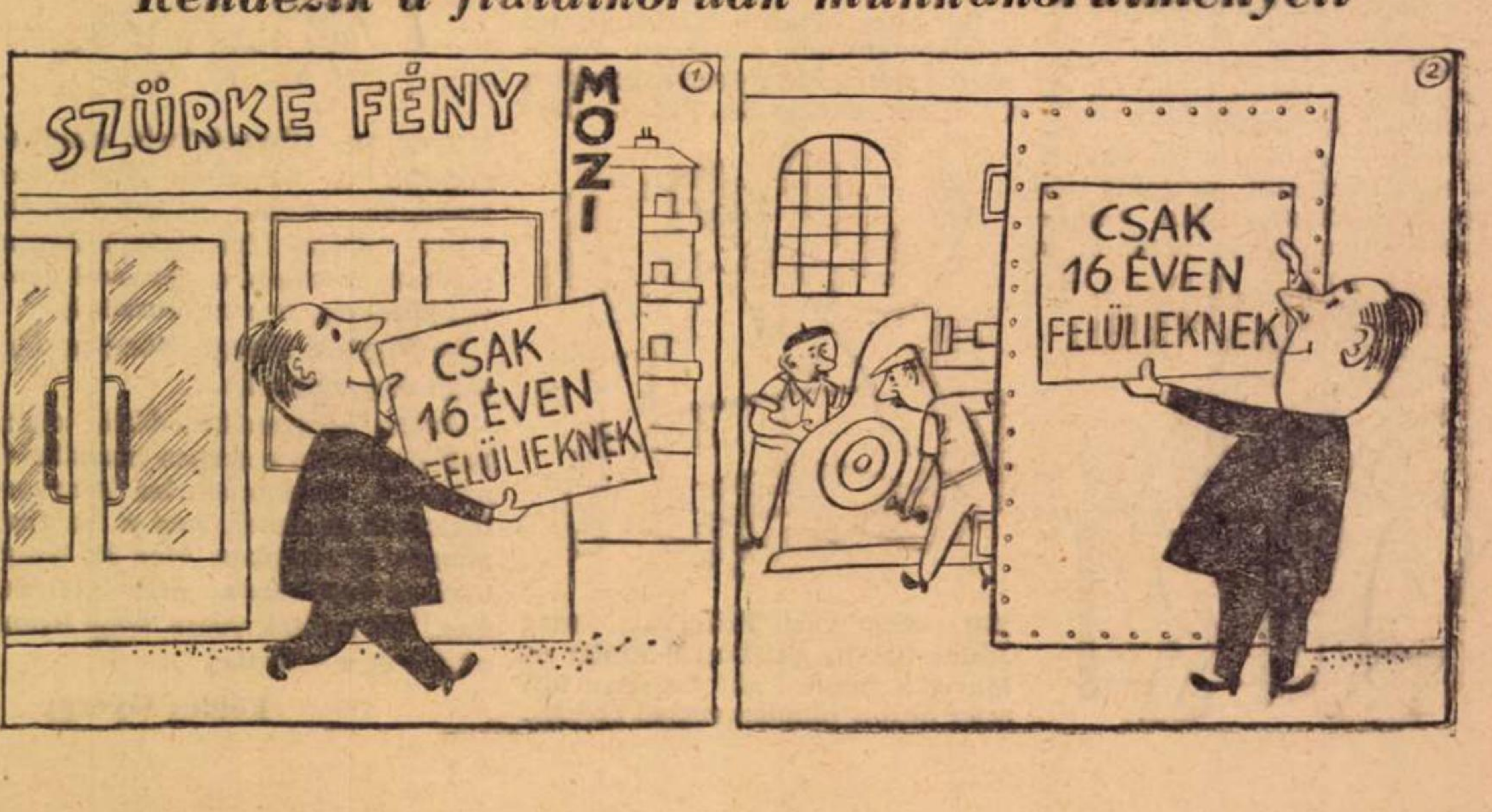

Kulturfront

Darvas Szilárd:

Megmentettem Pillangókisasszonyt

(Egy öreg japán elbeszélése közönségszervezőknek)

Régen volt.

Nagyon megszerettem azt a Butterfly-lányt, az öreg Butterfly legkisebb gyermekét, akit magunk közt csak Pillangókisasszonynak neveztünk, mert mi japánok, hajlamosak vagyunk a becézésre.

Pillangókisasszony tizennégyéves korában gyönyörű, sudár lánnyá serdült, testvérek közt is megvolt egy méter húsz centi, ami ott nálunk, Japánban igen szép teljesítménynek mondható. Ez az ugrásszerű fejlődés nálam is minőségi változást hozott létre: beleszerettem.

A kis Ngo (így becéztem őt, hogy könnyebb legyen nevét kimondani), meglehetősen tartózkodóan viselkedett velem szemben. Közeledésemet ímmelámmal fogadta, szült ugyan nekem vagy két gyereket, de aztán azt is abbahagyta. Nem voltam az esete.

Elhidegülése szorosan összefüggött Pinkerton nevű hadnagy megjelenésével. Amerikai tengerésztiszt volt, megérkezése után — jóformán még le se horgonyzott — csapni kezdte Pillangókisasszonynak a délnyugati szelet. Nem volt nehéz a tapasztalatlan kislányt elcsábítania, mi japánok amúgyis hajlamosak vagyunk a hiszékenységre, az egész buddhizmus ezt bizonyítja.

A kis Ngo beleszeretett Pinkertonba, aki a látszat kedvéért feleségül is vette. Nem csoda: a kis Ngo nemcsak szép és bájos volt, de úgy énekelt, mint a Kanári szigeteken senki. De sokszor elgyönyörködtem hangjában, mikor a narancsszüreten dalolgatva úgy kivágta a magas Cét, hogy utána napokig kerestéltük. Ez mind eszembejutott és nagyon elszomorodtam, mert elképzeltem, amint most Pinkertonnak dalol, hallatlan zenekultúrája folytán a legnehezebb fekvésekben. Ó, a féltékenység szörnyű dolog.

Aztán Pinkerton egy szép napon már nem csapta a szelet, hanem befogta vitorláiba és elhajózott vissza hazájába, az Illinois-állambeli Soroksárra. De megígérte, hogy amint végez a négyzetesvetéssel, visszajön és folytatja a japán házaséletet, amely éppen olyan unalmas, mint az európai.

Én már akkor tudtam, hogy Pinkerton hazudik, de nem akartam elszomorítani a kis Ngot, akinek a hangja egyre jobban fejlődött, már nemcsak a magas Cét, de a magas Tét is ki tudta vágni. Ugy nézett ki, hogy rövidesen végez az egész Ábécével és rátérhet az egyszeregyre. De a kis Ngo szomorú volt, mert noha közben Pinkertonnak is szült egy gyereket, a tengerész a füle botját se mozgatta és ha igen, kinek telt abban öröme? Pillangókisasszony mégis hű maradt hozzá. Pedig többen megkérték a kezét, például egy tokiói lampiongyáros, majd később egy pálcikaültetvényes a legsötétebb Nagasakiból. Nem beszélve rólam, aki éjjelnappal a kezét kértem és egyéb tisztességtelen ajánlatokat tettem.

És Pinkerton hajója mégis befutott egy szép napon. Elképzelhető, mekkora volt a kis Ngo izgalma. Kicsinosította magát, az ablakhoz állt és Susuki nevű kedvenc bejárónőjével együtt hajnalig zümmögött. Még nem tudta, milyen csalódás vár rá.

A gaz Pinkerton ugyanis megnősült Soroksáron és kizárólag azért jött vissza, hogy a gyereket, akit pedig Pillangókisasszony egészen más előjellel szült neki, magával vigye. Az új asszony nagyon lusta volt és lehetőleg minden nehezebb munkát mással végeztetett el.

A kis Ngo-ban egy világ dőlt össze, ami Japánban nem ritkaság. Hát ezért várt? Ezért énekelt annyit, hogy most szerelmének gyümölcsétől is megfosszák? (Mellesleg: Japánban akkor még a gyümölcsexport meglehetősen kezdetleges volt.) Megpróbált Pinkerton lelkére énekelni, de minden ária, minden staccato hiábavalónak bizonyult. Pinkerton feltétlenül haza akarta vinni a kis japán gyereket, mert ilyet még Soroksáron úgysem láttak.

És ekkor életem szerelme, a kis Pillangókisasszony szörnyű cselekedetre szánta el magát. Ugy döntött, hogy öngyilkosságot követ el, méghozzá speciális módon, harakirit, hogy ezáltal is pártolja a fejlődő japán ipart.

Tudjátok ti, kedves olvasóim, mi az a harakiri? Az öngyilkosság legborzalmasabb módja, amit túl lehet élni, de elfelejteni soha. Az ember felvágja a saját hasát, mint a görögdinnyét. Soha, soha ne tegyétek és ha valaki rá akarna beszélni benneteket, udvariasan, de a legnagyobb határozottsággal utasítsátok vissza.

Erre készült a kis Ngo. Ó, szemtanú voltam és ennek köszönheti, hogy megmentettem az életét.

Már magasra emelte a tőrt, még egy utolsót énekelt. Aztán megcélozta a hasát, de én előreugrottam és megragadtam a kezét. Meglepetve nézett rám, nem szerette, ha öngyilkosság közben zavarják.

— Egy pillanatra, Butterfly — mondtam és kicsavartam kezéből a tőrt. — Drága Pillangókisasszony, életem egyetlen szerelme, gondoltál már arra, hogy neked milyen isteni hangod van?

— Mért mondod ezt, Sisisüsü? — kérdezte keserűen.

— Mert ostoba vagy! Ahelyett, hogy egy ilyen kezdetleges amerikaiért öngyilkos lennél, menj el operaénekesnőnek. Figyellek, mióta élsz, úgy énekelsz, hogy az borzalom. Vagyont kereshetnél, te meg itt szurkálod magad.

Még sokat beszéltem neki és lassan igazat adott nekem. A többi már ment, mint a karikacsapás. Összehoztam egy Puccini nevű zeneszerzővel, meg két ismeretlen szövegíróval — a nevükre már nem emlékszem — a többit mindenki tudja. Pillangókisasszony él és a legjobb egészségnek örvend, akit érdekel, megtekintheti az Operaházban vagy az Erkel Színházban, de a bérletet tanácsos még a nyáron megváltani.

Húzótüske 1956

címmel a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem hallgatói és oktatói vidám évkönyvet adtak ki, amelyben az egyetemi élet mulatságos furcsaságait gyűjtötték össze, s közölték versben, prózában és rajzban. Szeretettel üdvözöljük a szép kiállítású humoros könyvet, s amikor közreadjuk „Diplomaterv-megvédés" című rajzát, sok fiatalos nevetést kívánunk olvasóinak és szerzőinek.

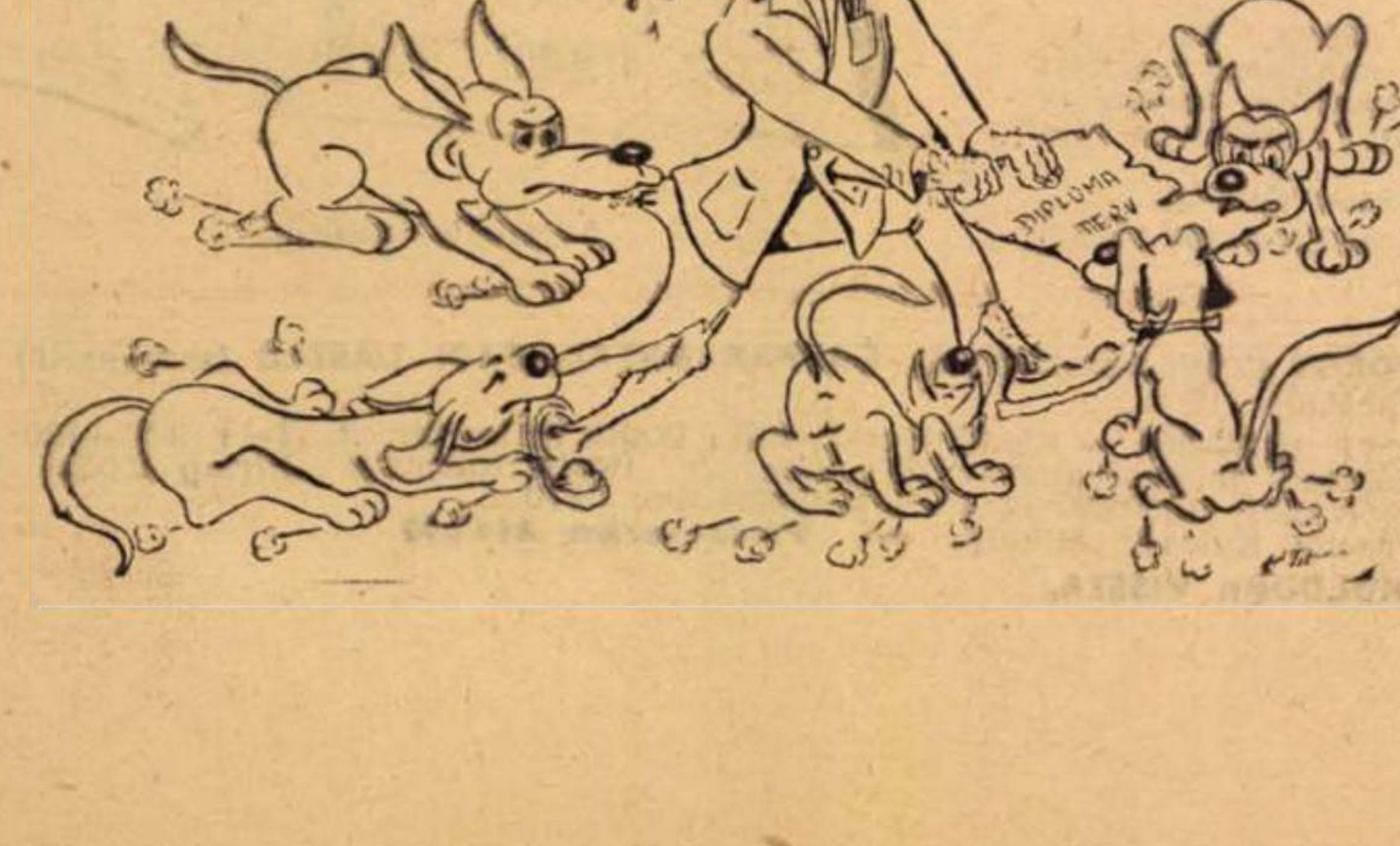

A legifijabbak mozit játszanak…

(Budapesten tilos a 4 éven aluli gyerekeket moziba vinni, mert zavarják az előadást.)

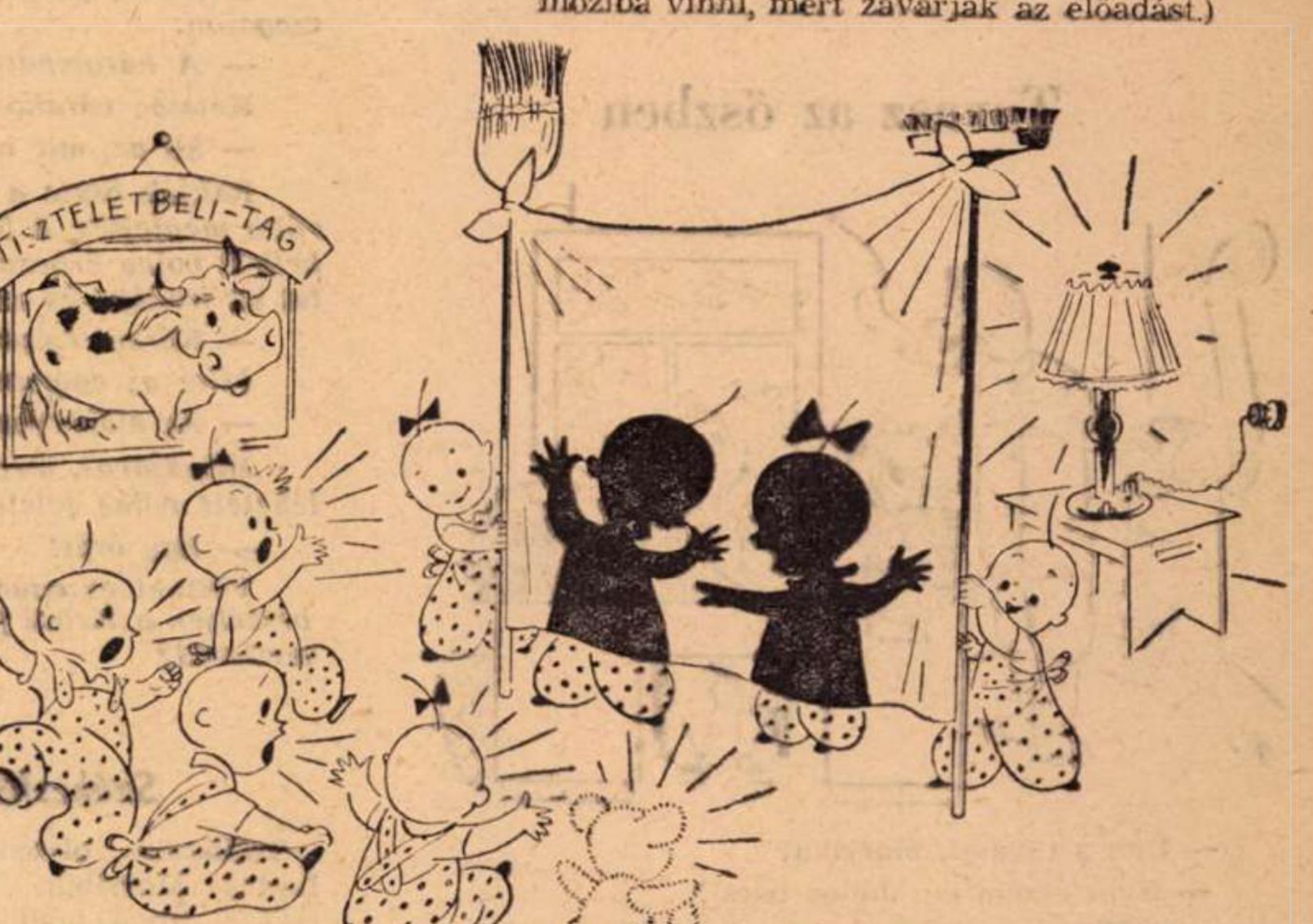

…hogy a nézőtéren kedvükre kibőghessék magukat.

A női gépkocsivezetők védelmében?

A „Női dolgok" című, országosan népszerű sorozatunkkal kapcsolatban eddig nem merült fel testületi érzékenység. A nők belenyugodtak abba, hogy nők, nem tiltakoztak, sőt továbbra is makacsul kitartottak női mivoltuk mellett. Különben is feltételezték, hogy Vasvári Anna már csak önbecsülése következtében sem lehet nőellenes. Az igazat megvallva, most sem nő sértődött meg a sorozat egyik rajza miatt, hanem férfi, Mészáros Géza elvtárs, a Közlekedési és Szállítási Dolgozók Szakszervezete Szervezési- és Káder Osztályának politikai munkatársa. Levélben kifogásolja azt a rajzot, amelyen egy defektet kapott taxi áll s a sofőrnő franciakulcscsal a kezében — sír.

Mészáros elvtárs szerint ez sértő a női gépkocsivezetőkre nézve, akik (idézünk a levélből) „komoly szaktudással rendelkeznek és kisebb üzemzavarok, hibaforrások kijavításánál nem állnak tétlenül a gépkocsi mellett és különösen nem sírnak, hanem megkeresik a hibát és kijavítják. Meg kell még jegyezni, hogy az Autótaxi Vállalat női gépkocsivezetői a férfi gépkocsivezetőkhöz viszonyítva lényegesen kevesebb forgalmi balesetet okoznak."

Ez utóbbi mondat máris szöget ütött a fejünkbe, s nyomban elhatároztuk, hogy ezentúl csak női vezetésű taxiba ülünk, mert mitől sem idegenkedünk jobban, mint a forgalmi balesetektől. Ami pedig a rajzot illeti, szilárd meggyőződésünk, hogy nem érte sérelem a női gépkocsivezetőket, nem adhatunk tehát igazat a levélírónak. A rajz mindössze arra próbált rámutatni, hogy a nők a termelés számos területén is nők tudnak maradni, érzelmeiket női módon fejezik ki. Ha a rajzoló feltételezné, hogy síró nő már nem létezik, ez részéről súlyos előreszaladás lenne, s nem bizonyos, hogy kívánatos volna a női sírás eltörlése. Általában helytelen lenne, ha az egyenjogúság elsöpörne olyan női sajátosságokat, amelyeket mind a nők, mind a férfiak kedvelnek.

Kétforintos reklám

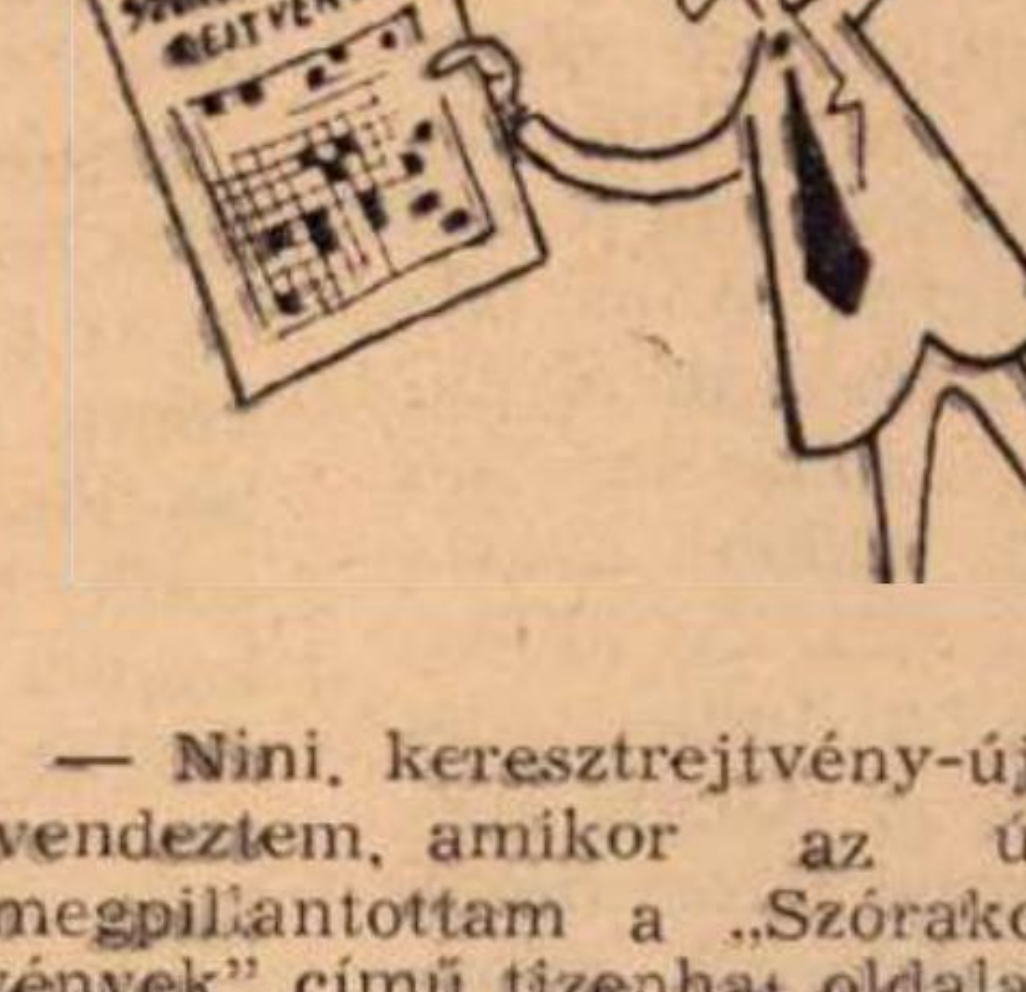

— Nini, keresztrejtvény-újság! — örvendeztem, amikor az újságárusnál megpillantottam a „Szórakoztató rejtvények" című tizenhat oldalas, kisalakú újságot. És csak két forint!

Kíváncsiságból megvettem és otthon nekiláttam keresztrejtvényt fejteni. Néhány kérdés után már tudtam, hogy becsaptak. Két forintért egy propagandakiadványt vettem.

A lapnak álcázott reklám-füzetet a különböző minisztériumi főigazgatóságok adták ki és az előállítási költségeket velem, és a többi hozzám hasonló vásárlóval fizettették meg.

Íme, néhány izgalmasabb keresztrejtvény-kérdés, amelyből egyúttal képet nyerhetünk a rejtvények színvonaláról:

Megtörte a bőrtalp egyeduralmát.

Melyik áruházban van a legnagyobb cipőosztály?

Ha a borotválkozásnál használod, nem ég az arcod.

Jó lesz az emésztésünk, ha ezt teszszük.

Komolyan mondom, nem vagyok smucig ember, de dühöngtem a két forint miatt. Hozzáteszek még egy forintot és megvehetem az Olcsó Könyvtárban Balzac: Gobseck-jét, vagy Jack London: Ádám előtt-jét.

Engedjék meg, hogy most én is feltegyek egy kérdést:

Hát szabad ilyet csinálni?

A válasz három betűből áll. Az első betű: N. Az utolsó kettő: EM.

(m. gy.)

Hárman a Plovdivi Ének- és Táncegyüttesből

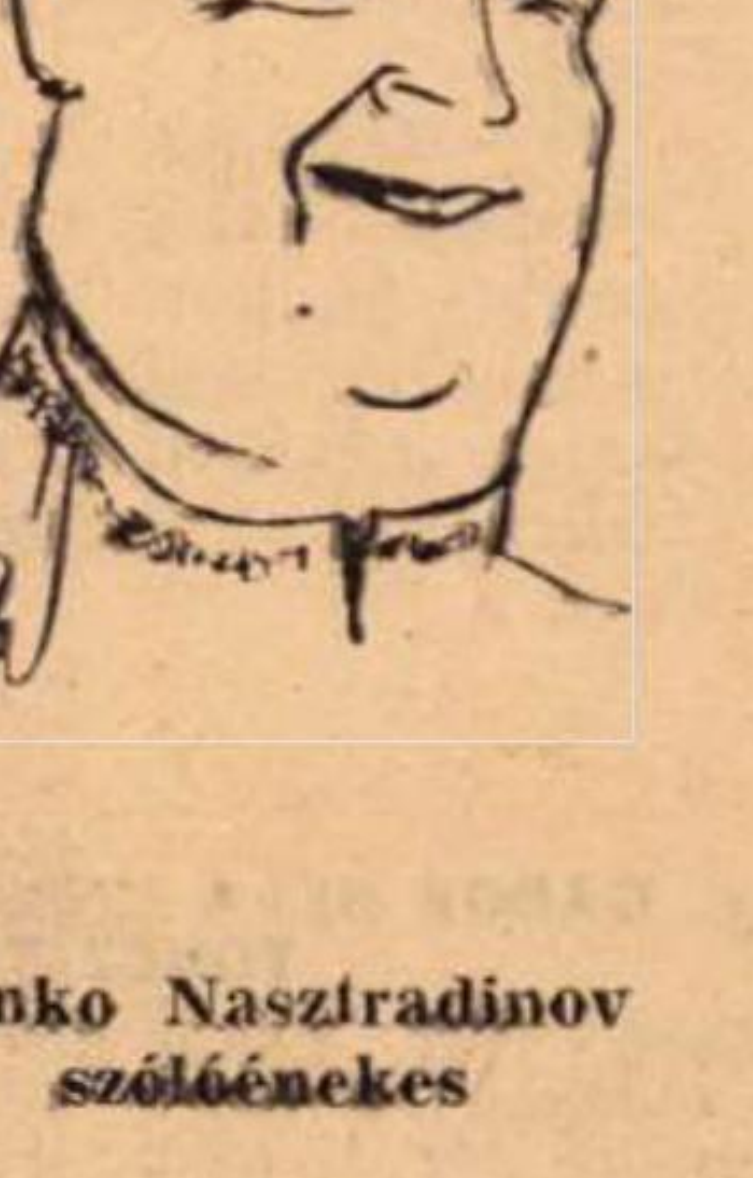

Janko Nasztradinov
szólóénekes

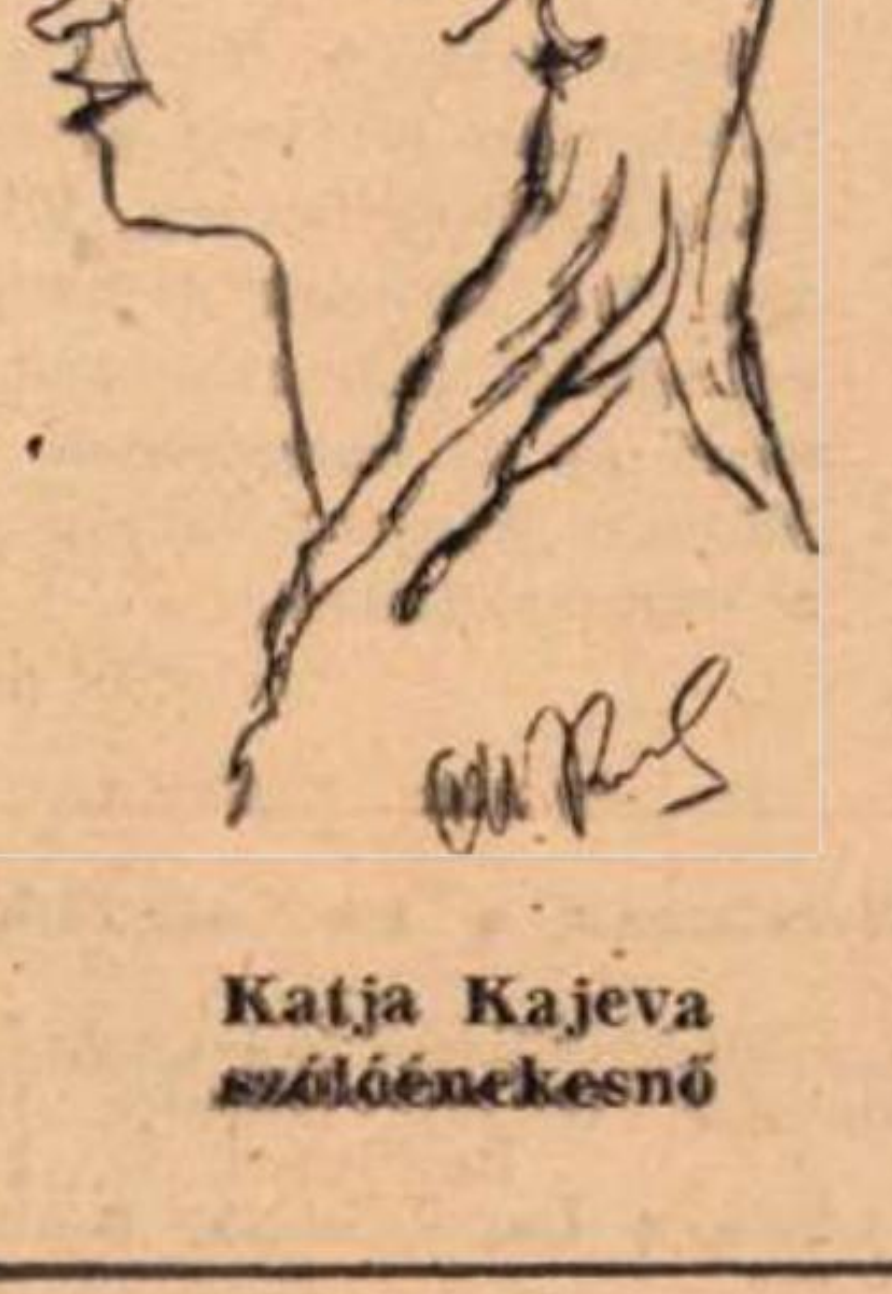

Katja Kajeva
szólóénekesnő

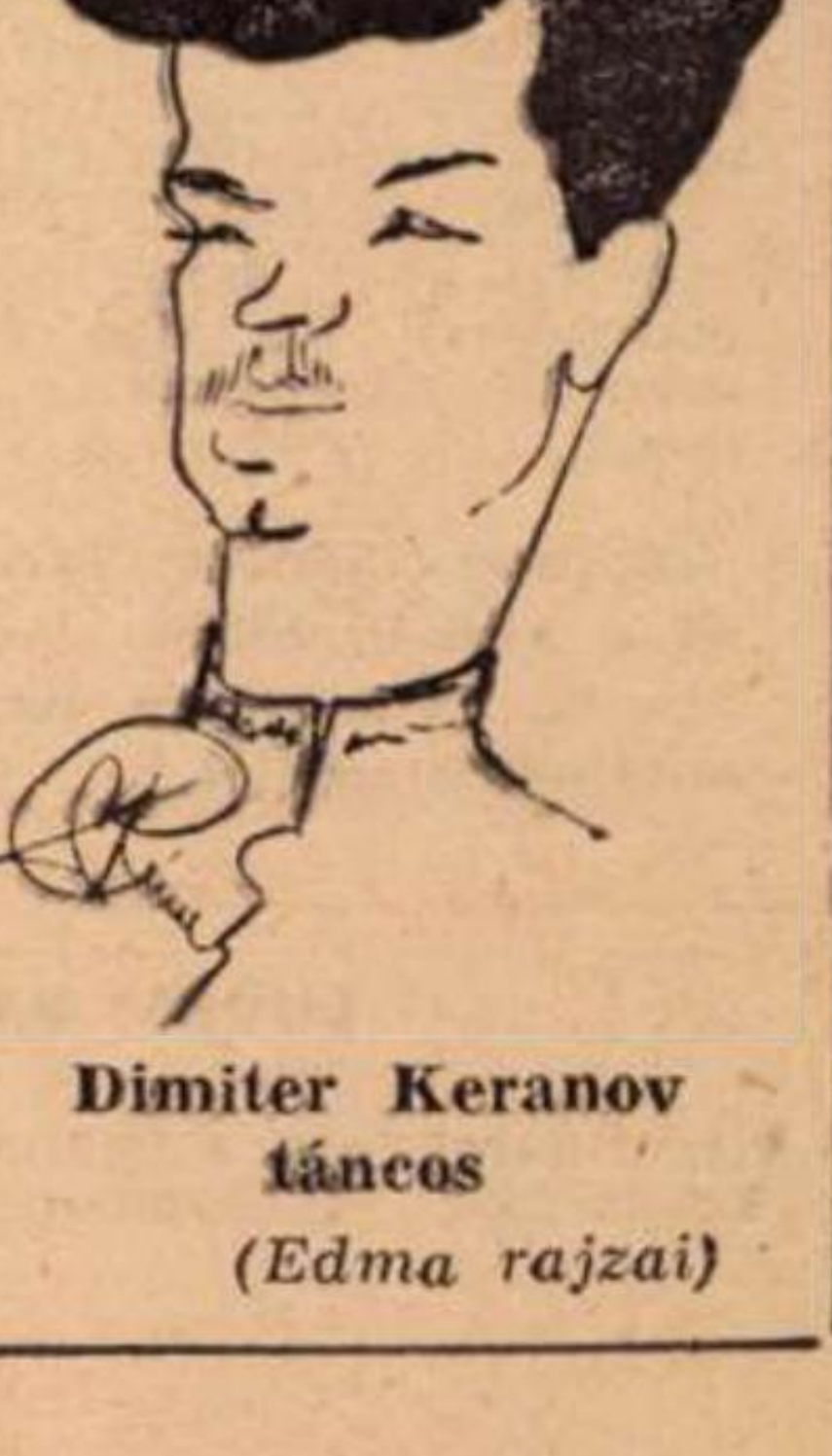

Dimiter Keranov
táncos

(Edma rajzai)

Le a bürokráciával!

Tavasz az őszben

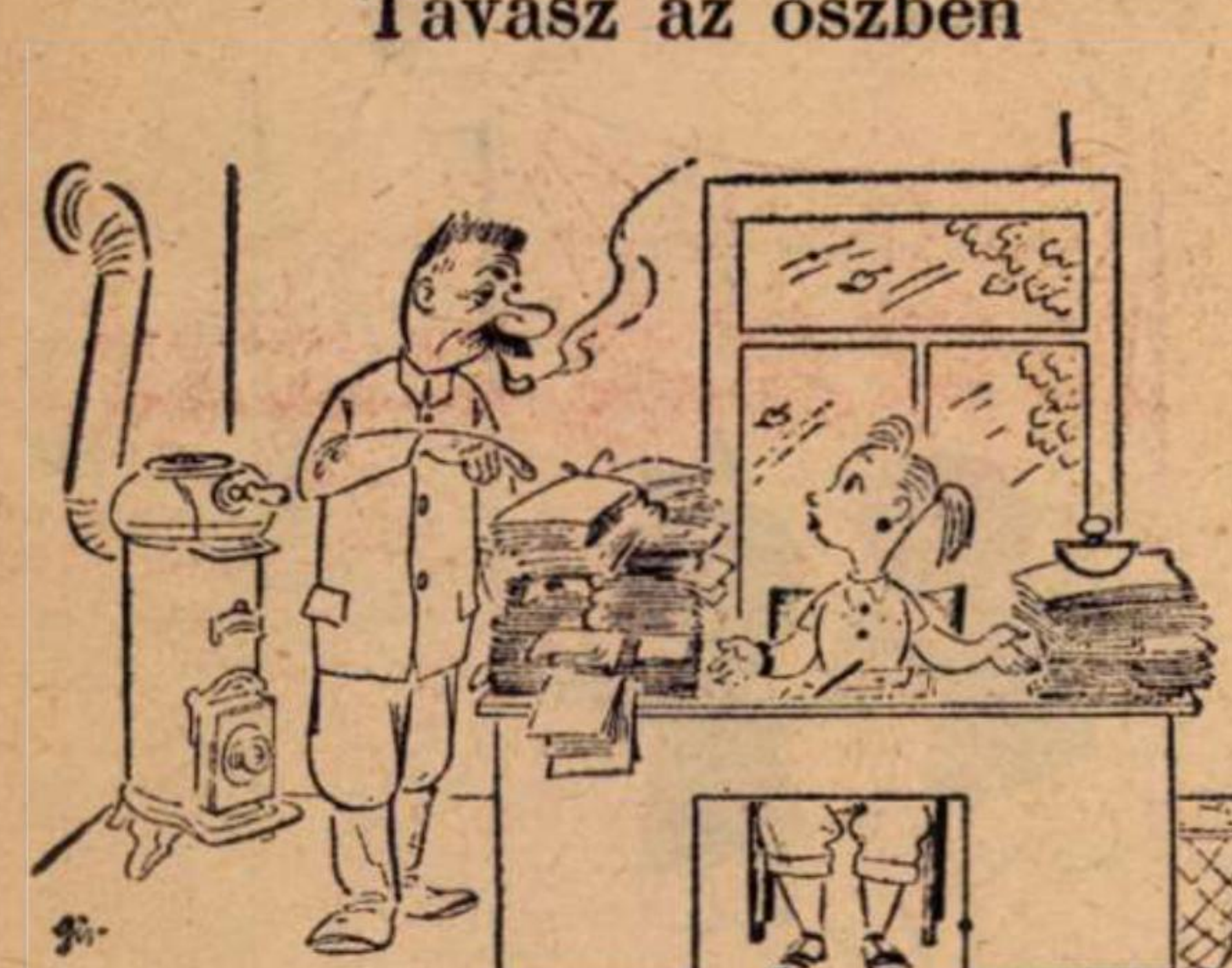

— Érzi a tavaszt, Mariska?
— Nem érzem én, János bácsi!
— Pedig ezek mind tavaszi akták!

Két furcsa felszólítás

1. Mért oly korán?

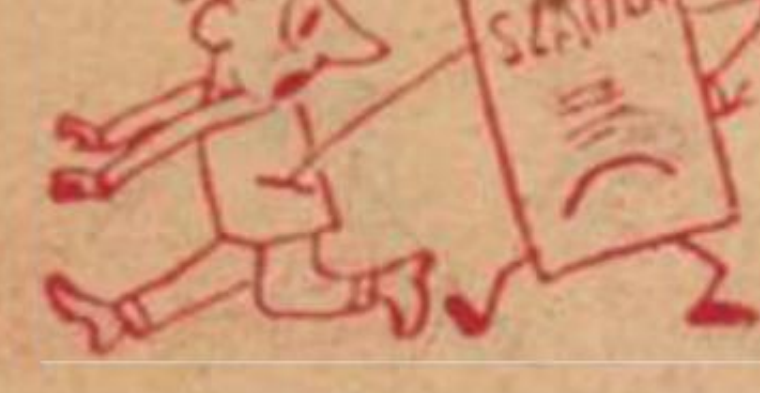

Már hallottunk olyan íróról, aki megelőzte korát, olyan emberről is, aki előbb szerette volna felvenni a fizetését, de olyanról még sohasem, aki tartozását előbb akarta volna kifizetni. Ezt különben mindenki tudja, valószínű, még az Állami Biztosító csornai járási fiókja is. A fiók dolgozói mindennek tudatában mégis vállalkoztak arra, hogy az embereket rászoktatják a korai fizetésre. Ezt bizonyítja az a Rábacsanakra írt lapjuk, amelyet Csanaki Béla olvasónk küldött be. A lapot augusztus 21-én bélyegezte le a posta és a szöveg mégis így hangzik: „sajnálattal látja az Állami Biztosító csornai járási fiókja, hogy a szeptembertől esedékes 113 forint biztosítási díjat még a mai napig sem fizették be”. Ugyanekkor arra is felhívja a figyelmet ez a lapocska, hogy az esedékességtől számított 30 nap elteltével a díj megfizetéséig a biztosítási védelem szünetel. Majd később meglepő fordulattal egyszerűen díjhátralékról beszél. Ez már túlzás. A szeptemberi díj augusztusban még nem díjhátralék . . .

2 Mért oly későn?

A második furcsa felszólítást Siklós József (Bp., VIII., Balassa u. 1/b) olvasónk kapta, és ha az előbb a túl korai felszólítást hibáztattuk, itt épp az eset fordítottja történt.

Siklós Józsefék hosszú évek óta gázt használnak és az ezért járó díjat havonta, amikor a gázszámlás jön, rendben ki is fizetik. A napokban mégis kaptak egy levelet a Fővárosi Díjbeszedő Vállalattól, amelyben értesítik őket, hogy az ellenőrző felülvizsgálat alkalmával 76 forint fizetési hátralékot állapítottak meg Siklóséknál. A Díjbeszedő Vállalat szerint ez a fizetési hátralék téves elszámolásból adódott. Hogy mikor? Nem is olyan régen, csupán csak 1954. V. hó 15-től VIII. hó 14-ig történő gázfogyasztás alkalmával.

Ehhez a kis „tévedéshez” néhány hozzáfűzni valónk volna. Először is: hogyan lehetséges az, hogy két év múlva derül ki ez a „téves” elszámolás? Másodszor: hogyan lehetséges az, hogy habár havonta számolják el a gázfogyasztást, most mégis negyedéves tévedést mutatnak ki? Harmadszor: hogyan lehetséges az, hogy a Díjbeszedő Vállalat az említett levelére a „Jobb munkával erősíted a béke táborát” bélyegzőt ütötte rá? Ez talán önbuzdítás?

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

A Betonútépítő Vállalat cikkünk megjelenése után megállapította hogy Ádám András gépkocsivezetőnek (Hajdúszoboszló) a vállalattal szemben semmiféle tartozása nincs. A bírósági eljárást is beszüntetik.

Ifj. Kánya Lajos (Tiszatenyő) 450 négyszögöl tönkrement lucernájáért a helybeli tsz kártérítést fizetett.

Ifj. Aradi János (Tószentgyörgy) közli, hogy közbenjárásunkra az alsó falurészen is bekapcsolták a villanyt.

Bársony Sándor (Várdomb) és a község többi lakói köszönik az újonnan létesített autóbuszmegállót.

Hol a tető?

Mátészalkán ötmillió forintos költséggel kenyérgyár épül. Az 1955 őszén elkezdett építkezés az idén tető alá kerülhetne (falait már fel is húzták), ha az Építőelemgyárnak gömbvasa lenne. A Szabolcs megyei Állami Építőipari Vállalat igyekezett vasat szerezni, de eredménytelenül.

Nem hisszük, hogy ez a tetőtlenség jót tesz ennek a félig kész épületnek. Sürgősen be kellene fejezni az építkezést, már csak azért is, mert az új kenyérgyár működését nagyon várják már a mátészalkaiak.

(m)

Mondjuk ki egyenesen!

A Keleti pályaudvar érkezési oldalán megszólal a megafon:

— A háromhatnényolhegyeshatarmadszkrkrkrkrk..

Kétszáz várakozó riadtan kérdezi egymástól:

— Mi az, mit mondott?

Rakják össze a szó-morzsákat, de sehogysem sikerül a megfejtés. A bécsi vonatot várják, már régen meg kellett volna érkeznie, tehát egy bátor ember bekopogtat az irodába és az első egyenruhástól megkérdi:

— Kérem szépen, mennyit késik a bécsi vonat?

Mire az egyenruhás zord hangon:

— Az előbb mondta be a hangosan-beszélő!

Hét szavas, megfontolt válasz. Helyette két szóval lehetett volna felelni:

— Egy órát!

Viszont ez egyenes és értelmes beszéd. És miért beszéljen a Keleti pályaudvaron csak a mikrofon értelmetlenül?

s.

Székesfehérvári panaszok

Többször olvastam a Ludas Matyiban elítélő cikket arról, hogy az utcán szeszesitalt árusítanak. Ilyen esetet én is tudok. Székesfehérváron a vasútállomástól a városba vezető legforgalmasabb helyen, a Lenin út és a Horváth István út sarkán egy hirtelenében épített bódéból mérik az italt. Kapható itt minden: hideg ételek és borforgalmi italok, melyek az utca teljes szélességében fogyaszthatók. Ez idáig még nem baj. Csak ott kezd kritikussá válni a helyzet, amikor esténként összegyűlnek itt a környék részegesei és az arra haladó gyanútlan járókelő kénytelen beleütközni ebbe az utcára telepített kocsmába. Tanúja voltam olyan esetnek is, amikor az ott italozó részegek tettlegesen bántalmazták a békés járókelőket.

Van más hiba is Fehérváron. Itt van például a város szemetes kordéja, amelyet a posta előtti úton állítanak fel nap mint nap. Egyetlen érdekessége ennek a kordénak — azon kívül, hogy reggeltől estig ontja a bűzt — az, hogy éjszakánként duhaj részegek egymást húzogatják benne, szanaszét szórva a benne felhalmozott szemetet. Ez természetesen hangos kurjongatások és nótaszó mellett megy végbe.

Egyelőre csak ennyit . . . Akadna még említeni való (autóbusz-panaszok, a kenyérüzem munkája stb.), de hadd maradjon valami a tanácstagok fogadóóráira is!

Fodor József
Székesfehérvár, Béke tér 2.

Ó, Cipőboltok Atyja,

ki lakozol Hivatali Íróasztalod magasságában, kit halandó szemeink nem láthatnak, csak titkon érző lábaink óhajtva sejtenek! Ki szemöldököd rándításával teremted ama tervelőirányzatokat, melyekből levének az kivitelezési micsodák.

Ó, Cipőboltok Atyja, kérve kérünk téged mi,

31—34-es lábú gyarló leánygyermekek, szűnjék meg irántunk érzett haragod. Nem tudjuk, mit vétettünk, de minden bizonnyal nagyot vétkeztünk ellened, amiért örök barnaságra kárhoztattál bennünket.

Ó, Cipőboltok Atyja, nem világi hívságból vágynak bűnös lábaink a barnaság átkától megszabadulni. Nem is vágyunk mi, mint nénéink, anyáink, nagyanyáink (kiknek lábai 34-től nyúlnak fölfelé) különleges szivárványszínekben pompázó cipőkre.

Ó, Cipőboltok Atyja, szerény óhajtásunk csak annyi, hogy miként húgocskáink lábait, a miénket is díszítenéd drappal, szürkével, mogyorószínnel.

S. L.

Fiók-Nagytétény a Köbölkút úton

Nálunk, a Gellérthegy oldalában levő Köbölkút úton ózondús levegő, virágillat örvendeztetné minket, ha nem nevelnének a házzal szemben tizenegy disznót. Ha kinyitjuk az ablakot, ha kimegyünk az erkélyre, penetráns trágyaszagot érzünk.

Olyan nagy család él velünk szemközt, hogy tizenegy disznóra van szükségük? Sürgősen intézkedni kell a „fiók Nagytétény” ügyében, mert már bűz-övezetnek nevezik a Köbölkút út környékét, ahol a lakók éjszakai nyugalmát a disznósivítás is tönkreteszi.

Soós Géza
Bp., XI., Köbölkút út 36.

Nemcsak a pipások vannak hátrányban!

Nemrégiben olvastam a „Pipások hátrányban” című cikküket és örültem, hogy bár pipázni nem, de szivarozni szabad a távolsági autóbuszon.

Augusztus 7-én a 6.15 órakor induló autóbusszal utaztam Győrbe. Boldogan szálltam fel a Ludas Matyi példányával a zsebemben, abban a reményben, hogy az Autóbuszközlekedési Főigazgatóság rendeletét az autóbuszok kalauzai is tudomásul vették. Sajnos, nem így történt. Hiába igyekeztem álláspontomat a Ludas Matyival is védeni és igazolni, a kalauz eldobatta a szivaromat.

Helyes lenne, ha a dohányzást szabályozó rendelet nemcsak papíron, hanem az autóbuszon is érvénybe lépne.

Feldmár György
Bp., V., Kossuth L. tér 13/15.

Hajrá, tizenhármas!

A „tizenhármas”, amelyről az alábbiakban szó lesz — autóbuszjárat. Nemrégiben indult, hogy húszpercenként megmássza a Gellérthegyet és végrevalahára összekösse a nagyvilággal. Eddig csak a 8-as járat merészkedett ebbe az elhagyatott birodalomba, de az, amíg a hegy lábához ért, már rendszerint megtelt és elment mellettünk, anélkül, hogy megállt volna. Azelőtt ilyenkor az ember erősen megmarkolta az átszállójegyét és gyalog vágott a hegynek. Most meg mehet a tizenhármas járattal.

Miért „Hajrá, tizenhármas!“ a cikk címe? Egyszerű az oka. Az autóbuszvállalat csak hatheti próbaidőre indította a járatot, és ha nem lesz elég utasa, megszünteti. Ettől félünk mi, gellérthegyiek és ezért szurkolunk a mi kis autóbuszunknak. Ha felhangzik a jólismert berregése, a fél ház lesi az ablakokban, hányan lehetnek most rajta? Az eredmény eddig még, azt hisszük, kielégítő. De mi lesz ezután? Még bizonytalan. Ezért adtuk ki a jelszót, hogy „Hajrá, tizenhármas!“ és kérünk minden autóbuszutast, ha lehet, egyszer-kétszer ő is utazzék a mi kis autóbuszunkon. Így talán életben marad a busz . . .

Kellner Dénes,
Bp., XI., Eszék u. 8/b

Jön! Jön! Jön!

Fut az autó az úton, mert siet az utas. Siet az utas, mert sok a dolga és minden perce ki van számítva. Aztán egyszerre megáll minden, mert a bajai vasúti hídon nem lehet keresztülmenni. Az autó, az utas és a sok intéznivaló vár, egyre vár. Tizenöt perc múlva azután az utas kíváncsiskodni kezd és megkérdezi, miért kell ennyit várnia. Azt mondják neki: várni kell, mert jön a vonat. Hogy mikor, azt nem lehet tudni, de jön. Így szokott ez lenni máskor is.

Vajon miért kell ezt a fontos fő közlekedési utat, negyedórával, vagy még előbb lezárni, mint ahogy a vonat jön?

—ra

A fontoskodás csúcsteljesítménye

„Veszélyes” csomagot kapott augusztus 18-án a Fémszerelvényárugyár. A csomag ragasztószalaggal átkötött öt darab brosúrából állott. Már éppen fel akarták bontani, amikor szemük megakadt a ragasztószalagra nyomtatott következő szövegen:

„A pecsét feltörése 10 évig terjedhető börtönnel büntetendő bűntett.”

Igaz, hogy a csomagon semmiféle pecsétet nem találtak, amelynek a feltöréséért tíz kemény évet ígértek a „bűnös”-nek, de a fémszerelvényárugyáriak úgy gondolták, hogy a büntetés a szalag feltépőjére is vonatkozik. Egyébként, hogy ki illetékes a veszélyes csomag felbontására, erre nézve semmiféle utalás nem volt a csomagon. Nem tudtak tehát mit kezdeni vele (elvégre tízévi börtön nem csekélység!), ezért elküldték a szerkesztőségünkbe.

Dacolva a kilátásba helyezett büntetéssel, tanúk előtt feltéptük a szalagot: az augusztus 20-án országszerte megtartandó népünnepélyek műsorát tartalmazza mind az öt brosúra. A X. kerületi Tanács népművelési osztálya küldte.

Egy kövér ember siráma

Korunk a karcsú emberek kora. Kövérnek lenni kész gyötrelem. A kövér ember sehol sem kap készruhát, cipőt, fehérneműt. Csak mérték után, méregdrágán csináltathatja meg. Nyílt ugyan egy „Különleges Méretek Áruháza“ elnevezésű bolt és mi kövérek azt reméltük, hogy ezen a helyen gondoskodnak rólunk. Biztunk abban, hogy itt mindenfajta ruházati cikket kaphatunk.

Tévedtünk. A napokban az én hasméretemre alkalmas nadrágszíjra volt szükségem. Abban a hiszemben tértem be a Különleges Méretek Áruházába, hogy ott biztosan kapok ilyen nadrágszíjat.

Nem kaptam. Az eladó kijelentette, hogy ilyen méret nem volt és nem is lesz. Tréningruhát is szerettem volna vásárolni, de az sem volt megfelelő nagyságban raktáron. Sőt, pizsama és alsónadrág sem.

Szomorú tapasztalatomat azért közlöm a nyilvánossággal, mert tudom, hogy életszínvonalunk emelkedése és bőséges élelmiszerellátásunk következtében egyre többen lesznek, akik a Különleges Méretek Áruházára szorulnak rá.

H. T.

Kép a jövőből

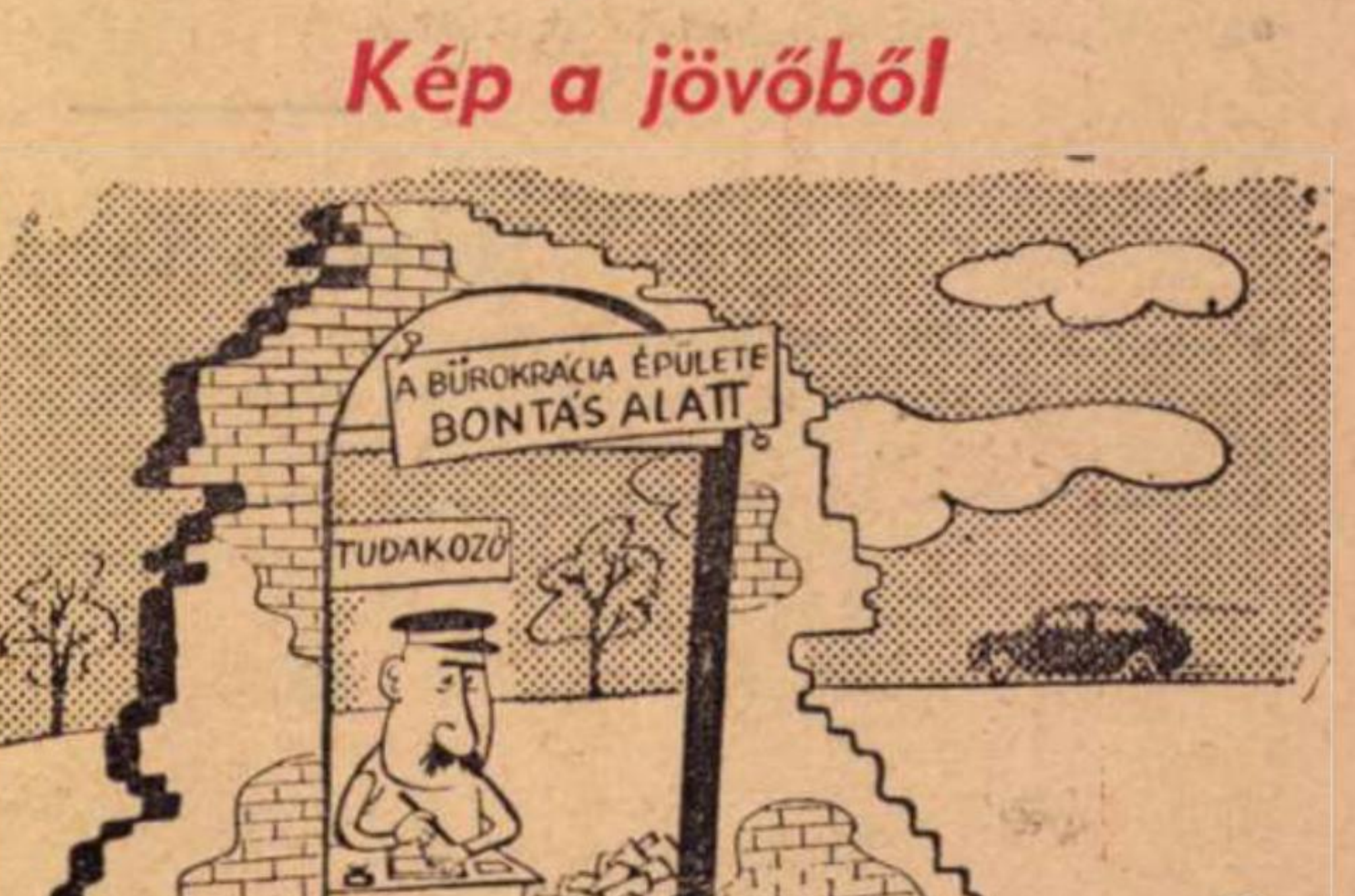

Az utolsó mohikán.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100. 142—220.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8,40 Ft. Csekkszámlaszám: 5170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 414 000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.